இளைய ராணி

சாண்டில்யன்

வானதி பதிப்பகம்

முதற் பதிப்பு : ஜனவரி, 1972
பதினொன்றாம் பதிப்பு : மே, 1999
பன்னிரெண்டாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2002
© ஆசிரியருக்கு

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 20-00

Title	:	ILAYA RANI
Author	:	Sandilyan
Subject	:	Historical Novel
Language	:	Tamil
Edition	:	Twelth Edition : November, 2002
No. of Pages	:	112
Published by	:	Vanathi Pathippakam 13, Deenadayalu Street, Thyagaraya Nagar, Chennai-600 017
Price	:	Rs. 20-00

அச்சிட்டார் :
கண்ணா பழநி அச்சகம்
11, டாக்டர் நடேசன் ரோடு, முதல் தெரு,
சென்னை - 600 005

முன்னுரை

சுதேசமித்திரன் 'ஞாயிறு மல'ரில் ஆசிரியரா யிருந்த காலத்தில் இரண்டு குறுநாவல்களை எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அந்தக் குறுநாவல்களில் இரண்டாவது இந்த இளைய ராணி. ஆறு அத்தியாயங்கள் கொண்ட இளைய ராணியும், நான்கு அத்தியாயங்கள் கொண்ட உதயபானுவும் ஒரே புத்தகமாக அமுத நிலை யத்தாரால் ஆரம்பத்தில் வெளியிடப்பட்டது. ஆரம்ப காலத்தில் மிகச் சுருக்கமாக எழுதி விட்ட இந்த இரண்டையும் விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற அவா நீண்ட நாளாக இருந்த போதிலும் அவகாசமில்லாததால் எழுத வில்லை. பின்னர் 'ராணி முத்து' காரியாலயத் தார் இந்த இரண்டு கதைகளையும் வெளியிட அனுமதி கேட்டபோது அந்த வாய்ப்பை உப யோகப்படுத்தி இவற்றைச் சிறிது விரிவுபடுத் தினேன். அதன் விளைவாக இரண்டு குறு நாவல்களும் இப்பொழுது தனித்தனி நாவல் களாக வெளிவருகின்றன. இரண்டு கதைகளும் ராஜபுதன சரித்திரத்தின் அடிப்படையில் புனையப்பட்டவை. முக்கியமாக ஔரங்கசீப் பின் வல்லரசு ஆட்டங்கண்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டொரு சம்பவங்களை வைத்துக் கொண்டு இக்கதைகள் எழுதப்பட்டன.

இளைய ராணியின் கதாபாத்திரங்கள் சரித் திரத்தில் ஜீவித்தவர்கள். ராஜா ஜெயசிம்மன் இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன் என்பதையும்,

விட்டு இரண்டாவது மனைவி கமலாதேவியின் மையலில் மூழ்கித் தத்தளித்தானென்பதையும், மூத்த மனைவியின் பிள்ளை அமரசிம்மனுக்கும் கமலாதேவிக்கும் தகராறுகள் நடந்ததையும், இளவரசன் அமரசிம்மன் ஜனங்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாயிருந்தான் என்பதையும் சரித்திரம் விவரிக்கிறது. அத்துடன் அமரசிம்மன் சிறிய தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் எதிராகப் புரட்சி செய்தான் என்பதற்கும் அத்தாட்சி இருக்கிறது. (Reference:— Annals and a Antiquities of Rajasthan, by Lieutenant-calonal James Tod, Part II Chapter XIV. P. P. 151)

உதயபானுவைப் போலவே இக்கதையும் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அப்பொழுதெல்லாம் படிப்பதில் மட்டுமே எனக்கு ஆசை அதிகம். பல மேலை நாட்டு இலக்கிய சிருஷ்டிகளைப் படித்ததன் விளைவாக தமிழில் அந்த மாதிரி சுவையாக ஏதாவது வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலும், 'சுதேசமித்திரன் ஞாயிறு மலர்' பத்திகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய அவசியம் அப்பொழுதிருந்ததன் காரணமாகவும் இந்த இளைய ராணியும் எழுதப்பட்டது. இப்பொழுது விரிவுபடுத்தப்பட்டு எனது மற்ற பல நாவல்களைப்போல் இதுவும் வானதி வெளியீடாக மலர்கிறது.

—சாண்டில்யன்

அத்தியாயம் - 1

கமலாதேவி

அரசன் பெயர் ஜெயசிம்மன். சேனாதிபதியின் பெயர் ஜெயபாலன். இருவரும் ஆயுள் முழுவதும் தோல்வியைத் தவிர வேறெதையும் கண்டதில்லை. மொகலாயர்களின், கையாட்களாகவே காலங் கழித்து விட்டார்கள்.

இருவரும் பலமுறை போருக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். ராஜபுதனத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றவோ, இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு மேல் மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் அஸ்திவாரத்தை உலுக்கி அக்பரையே கலங்கச் செய்துவிட்ட பிரதாபசிம்மன் குல மானத்தைக் காக்கவோ இவர்கள் போருக்குச் செல்லவில்லை. யாரிடம் கைகட்டிச் சேவகம் செய்தார்களோ அந்த எஜமானர்களின் கட்டளைப்படி யுத்த பூமியில் இரத்தம் சிந்தினார்கள். ஆளும் சக்தி "கொண்டா ஆட்களை" என்றதும் சைன்னியங்களைத் திரட்டி அனுப்புவதும், அதற்காகச் சக்கரவர்த்தி முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, 'சபாஷ்' என்றால் சந்தோஷத்தால் நிலைகுலைந்து போவதும், டில்லியிலிருந்து வரும் கௌரவப் பட்டங்களைச் சூட்டிக் கொண்டு பவனி வருவதும், இந்திய மன்னர்களுக்கு அக்பர் காலம் முதலே ஏற்பட்டுவிட்ட குணாதிசயங்கள்!

இப்படி அடிமைத்தனத்திலேயே காலங்கழித்துவிட்டவர்களுக்குத் தைரியம் உடம்பில் தங்கி இருப்பது துர்லபமல்லவா? எதிரிகளிடமிருந்து குடிகளின் சொத்தையும் பெண்டு பிள்ளைகளின் உயிரையும், அதையும்

விட முக்கியமான மானத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கத்தியை உருவும் வீரன் உடலில் வீரம் பெருகுமா அல்லது இன்றைக்கு ஜெயத்துடன் திரும்பாவிடில் நாளைக்கு நவாப் தலையைச் சீவிவிடுவாரே என்ற பயத்தில், உயிர் எந்த இடத்தில் போனால் என்ன என்று காவு ஆடுபோல யுத்த பூமிக்குச் செல்லும் மனிதன் இரத்தத்தில் சூரத்தனம் சொட்டுமா? ஆகையால் பயமே நிரம்பியது ஜெயசிம்மன், ஜெயபாலன் இருவர் வாழ்க்கையிலும். ராஜசேவையில் மட்டுமின்றி ராஜகிருதத்திலும் இவர்கள் பயங்கொள்ளிகளாய் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்கள். ஆகவே நமது கதை தொடங்கும் சமயத்தில் ராஜ துர்க்கத்தின் கதவுகள் சரேலெனத் திறந்து இளைய ராணி கமலாதேவி உள்ளே நுழைந்ததும், ஜெயபாலன் மிகுந்த பீதி அடைந்து ஆசனத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்தான்.

ராணியின் கண்கள் ஒருமுறை அறை முழுவதும் சுற்றி வளைத்துவிட்டுச் சேனாதிபதியின் முகத்தில் சிறிது நேரம் நிலைத்தன. கூரிய அந்தத் திருஷ்டியைப் பார்க்க முடியாமல் ஜெயபாலன் தலைகுனிந்து கொண்டான். சிறிது நேரத்தில் மெள்ளச் சமாளித்துக்கொண்டு பேச முயன்றான். ராணியிடமிருந்த நடுக்கத்தில் நாக்கு சொற்களை உச்சரிக்க மறுக்கவே, சேனாதிபதி உடம்பை அப்புறமும் இப்புறமும் அசக்கித் தொண்டையிலிருந்து ஏதோ சப்தங்களைக் கிளப்பினான்.

“அரசர் யுத்தத்திலிருந்து எப்போது திரும்புவார்?” என்று ராணி கேட்டாள்.

சேனாதிபதி விழித்தான். தன்னைப் பற்றிய நிஜமான தகவல் ஏதும் ராணிக்குச் சொல்லவேண்டாமென்று அரசர் அனுப்பி இருந்த நிருபத்தை அப்பொழுதுதான் படித்து முடித்திருந்தான். ராணி ஒரு நிமிஷம் தாமதித்து வந்திருந்தால் அந்தக் கடிதம் தீக்கு இரையாகியிருக்கும். அரசர் கடிதத்தை அவன் படித்து முடிப்பதற்கும் ராணி உள்ளே நுழைவதற்கும் சமயம் சரியாயிருந்தபடியால், கடிதத்தை அப்படியே சுருட்டிக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, சேனாதிபதி எழுந்துவிட்டான். ராணி அரசரைப் பற்றித் தகவலைக் கேட்கவும், கடிதம் பிடித்திருந்த கை வெடவெடவென நடுங்க ஆரம்பித்தது.

“சேனாதிபதி! நான் சொல்கிறது காதில் விழுகிறதா இல்லையா?” என்று இரண்டாம் முறை ராணி கேட்டாள். இந்தத் தடவை ராணியின் சொற்கள் கொஞ்சம் அழுத்தந்திருத்தமாக வந்ததோடு, கபடமான அவள் கண்கள், கடிதம் பிடித்திருந்த கையையும் நோக்குவதைக் கண்ட சேனாதிபதி, நான் இனியும் பேசாதிருந்தால் அனர்த்தம் வந்துவிடுமென்று “மகாராணி! இதைக் கேட்கத் தாங்கள் இங்கு வரவேண்டுமா? அரண்மனைக்கு வரச் சொல்லி ஆளனுப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே” என்று தட்டுத் தடுமாறிப் பேசினான்.

இளையராணியின் உதடுகள் ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கிச் சிறிது மடிந்து சேனாதிபதியின் மேல் அவளுக்கிருந்த கேவல அபிப்பிராயத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டின! ஏளனமாகச் சிரித்துக் கொண்டே பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் ராணி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“இதோ இப்படி உட்காரலாமே” என்று ராணிக்கு ஆசனம் தேடும் சாக்கில், கடிதத்தை மறைத்துவிடலாமென்று சேனாதிபதி ஆட்டம் காட்ட ஆரம்பித்தான்.

இதற்கெல்லாம் ராணி மசிகிற பேர்வழியா? “வேண்டாம். இந்த இடமே சௌகரியமாயிருக்கிறது” என்று சொல்லி, சேனாதிபதியை, இருக்கிற இடத்திலேயே உட்காரும்படி சைகை காட்டினாள்.

“சேனாதிபதி! நான் கேட்ட கேள்விக்கு உம்மிடமிருந்து இன்னும் பதில் வரவில்லை. அரசர் எப்பொழுது

திரும்புவார்? இப்பொழுது யுத்தம் எந்த இடத்தில் நடக்கிறது? இந்த விஷயங்கள் உமக்குத் தெரியுமா, தெரியாதா?'' என்று கேட்டாள் கமலாதேவி.

''தெரியாது மகாராணி'' என்றான் சேனாதிபதி.

''கொஞ்ச காலமாக அரசர் ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் தலைநகரத்திலிருந்து வெளியிலேயே தங்கியிருக்கும் காரணம் என்னவென்றாவது உமக்குத் தெரியுமா?'' என்றாள் தேவி.

'அரசர் அடிக்கடி தலைநகரை விட்டுப் போய் விடுவதற்கு நீங்கள்தான் காரணம்' என்று சேனாதிபதி எப்படித் துணிந்து சொல்வான்! 'இரண்டு பெண்டாட்டியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்பவன் மேவார் அரசனாயிருந்தாலென்ன, கீழ்த்தர ஆண்டியாயிருந்தாலென்ன? தொல்லை தொல்லைதானே? ஆண்டிக்காவது சொந்தத் தொல்லையோடு போகிறது. அரசனுக்கோ சொந்தத் தொல்லையோடு பொதுத் தொல்லையும் சம்பவித்து விடுகிறது. சொந்தத் தொல்லை ராணிக்குத் தெரிந்திருக்கும். ராஜீயத் தொல்லைகளை ராணிக்கு எப்படி விவரித்துச் சொல்வது?' என்று சேனாதிபதி தனக்குள்ளேயே தர்க்கித்துக் கொண்டான். ஆனால், மேவார் ராஜ்யத்தின் சிக்கல்களைத் தன்னைவிட ராணி நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறாள் என்பது சேனாதிபதிக்குத் தெரியாது.

ஜெயசிம்மன் கமலாதேவியின் மோகத்தில் மூத்த ராணியையும் அவள் குழந்தை அமரனையும் தள்ளி வைத்த தினத்திலிருந்து மேவார் அரசாங்கம் இரண்டாகப் பிளந்துவிட்டது. மூத்த ராணியின் பிள்ளை அமரசிம்மன் பெரிய வீரனாக வளர்ந்ததும், ஜெயசிம்மன் சக்தி பெரிதும் பலவீனமடைந்து அப்பன் பிள்ளைக்குப் பயப்படும்படியான ஸ்திதி மேவாரில்

ஏற்படலாயிற்று. ராஜபுதனத்தின் பிற்காலக் கதியை அமரனே பெரிதும் நிர்ணயிப்பான் என்று ராதோர்கள், சிசோதயர்கள் எல்லோருமே நம்பினார்கள். 'பாட்டன் பிரதாபசிம்மனை அப்படியே உரித்து வைத்தது போலிருக்கிறது' என்று அமரனைப்பற்றி ஜெயசிம்மன் முன்னிலையிலேயே ராஜபுத்திர வீரர்கள் பேச ஆரம்பித்தார்கள். இப்படித் தன் முன்னிலையிலேயே ராஜபுத்திரர்கள் தன் பிள்ளையைப்பற்றிப் புகழ்வதன் அர்த்தத்தை ஜெயசிம்மன் அறிந்து கொள்ளாமலில்லை. ''உனக்குப் பதில் அவன் அரசனாயிருந்தால் நன்றாயிருக்குமே'' என்று சொல்வதற்குப் பதிலாகத்தான் ராஜபுத்திரர்கள் அப்படி மறைமுகமாகப் பேசுகிறார்கள் என்பது ஜெயசிம்மனுக்குத் தெரியும். இதனால் ஏற்பட்ட மனோ வேதனையின் இடையே 'நமக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா சூரன் எனப் பெயர் வாங்கியிருக்கிறான்' என்ற நினைப்பினால் ஏற்படும் சந்தோஷமும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும், ஆனால் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றதும், அங்கு இளையராணி கமலாதேவி விடும் பொறாமைக் கண்ணீர் அந்த சந்தோஷ ஜோதியை அணைத்துவிடும்.

நாளாக ஆக அரசன் நிலைமை பெரிய சங்கடமாகி விட்டது. ராணி கமலாதேவி தன் புத்திரன் ஜஸ்வந்த சிம்மனுக்கு முடிசூட்டும்படி அரசனை வற்புறுத்தினாள். ராணியின் இந்தத் தூண்டுதலைப் பற்றிய தகவல் எப்படியோ காற்றடித்து ஜனங்களிடமும் பரவிவிடவே அதைப் பற்றி ராஜபுதனம் முழுவதும் ஏக அமர்க்களமாயிருந்தது. ''மூத்த மகன் இருக்கையில் இளையவனுக்கு எப்படிப் பட்டம் கட்டலாம்?'' என்று ஜனங்கள் பகிரங்கமாகக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்தத் தொல்லையை எங்கேயாவது கண்மறைவாய்ப் போய்த் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றுதான் அரசன் மொகலாய போரில் கலந்து கொண்டான். அவன் போருக்கு

சென்ற நாளாய் ராணிக்கு கடிதங்கள் வருவது கிடையாது.

இதன் மர்மத்தை இளையராணி அறிந்தேயிருந்தாள். அரசன் யுத்தத்துக்குப் போயிருக்கையில் அமரனின் கட்சி வலுத்து அவன் சிம்மாசனமேறி விட்டால் மேவார் வம்ச சிம்மாசனம் தன் கையிலிருந்து மாறிவிடுமே என்ற கவலையால்தான் அரசனைப் பற்றிய தகவலறிய என்றும் வெளிக் கிளம்பாத அவள் அன்று வெளியேறி சேனாதிபதியின் இருப்பிடமான ராஜ துர்க்கத்துக்கு வந்தாள்.

அன்று சேனாதிபதி சரியான முகத்தில் விழிக்கவில்லை என்பது நிச்சயம். அரசர் கடிதம், ராணியின் வருகை இந்த இரண்டுடன் மற்றொரு விஷயமும் அவன் மனத்தைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. அது இன்னதென்று மட்டும் ராணி அறிந்திருந்தால் சேனாதிபதியை அவள் குத்திக் கொன்றிருப்பாள். 'நல்ல வேளை! அந்தத் தகவலையாவது ராணி அறிந்துகொள்ளாமல் இருந்தாளே!' என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவன் தலையில் மற்றோர் இடி விழுந்தது.

''அரசர் இருப்பிடந்தான் உமக்குத் தெரியாது. அமரன் இங்கு வரப் போகிறானாமே. அந்தத் தகவலாவது உமக்குத் தெரியுமா?'' என்று ராணி வினவினாள்.

என்ன செய்வான் சேனாதிபதி! அவளுக்குப் பதில் சொல்வதைவிட, காலையில் யார் முகத்தில் விழித்தோம் என்ற விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்தால் பலன் உண்டு என்று நினைத்தான்.

ஏதாவது பதில் சொல்லியாக வேண்டுமே என்று ''அந்தத் தகவலும் எனக்குத் தெரியாதே மஹாராணி'' என்று தடுமாறி உளறினான்.

''உமக்கு என்னதான் தெரியும் சேனாதிபதி? சைன்யத்தை நடத்த உமக்குத் துப்பில்லை என்று அரசர் தாமே யுத்தத்துக்குப் போயிருக்கிறார். அரசர் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்துகொள்ள உமக்குத் துப்பில்லை என்பதை நீரே ஒப்புக்கொள்கிறீர். எதிரி தன் நகருக்கு வரும் விஷயங்கூட உமக்குத் தெரியாது. எதற்காகத்தான் நீர் சேனாதிபதி வேலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்? நீர் இருக்கிற இடத்தில் ஒரு பெண்ணைச் சேனாதிபதியாகப் போட்டால் அவள்கூட உம்மைவிடத் திறமையாக வேலை பார்ப்பாளே!'' என்று ராணி அதட்டிக்கொண்டே எழுந்தாள்.

சேனாதிபதியின் பொறுமைகூட மிஞ்சிவிட்டது. ''எல்லாப் பெண்களாலும் முடியாது, மஹாராணியைப் போல் இருந்தால்தான் சாத்தியம்'' என்று மரியாதையாகச் சொன்னான்.

ராணி கோபச் சிரிப்புச் சிரித்தாள், ''மஹாராஜாவும் சேனாதிபதியும் இருக்கிற அழகுக்கு ஏளனம் வேறா? ராஜபுதனத்தில் ஆண் பிள்ளைகளைவிட வீரம் மிகுந்த பெண்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்'' என்றாள் ராணி.

''மஹாராணியே அதற்கு அத்தாட்சியாயிற்றே'' என்று சேனாதிபதி வெளிக்கு மரியாதையாகவும் உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டும் பேசினான்.

''அது கிடக்கட்டும், அமரனை நீர் நேரில் பார்த்திருக்கிறீரா? எப்படி இருப்பான் தெரியுமா?'' என்று ராணி கேட்டாள்.

எனக்கு எப்படித் தெரியும்? மஹாராணியைப்போல் தான் நானும். சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது பார்த்ததுதான். இளவரசர் ஒரு வயதுக் குழந்தையாய் இருந்தபோதே தங்கள் உத்தரவுப்படி மஹாராஜா பட்டமகிஷியைத் தூர தேசத்தில் தள்ளி வைத்து

விட்டாரே!'' என்றான். ஜெயபாலன் ராணி தன்னை மிரட்டுவதற்குப் பழிவாங்கிக் கொள்ளவே இளவரசர், பட்டமகிஷி என்ற பதங்களை ஜாடை மாடையாக உபயோகித்தான்.

சுந்தரமான அவள் கழுத்தில் கத்தியைச் செருகியிருந்தால்கூடக் கமலாதேவிக்கு அவ்வளவு வேதனை உண்டாயிராது. அமரனை இளவரசன் என்றும், சக்களத்தியைப் பட்டமகிஷி என்றும் சேனாதிபதி சொன்னது, அவள் இதயத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. இருந்தாலும் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, ''நான் கூட அமரனைப் பார்த்ததேயில்லை. மிகவும் முரடனென்றும் முன்கோபியென்றும் சொல்லக் கேள்வி'' என்றாள் ராணி.

''அதைப்பற்றி எனக்கும் கேள்வி உண்டு. முன் கோபத்தால் பல சமயங்களில் அபாயத்தில்கூட சிக்கிக் கொண்டதாகச் சொல்கிறார்கள்'' என்று சேனாதிபதியும் ஒத்துப் பாடினான்.

''அமரன் இங்கு வந்தால் நீர் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?''

''நான் செய்வது என்ன இருக்கிறது?''

''நீங்களாகப் பிடிக்க முடியாத ஒரு பட்சி தானாக உங்கள் வலைக்குள் வந்து விழும்போது கையைக் கட்டிக் கொண்டா உட்கார்ந்திருக்கப் போகிறீர்?''

''மேவார் இருக்கும் நிலைமை மகாராணி அறியாத விஷயமல்ல. ராஜபுதனத்தின் விடுதலை அமரன் கையில் இருப்பதாகவே ராஜபுத்திர வீரர்கள் நினைக்கிறார்கள். நாம் அவரைக் கைது செய்தால் அடுத்த நிமிஷம் அரண்மனையை ஜனங்கள் சூறையாடி விடுவார்களே மகாராணி! அத்தகைய நடவடிக்கை எடுப்பதே பிசகு! அதுவும் அரசர் இல்லாத சமயத்தில்...'' என்று சேனாதிபதி இழுத்தான்.

''அரசர் இல்லாத சமயத்தில் நீர் பணியவேண்டியது அரசியைத்தானே சேனாதிபதி? என் கட்டளைப்படி நடக்க உமக்கு என்ன ஆட்சேபணை?'' என்றாள் ராணி இடைமறித்து.

''ஓர் ஆட்சேபணையும் இல்லை, மகாராணி. என் தலையைக் கொடுத்தாகிலும் உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்'' என்றான் சேனாதிபதி.

''அப்படியானால் அமரன் வந்ததும் அவனைச் சிறை செய்துவிடும்''—என்றாள் ராணி.

சேனாதிபதி சிரித்தான்.

''ஏன் சிரிக்கிறீர்? நான் சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறதா?'' என்று ராணி சீற்றத்துடன் வினவினாள்.

''இதுவா வேடிக்கை மகராராணி? நான் தலையைக் கொடுத்து உங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றுவதாகச் சொன்னேன். நீங்கள் நிஜமாகவே தலை போகும்படியான காரியத்தைச் சொல்கிறீர்கள். அமரசிம்மன் மேல் கைவைத்த மறு நிமிடம் என் தலை என் உடலில் இருக்கப் பிரமேயமே இல்லை. இது வேடிக்கையான விஷயமாக மகாராணிக்குத் தோன்றினால், சித்தம்'' என்றான் சேனாதிபதி.

மகாராணியின் பொறுமை காற்றில் பறந்துவிட்டது. ''சேனாதிபதி! உம்முடன் விளையாட நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறீரா? அமரசிம்மனைக் கைது செய்ய உமக்குத் தைரியம் இல்லாவிட்டால் அரண்மனைக்கு அனுப்பும், நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்'' என்றாள்.

''மகாராணியின் சித்தப்படி செய்கிறேன். அமரசிம்மன் இங்கு வந்ததும் சிறிய தாய் பார்க்க விரும்புவதாகத் தெரிவிக்கிறேன்'' என்றான் ஜெயபாலன்.

‘‘அமரன் வருவதற்கு முன்னே தலைநகரிலுள்ள ராதோர்களையும் சிசோதய வீரர்களையும் வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பி விடுங்கள்’’ என்றாள் ராணி.

‘‘தலைநகர் பாதுகாப்புக்கு என்ன செய்வது?’’

‘‘தலைநகருக்கு இப்பொழுது ஆபத்து எதுவும் இல்லை! ராதோர் வீரர்களும் சிசோதயர்களும் இருந்தால்தான் ஆபத்து. அவர்கள் அமரனின் வீரத்தைக் கண்டு மலைத்துப் போயிருப்பார்கள், அந்த உதவியை அகற்றி விடும். அப்புறம் அமரனைவிட இன்னும் பெரிய வீரன் இங்கு வந்தாலும் நாம் சமாளிக்கலாம்?’’ என்றாள் மகாராணி.

கமலாதேவியின் தந்திரத்தையும் மிகுந்த முன் யோசனையுடனும் ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியுடனும் அவள் அமரனுக்காக விரிக்கும் வலையையும் கண்ட சேனாதிபதியின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகன்றுவிட்டன.

‘‘புத்தியிருந்தால் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தையும் சமாளிக்கலாம் என்பது சேனாதிபதியின் மூளைக்கு மெள்ள எட்டுகிறாற்போல் இருக்கிறது’’ என்றாள் ராணி.

சேனாதிபதி, பக்கத்தில் இருந்த வாளை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு ராணியை நோக்கி, ‘‘மகாராணி! உங்கள் சூழ்ச்சி பலமாகத்தான் இருக்கிறது; ஆனால் அதில் அபாயம் இருக்கிறது. அரசர் அமரனை எதிர்க்க விரும்பவில்லை! உங்கள் சூழ்ச்சிகளிலிருந்தும் அவர் தப்ப விரும்புவதாகத் தெரிகிறது. இதோ அவர் கடிதம்’’ என்று கையில் இருந்த கடிதத்தை நீட்டினான். ராணி கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு எதுவும் பேசாமல் சேனாதிபதியைப் பார்த்தாள்.

சேனாதிபதி மீண்டும் பேசினான். ‘‘மகாராணி, இந்த வேலையில் யோசித்து இறங்குங்கள். அரசருக்கு

இஷ்டமில்லாத விஷயத்தில் என்னைத் தலையிடச் செய்கிறீர்கள். தேசத்தில் எங்கும் கலவரம் இல்லாத சமயத்தில் ராதோர் சிசோதயத் துருப்புகளை வேறிடத்துக்கு அனுப்பினால் நாளைக்குக் கேள்வி வரும். அப்பொழுது என்னை நீங்கள் காப்பாற்ற முடியாது. அமரசிம்மனைச் சாதாரணக் குற்றவாளிபோல் நாம் சிறைப்படுத்துவதும் எளிதல்ல. யோசியுங்கள்’’ என்றான்.

‘‘நான் யோசித்து ஆகிவிட்டது, என் குமாரன் ஜஸ்வந்தசிம்மனே மேவார் சிம்மாசனத்தில் உட்காரப் போகிறான். அதற்காக அமரசிம்மனை நாம் ஒழித்து விடவேண்டும். தவிர உமக்குத் துணைக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.’’

‘‘துணையா? ஏது மகாராணி?’’

‘‘போன தடவை அம்பர் சமஸ்தானத்துக்குப் போயிருந்தபோது ரஜனியை அழைத்து வந்தேனே, ஞாபகம் இருக்கிறதா?’’

‘‘ஆகா.’’

‘‘அந்தப் பெண்ணை ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கு மணமுடிக்கப் போகிறேன். அதனால் அம்பர் அரசன் உதவியும் கிடைத்திருக்கிறது. அம்பர் வீரர்கள் பலர் ஏற்கனவே எனது அரண்மனையில் நிரம்பி இருக்கிறார்கள்.’’

சேனாதிபதி அந்த ஸ்திரீயின் ஏற்பாடுகளைக் கேட்டு இடிந்து போனான். ‘அம்பர் வீரர்களா? பிரதாபனைப் போன்ற சிம்மங்கள் ஆண்ட மேவார், நரிகளுக்குச் சமமான அம்பர் வீரர்களின் சூழ்ச்சிக்கா இலக்காக வேண்டும்? அட கடவுளே!’’ என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

‘‘இந்தக் கல்யாணத்தில் பெண்ணுக்கு இஷ்டந்தானா?’’

நான் இஷ்டப்பட்டால் பெண்ணும் இஷ்டப்படத் தான் வேண்டும்'' என்றாள் ராணி.

சேனாதிபதியின் விழிகள் அவளை ஏறெடுத்து நோக்கின. பெண்ணை அப்படிக் கட்டாயப்படுத்த முடியுமா?'' என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிலிருந்து உதிர்த்தன.

''ஏன் முடியாது?'' என்ற கேள்வி உக்கிரத்துடன் எழுந்தது இளையராணியிடமிருந்து.

''ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளை இஷ்ட விரோதமாக இணங்க வைக்க அலாவுதீன் கில்ஜியாலேயே முடிய வில்லை. அத்தனை ஸ்திரீகளும் பாதாளக் கிடங்கில் ஜோஹர் செய்து எரிந்து போனது உங்களுக்குத் தெரியாதா?'' என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

இளையராணி கமலாதேவி அவனை நோக்கி நகைத்து, ''சேனாதிபதி! உமது மூளை வரவர மழுங்கிக் கொண்டு வருகிறது'' என்றாள்.

''அப்படியா?''

''ஆம்! உமது உவமையே அதற்குச் சான்று கூறு கிறது. கற்பழிக்கத் திட்டம் போட்ட அலாவுதீன் கில்ஜிக்கு ராஜபுத்திர ஸ்திரீக்ள் இணங்காததற்கும் என்னைப்போல் மைந்தன் நன்மைக்காகப் பாடுபடும் ஒரு தாய்க்கு ரஜனி இணங்குவதற்கும் வேறுபாடு நிரம்ப உண்டு'' என்றாள் கமலாதேவி.

''அந்த வேறுபாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிட வில்லை.''

''வேறு எதைக் குறிப்பிட்டீர்?''

''கட்டாயத்தைப் பற்றி! ராஜபுத்திரிகள் கட்டாயத் துக்கு இணங்கியதாக வரலாற்றில் இல்லையே''

''புது வரலாறு சிருஷ்டிக்கிறேன்!''

''தங்கள் ஏற்பாடுகள் புதுமையைத் தெரிவிக் கின்றன'' என்றான் சேனாதிபதி.

சேனாதிபதியின்மீது சுடுவிழிகளை நாட்டிய கமலாதேவி, ''சேனாதிபதி, உம்முடைய சம்பாஷணை சாமர்த்தியத்தை அறிய நான் வரவில்லை. என் சக்க ளத்திப் பிள்ளையை அழிக்க உமக்கு உத்தரவிட வந் தேன். உம்மால் முடியாவிட்டால் அரண்மனைக்கு என்னிடம் அனுப்பும்'' என்று கூறிவிட்டு எழுந்திருந்து சென்று விட்டாள் கமலாதேவி.

அவள் சென்றதும் தலையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டான். சேனாதிபதி எத்தனை நேரம் உட்கார்ந்திருந்தானோ அவனுக்கே தெரியாது. ஒருபுறம் இளைய ராணியின் ஆட்சி ஆசை யும், இன்னொரு புறம் மேவாரின் வாரிசான அமர சிம்மன் வந்தால் அவன் உக்கிரத்திலிருந்து தப்ப என்ன செய்வது என்ற யோசனையும் அவன் தலையில், இரு பெரும் இடிகளென இறங்கின.

அவன் இப்படி உட்கார்ந்திருந்த அதே சமயத்தில் அமரசிம்மனும் வீரனொருவன் பின்தொடர தலைநகர எல்லைக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் - 2

ரஜனியின் வளையல்

சிசோதயர்கள் தலைநகருக்குள் புகுந்த அமர சிம்மன் பெரும் தியாகங்களுக்கும் வீரச்செயல்களுக்கும் பெயர் போன தனது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்து வந்த அந்த நகரத்தைப் பார்த்து ஒருமுறை பெருமூச்சுவிட்டான். பிறகு அப்புறமும் இப்புறமும் இருந்த பெரும் கட்டடங்களையும் வீர ஸ்தூபிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே வீதிகளில் புரவியைச் செலுத்தினான். தூரத்தேயிருந்த இளையராணியின் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தையும் பார்த்தான். அவற்றை அடையாளம் கண்டுகொள்வது பெரும் கஷ்டமாகவும் இல்லை அவனுக்கு. மேவார் தலைநகரைப் பற்றியும் அதன் அமைப்பைப் பற்றியும் பாடாத தெருப் பாடகர்கள் ராஜபுனத்தில் கிடையாதல்லவா?

ஆகவே சிறுபிள்ளைப் பருவத்திலேயே தாயுடன் அம் மாநகரை விட்டு அகன்றாலும், அதைப்பற்றிய சிறப்புகளைக் கேட்டிருந்த அமரசிம்மன் அவற்றை மிக எளிதில் அடையாளங் கண்டுகொண்டானாகையால், சேனாதிபதி மாளிகை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்படிச் சென்ற சமயத்தில் அடிக்கடி அரண்மனை அந்தப்புரத்தை நோக்கி, 'இந்த இடத்தில் என் தாயல்லவா உறைய வேண்டும்?' என்ற எண்ணத்தால் மனக் கொதிப்பையும் அடைந்து அந்த கோபமும் அடங்காமலே சேனாதிபதி மாளிகையை அடைந்து புரவியிலிருந்து குதித்துத் தன் வீரனிடம் சேணத்தை எறிந்துவிட்டு மாளிகைக்குள் புகுந்தான். அவன்

யாரென்று அறியாததால் தடை செய்ய முற்பட்ட இரு வீரர்கள் அவன் முகத்தில் ஜொலித்த கோபத்தைக் கண்டு விலகி நின்றனர். குறுக்கே கத்தியை நீட்டிய இருவர் கத்திகள் மின்னல் வேகத்தில் அமரன் உறையிலிருந்து உருவப்பட்ட வாளால் அகற்றப் பட்டன.

இந்த அமர்க்களங்களெல்லாம் மேலறையிலிருந்த சேனாதிபதியின காதுகளில் விழுந்தன. வருபவன் யாரென்று அவன் ஊகிக்கும் முன்பே, "இளவரசன் அமரசிம்மன் வந்திருக்கிறானென்று சேனாதிபதியிடம் சொல், ஓடு" என்ற சொற்கள் பலமாக ஒலித்தன. வீரன் ஓடிவந்து விஷயத்தை அறிவிக்கு முன்பே, வருபவன் யாரென்று உணர்ந்துகொண்ட சேனாதிபதி கிலியால் தத்தளித்தான். பெரும் புயலில் அகப்பட்ட தனிப் பயிர் எந்த நிலைமையில் இருக்குமோ அந்த நிலைமையில் இருந்தது அவன் மனநிலை. உள்ளத்தில் வேகமாக எழுந்து வீசிக்கொண்டிருந்த முரண்பாடான உணர்ச்சிகளால் சில சமயங்களில் ராணியின் பக்கமாகச் சாய்ந்தது. மீண்டும் வேறு எண்ணங்கள் அதைத் தூக்கி அரசகுமாரன் பக்கத்தில் சாய்த்தன. இப்படி அப்புறமும் இப்புறமும் எடுத்து வீசப்பட்டதால் சுழன்று செயலற்று விழும் ஸ்திதிக்கும் வந்தது.

எஜமான் ஒருவனாயிருந்தாலே அடிமைத் தொழில் செய்வது மிகவும் கஷ்டம். எஜமான்கள் ஒட்டிக்கு இரட்டிப்பாகி, யாருக்கு என்ன அதிகாரம், யார் சொல்வதைக் கேட்டால் பிழைக்கலாம் என்பதை அறியாத சேவகன் என்னதான் செய்ய முடியும்? 'இப்பொழுது ஜெயசிம்மன்தான் அரசன்! அவன் அன்புக்கு இன்னும் பாத்திரமாய் இருப்பவள் இளையராணிதான். அவள் சொல்லைக் கேட்கலாமா? சரி கேட்கிறோம். நாளைக்கு நம் கதி என்ன? அமரசிம்மன் மூத்த குமாரன். மூத்தவன்

இருக்கையில் இளையவனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதை ராஜபுத்திர வீரர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்களே, அமரன் தானே அரசனாகிவிடுவான், அப்பொழுது என்ன செய்வது?' என்று சேனாதிபதி சிந்தித்தான். இந்த எண்ணங்கள் அவன் மனத்தில் மாறி மாறி ஓடி ஒரு நிலைக்கு வருமுன் வெளியே இரண்டு வாசல்களுக்கு அப்பால் யாரோ அதிகக் கோபத்துடன் இரைந்து பேசும் சப்தமும், துரிதமாக உறையிலிருந்து இழுக்கப் பட்ட ஒரு வாளின் கிரீச் என்ற சப்தமும் சேனாதி பதியை நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டன. தற் சமயம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் தீபந்தான் தனக்குச் சரியான அடைக்கலம் என்று தீர்மானிக்கும் விட்டிற் பூச்சியைப் போலச் சேனாதிபதியின் மனம் ஒருவித மாக ராணியின் பக்கமே சாய்ந்தது.

அதே சமயத்தில் "யாரடா அவன் சேனாதிபதி? எங்கே இருக்கிறான் பார், இந்த அறைதானா?" என்று அடையாளங் கேட்ட ஓர் அதட்டலான குரலைத் தொடர்ந்து விளையாட்டுப் பிள்ளை போன்ற ஒரு வாலிபன் உள்ளே நுழைந்தான்.

சேனாதிபதி தனது உடைகளைச் சரியாக இழுத்து விட்டுக்கொண்டு தலையை வணங்கி இளவரசனை மரியாதையாக வரவேற்று, "இப்படி உட்காரலாம்" என்பதற்கு அடையாளமாக ஓர் ஆசனத்தையும் காட்டி னான்.

இளவரசன் ஒரு நிமிஷ நேரம் பதில் ஏதும் சொல் லாமல் ஆகாயமளாவியிருந்த ராஜகிருகத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். சுமார் ஆறடி உயரம் வளர்ந்து போர்க்கவசங்களுடனும் நீண்ட வாளுடனும் இடுப்பில் இரு கைகளையும் கொடுத்துக்கொண்டு மஹாலின் உச்சியைப் பார்த்து நிற்கும் அரசகுமாரனைச் சேனாதிபதியும் ஏற இறங்கப்

பார்த்து எடை போட்டுக் கொண்டான். 'முகம் சிறு பிள்ளைத்தனத்தைக் காட்டுகிறது. ஆனால், அந்த நீண்ட கைகளில் கெட்டித்திருக்கும் சதைகளின் உரமும், அவற்றிலிருக்கும் ஆழ்ந்த வெட்டுக் காயங் களும் நீண்ட கால தேகப்பயிற்சியையும் யுத்த அநுப வத்தையும் காட்டுகின்றன. இந்தப் பேர்வழியிடம் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகவே இருக்க வேண்டும்' என்று சேனாதிபதி தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அப்பொழுது தன் நினைவுகளிலிருந்து விழித் தெழுந்த அரசகுமாரன், சேனாதிபதியின் கண்கள் தன் கையிலிருந்த வடுக்களை நோக்குவதைக் கண்டு சிரித் தான். "மேவார் சேனாதிபதிக்குக் கத்திக்காயத்தைப் பார்ப்பதே புதிதாயிருக்கிறது போலிருக்கிறதே" என்று சொன்னான்.

ராஜகுமாரன் சொன்ன வார்த்தைகளில் அடங்கி யிருந்த ஏளனத்தைச் சேனாதிபதி அறியாததில்லை. தன்னைப் பேடி என்று அழைப்பதற்குப் பதிலாகத் தான் ராஜகுமாரன் இப்படிச் சொல்கிறான் என்பது சேனாதிபதிக்குத் தெரியும். சில சமயங்களில் அர்த்தம் தெரிந்தாலும் தெரியாததுபோல் பாவனை செய்வதில் லாபம் இருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு சமயம் இது என்ப தையும் ஜெயபாலன் உணர்ந்திருந்தான். ஆகவே, அவனும் மிகவும் சாமர்த்தியமாகச் சிரித்துக் கொண்டே "கத்திக் காயம் எனக்குப் புதிதல்ல. ஆனால் தங்கள் உடம்பில் இப்பொழுதுதான் புதிதாகப் பார்க்கிறேன்" என்றான்.

அதற்கும் ராஜகுமாரன் சளைத்தவனாகக் காண வில்லை. "என் உடம்பை இதற்குமுன் எத்தனை தடவை பார்த்திருக்கிறீர்?" என்று கேட்டான்

சேனாதிபதி தான் மிகவும் கடுமையான பேர்வழி யிடத்தில் சிக்கியிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

'இதென்னடா எதைச் சொன்னாலும் எப்படியாவது மடக்கிச் சண்டைக்கு இழுப்பான் போலிருக்கிறதே' என்ற பயத்தில், "அந்தப் பாக்கியம்தான் நாங்கள் செய்யவில்லையே ராஜகுமார்" என்றான் மிகுந்த பணிவுடன். குரலில் சிறிது துக்கத்தைக்கூடக் காட்டினான்.

அந்தப் பதிலில் அமரனின் மற்றொரு குணாதிசயத்தைச் சேனாதிபதிக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது. அமரன் சேனாதிபதியை நோக்கித் திரும்பித் தன் கையை அவன் தோள்மேல் போட்டு, "அதற்கு நீங்கள் என்ன செய்யலாம் சேனாதிபதி? அப்பா இஷ்டம் அப்படியானால் அதற்கு நாமெல்லாம் தலை வணங்குவதுதான் நியாயம். என் மாதா தன் வாழ்வையே அவருக்காக வெறுத்துச் சந்நியாசினிபோல் காலங் கழிக்கவில்லையா?" என்றான். இதைச் சொல்லும் போது அழகிய அவன் முகத்தில் வருத்தம் படர்ந்தது.

ராஜகுமாரனின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு சேனாதிபதி பிரமித்துப் போனான். ராஜபுதனத்தின் ஜோதியாக ஜனங்கள் அவனை மதித்துக் கொண்டாடி வருவதில் தவறேதுமில்லை என்பது சேனாதிபதிக்கு வெட்டவெளிச்சமாகி விட்டது.

"பெருந்தன்மையும் வீரமும் பொருந்திய இவன் எங்கே, இளையராணியின் சூழ்ச்சிகளையே பக்கபலமாகக் கொண்டு அரசைப் பறிக்க இருக்கும் பயந்தாங்கொள்ளியான ஜஸ்வந்தசிம்மன் எங்கே!" என்று நினைத்துச் சேனாதிபதி கலங்கிப்போனான். அமரசிம்மனுக்கும் ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் மலைக்கும் மடுவுக்கும் போன்றதென்பதை ஜெயபாலன் தெரிந்து கொண்டான். மலையைப் பார்க்கிறோம். அதன் திடத்தையும் அது ஆகாயமளாவி நிற்பதையும் கண்டு பயப்படுகிறோம். அடுத்தபடி கீழே இருக்கும் அகாதமான மடுவைப் பார்க்கிறோம். அதுவும் அச்சத்தைத்தான் தருகிறது. மலை இப்பொழுது திடீரென இடிந்துவிழாது என்ற தைரியத்தில் மடுவில் இறங்குவது போல இளையராணியின் சதியில் இறங்கி இருந்தான் சேனாதிபதி. எதிரே இருப்பது எரிமலை; அது எந்தச் சமயத்திலும் வெடிக்கக் கூடியது என்பதை அவன் அறியவில்லை.

அமரசிம்மன் கையிலிருந்த கேடயத்தை ஒரு மூலையில் எறிந்துவிட்டுச் சேனாதிபதி முதலில் காட்டிய ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். இடுப்பிலிருந்த கத்தியைக் கழற்றித் தனக்கு முன்னால் ஊன்றிக்கொண்டு சேனாதிபதியுடன் பேச ஆரம்பித்தான்.

"சேனாதிபதி! அறையில் நாம் தனியாகப் பேச முடியுமா? முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்" என்றான் அமரன்.

"ஆகா! பேசலாம். இங்கு யாரும் வரமாட்டார்கள். ஆனால் பேச்சுக்கு என்ன அவசரம்? தங்களுடன் வந்திருக்கும் காவற்படையைப் பராமரிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தாங்களும் ஸ்நானபானாதிகளை முடித்துக் கொண்டபின் பேசினால் போகிறது" என்றான்.

"காவற்படையா? நான் யாரையும் அழைத்து வரவில்லையே?"

"என்ன! மேவார் இளவரசராகிய தாங்கள் காவற்படை இல்லாமல் தன்னந்தனியாகவா வந்தீர்கள்?"

"தனியாக வரவில்லை. ஒரு சேவகனை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்."

"துணையேதுமில்லாமலா வந்திருக்கிறீர்கள்?"

“துணையென்ன வேண்டியிருக்கிறது சேனாதிபதி? நான் என்ன விரோதி ஊருக்கு வந்திருக்கிறேனா?” என்று அமரன் சேனாதிபதியை நோக்கினான்.

அந்தப் பார்வை கூரிய கத்திபோல் தன் இதயத்துக்குள் ஊடுருவிச் சென்று அங்கு ஆராய்ச்சி செய்வது போல் சேனாதிபதிக்குத் தோன்றியது. அமரசிம்மன் கண்கள் அறையைச் சுற்றி உலாவி அளவெடுப்பதையும் பார்த்த சேனாதிபதி, ‘ஓகோ! நாம் எடைபோட்டதிலும் தப்பு இருக்கிறது. நாம் சமாளிக்க வேண்டியது லேசான பேர்வழியல்ல; சுத்த வீரத்தனத்தோடு எந்த நிலைமையையும் சமாளிக்கவல்ல, ஆழ்ந்த அனுபவசாலியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்’ என்று தெரிந்து கொண்டான்.

ஆகவே, “அதற்காக ராஜகுமார் பட்டத்துக்கு வரக்கூடிய அரசகுமாரன் தன்னந்தனியே வருவது முறையல்ல என்பதாகச் சொன்னேனே தவிர வேறல்ல” என்று மழுப்பினான்.

அமரன் முகத்தில் சோகம் சிறிது கிளம்பியது, அவன் கோபத்திற்கு அறிகுறியாகப் பாதரக்ஷைகள் தரையில் அழுந்தித் தேய்ந்தன. “முறைப்படிதான் இப்பொழுது எல்லாம் நடக்கிறதா சேனாதிபதி? பட்டமகிஷி மன்னனைப் பிரிந்திருப்பதும் காமாந்தகனான அரசன் இளையராணியின் மோகத்தில் மூழ்கித் தவிப்பதும் மேவார் வம்சத்தின் முறைதானோ?” என்றான்.

சேனாதிபதி சிரமப்பட்டுக் கண்களில் நீர்த்துளிகளை வரவழைத்துத் துடைத்துக் கொண்டான். ‘தசரதன் காலந்தொட்டு இதே கதைதான் ராஜகுமார், அதற்கு என்ன செய்யலாம்? ராஜபுதனம் செய்த துர்பாக்கியம் அது. இளையாள் மோகத்தில் சிக்கிய எந்த அரசர் உருப்பட்டார்?” என்று கூறினான்.

“தசரதன் காலத்துக்கும் ஜெயசிம்மன் காலத்துக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது சேனாதிபதி. அந்தக் கால்த்தில் இளையராணி சாகஸத்தால் ராமன் காட்டுக்குச் சென்றான். ஆனால், இந்த அமரசிம்மன் இந்த மேவார் சிம்மாசனத்தில் ஏறி உட்காரப் போவது நிச்சயம். அதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது!” என்று அமரன் ஆவேசத்துடன் கத்தியைப் பூமியில் தட்டினான்.

இளைய ராணியின் ஏற்பாடுகளைக் கேட்டபோது சேனாதிபதி அமரன் கதி அதோ கதிதான் என்று தீர்மானித்தான். இப்பொழுது அமரனின் திடசித்தத்தைப் பார்த்தபோது, ‘ஆசாமி மிகவும் பொல்லாதவன்’ என்று அவனிடம் நம்பிக்கை வேரூன்றலாயிற்று.

“தெய்வச் சித்தம் அப்படியே இருக்கட்டும் இளவரசே” என்று சமாதானமாகச் சொல்லிவிட்டு, “தாங்கள் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லவில்லையே” என்று சேனாதிபதி கேட்டான்.

அமரன் பதில் சொல்லவில்லை. தன் கச்சைக்குள் கையை விட்டு இரண்டு பெரிய தங்க வளையல்களை எடுத்துச் சேனாதிபதியின் கையில் கொடுத்தான். அவற்றை இரண்டு கைகளிலும் மரியாதையாக வாங்கினான் சேனாதிபதி. அவற்றின்மேல் மெள்ளப் பார்வையைச் செலுத்தியதும் அவன் கண்கள் மிகுந்த பீதியாலும் ஆச்சரியத்தாலும் இறந்தவன் விழிகளைப் போல் நிலைத்து நின்றுவிட்டன. தான் ராணியிடம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் ஒவ்வொரு நிமிடமும் பேராபத்தாகச் சூழ்ந்து நெருங்குவதைக் கண்ட சேனாதிபதிக்குப் பேசக்கூட நா எழவில்லை. அந்த இரண்டு வளையல்களிலும் அம்பர் சமஸ்தான ராஜமுத்திரைகள் இருப்பதைக் கண்ட சேனாதிபதியின் நிலைமையை நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். புத்திரர்களிடையில்

அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்த ஒரு வழக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் சேனாதிபதியின் நிலைமையை இன்னும் நன்றாக ஊகிக்க முடியும்.

ராஜபுத்திர ஸ்திரீகளுக்கு அந்தக் காலத்தில் ஆபத்து ஏதாவது ஏற்படுவதாயிருந்தால் அவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான ஒரு புருஷனுக்குத் தங்கள் கைவளையல்களையோ கடகங்களையோ, ரக்ஷை களையோ அனுப்புவார்கள். அதைப் பெற்றுக்கொள் ளும் வீரன் அவளுக்கு உதவியே ஆக வேண்டும். எந்த ஸ்திரீக்கு உதவுகிறோம் என்பதை அறியாமலேகூட வீரர்கள் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து உதவுவார்கள். இப்படிக் கங்கணம் கொடுப்பதற்காக ஒரு பண்டிகை யும் நடப்பதுண்டு. அதற்கு ராசிப் பண்டிகை என்று பெயர்.

ஆகையால் அம்பர் சமஸ்தான ராஜமுத்திரை களுடன் கூடிய வளையல்களை அமரன் தன் கைகளில் கொடுத்ததும் விதியின் விசித்திர விளையாட்டைப் பற்றி பெரிதும் வியந்தான் சேனாதிபதி.

"இந்த வளையல்கள் அணிந்த கைகளுக்குச் சொந்தமானவளின் பெயர் ரஜனியாம். அவள் மிகுந்த அழகியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்" என்றான் அமரன்.

மதிமயங்கியிருந்த சேனாதிபதியும் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு வாய் தவறி, "ஆம்" என்று சொல்லி விட்டான்.

அடுத்த நிமிஷம் இரும்பு போன்ற ஒரு கை சேனாதி பதியின் கழுத்தருகில் இருந்த உடையைப் பிடித்துக் குலுக்கியது. கூரிய இரு கண்கள் அவன் கண்களுக்கு வெகு அருகில் வந்து இரண்டு நெருப்புப் பொறிகள் போல் ஜொலித்தன.

"சேனாதிபதி! அம்பர் அரசகுமாரி அழகியென்று உமக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான்.

"குடிமக்கள் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொள்ளு கிறார்கள்" என்றான் சேனாதிபதி.

அடுத்த கேள்வி சேனாதிபதியைத் திக்குமுக்காடச் செய்தது. "குடிமக்களிடம் உமக்கு நெருங்கிய பழக்கமோ?" என்று வினவினான் அரசகுமாரன்.

"ஆம்" என்றான் சேனாதிபதி.

"குடியிடமா? குடிமக்களிடமா?"

"இளவரசே!"

"சேனாதிபதி! இங்கு வருமுன் அனைத்தையும் விசாரித்துக் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறேன். நீர் பெரும் குடிகாரரென்றும், கோழையென்றும் இளைய ராணி சொல்கிறபடி ஆடும் பதுமையென்றும் மக்கள் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல..."

"வேறென்ன?"

"நீர் அடிக்கடி அரண்மனைக்குச் செல்வதாகவும், எனது தாயின் அந்தஸ்தைக் குலைக்க இளைய ராணி யிடம் சதி செய்வதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். ரஜனி என்னும் அம்பர் நாட்டுப் பெண்ணை என் இளைய தாயின் மகனுக்கு மணமுடிக்க ஏற்பாடு நடப்பதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். உண்மையா?"

இந்தக் கேள்விக்கு சேனாதிபதி என்ன பதில் சொல்வான், "முழுவதும் பொய்" என்று கூறினான். அத்துடன் "சற்றுக் கழுத்தை விடுங்கள்" என்றும் கேட்டான்.

அமரசிம்மன் சேனாதிபதியின் கழுத்துச்சட்டையை விட்டான். "சேனாதிபதி! இந்த வளையலை அனுப்பி

அம்பர் அரசகுமாரி என் ஆதரவைத் தேடுகிறாள். வந்திருக்கிறேன். அவள் எங்கிருக்கிறாள்?'' என்று வினவினான்.

''அரண்மனையில்'' என்றான் சேனாதிபதி.

''சரி, கிளம்பும். போவோம்'' என்றான் அமரன்.

''எங்கு?'' என்று அச்சத்துடன் கேட்டான் சேனாதிபதி.

''அரண்மனைக்கு, அந்தப்புரத்திற்கு''

''தாங்கள் சற்று இளைப்பாறிவிட்டு, உணவருந்திவிட்டு...''

''அவசியமில்லை.''

''நெடுந்தூரம் பயணம் செய்திருக்கிறீர்கள், களைப்பாயிருக்கும்.''

''ராஜபுத்ரர்கள் கடமை முன்னிடும்போது களைப்பைக் கவனிப்பதில்லை.''

சேனாதிபதிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாததால் மெள்ள உண்மையை அவிழ்த்தான். ''இளவரசே! நீங்கள் அரண்மனை செல்லவேண்டாம். அங்கு உங்களுக்கு ஆபத்துக் காத்திருக்கிறது'' என்றான்.

''மிகவும் மகிழ்ச்சி!''

''எதற்கு மகிழ்ச்சி?''

''ஆபத்தே எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அது வீரன் மகிழ்ச்சியல்லவா சேனாதிபதி'' என்ற அமரன் அரண்மனை செல்ல எழுந்து, ''சேனாதிபதி, கிளம்பும்'' என்றான்,

ஏதோ மரண தண்டனைக்கு அழைப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படவே சேனாதிபதி விழித்தான். கடைசியில் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, ''நீங்கள் அரண்மனை சென்றால் அழிக்கப்படுவீர்கள். அதற்கு நான் உடந்தையாக இருக்க முடியாது'' என்று திட்டமாகக் கூறினான்.

''அப்படியானால் வேறு வழி இருக்கிறது'' என்றான் அமரன்,

''என்ன வழி?'' என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

வழியைச் சொன்னான் அமரன். அதைக் கேட்ட சேனாதிபதி அடியோடு நிலைகுலைந்து திக்பிரமை பிடித்து நின்றான்.

அத்தியாயம் - 3

வஞ்சக வரவேற்பு

அரசகுமாரன் சொன்ன வழியைக் கேட்டதும் அசந்து போனான் சேனாதிபதி ஜெயபாலன். போதாத காலம் தன் மென்னியை இறுகப் பிடிக்கிறது என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். "எனக்கு அப்படி அரண் மனையில் ஆபத்திருந்தால் அம்பர் அரசகுமாரியை நீரே இங்கு அழைத்து வந்துவிடும்" என்ற அரசகுமாரன் சொற்கள் அவன் இதயத்தின்மீது நெருப்புத் துண்டங் களென விழுந்தன. 'இவனைப் போக வேண்டா மென்று சொன்னால் நம் கழுத்திலேயே கத்தி வைக்கி றானே' என்று நினைத்த சேனாதிபதி, உள்ளக் குமுறலை மெல்ல அடக்கிக் கொண்டு, "இளவரசர் ஒரு முக்கிய விஷயத்தை மறந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது" என்றான் முடிவில்.

சந்தேகம் நிரம்பிய அரசகுமாரன் விழிகள் சேனாதி பதியை ஏறெடுத்து நோக்கின. "என்ன அந்த முக்கிய விஷயம்?" என்று உதடுகள் கேட்டன துடிப்புடன்.

"நான் இளையராணியை எந்தவிதத்திலும் கட்டுப் படுத்த முடியாது..." என்று சேனாதிபதியை மடக்கிய இளவரசன், "இளைய ராணிதான் உம்மைக் கட்டுப்படுத்தலாம் போலிருக்கிறது!" என்று வினவி னான்.

சேனாதிபதி மனதைத் திடம் செய்துகொண்டு, "ஆம் ராஜகுமார்! கட்டுப்படுத்தலாம். அவர்கள் ராணி, நான் ஊழியன்" என்று குறிப்பிட்டான்.

"ஊழியர்கள் எதற்கும் கட்டுப்பட வேண்டியது தானா?" வினவினான் அரசகுமாரன் இகழ்ச்சியுடன்.

"ஆம், ஊழியன் நானாகவும், கமலாதேவியார் இளைய ராணியாகவும் இருக்கும்வரை."

"அப்படியா!"

"ஆம்."

"இளைய ராணிக்குக் கட்டுப்படாமலிருக்க முடி யாது."

"ஏன்?"

"அரசன் எவ்வழி, அவ்வழி ஊழியர்."

"சொல்வது விளங்கவில்லை."

"மன்னரே இளையராணிக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக் கும்போது ஊழியன் நிலை என்னவென்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்."

இதைக் கேட்ட அரசகுமாரன் கண்களில் கோபாக் கினி தெரிந்தது. "சேனாதிபதி!" என்ற கடுமையான சொற்கள் உக்கிரத்துடன் உதிர்ந்தன அவன் உதடு களிலிருந்து.

அந்தக் குரல் சேனாதிபதியை நடுங்க வைத்தது. "இளவரசே..." என்று பதில் சொல்லத் துவங்கி மென்று விழுங்கினான்.

"நான் இளவரசன் என்பதில் உமக்குச் சந்தேக மில்லை!" என்றான் அரசகுமாரன்.

"அதெப்படி இருக்க முடியும்?" என்றான் சேனாதி பதி, ஏதோ புது அனர்த்தம் உருவாகிறதென்ற நினைப் பில்.

"இளவரசன் என்ற முறையில் நான் ஆணையிட்டால் என்ன செய்வீர்?" என்று அரசகுமாரன் வினவினான்.

"சக்தியிருந்தால் நிறைவேற்றுவேன்."

"அப்படியானால் நூறு சிசோதய வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை செல்லும். சென்று அம்பர் அரசகுமாரியை அழைத்து வாரும்."

சேனாதிபதி சிந்தித்தான். இரண்டு நாளாவது அவகாசமிருந்தால் படைப்பிரிவை வெளி ஊருக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். இளைய ராணி அந்த யோசனையைச் சொன்னதும் சொல்லாததுமாக இளவரசன் வந்துவிட்டதால் அது பலிக்கவில்லை. ஆகவே என்ன செய்வதென்று சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து, "இளவரசே, இந்தக் கட்டளையை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது" என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினான்.

"ஏன்?" என்று வினவினான் அமரசிம்மன் கோபத்துடன்.

"அரசரில்லாத சமயத்தில் அரண்மனைக்குள் படைவீரருடன் சென்று பலவந்த அலுவல்களில் ஈடுபடுவது முறையல்ல. அரசர் திரும்பி வந்து அதை அறிந்தால் என் தலை போய்விடும். தகாததைச் செய்யச் சொல்வது தங்களுக்கும் அழகல்ல" என்றான் சேனாதிபதி.

அவன் கூறியதில் நியாயமிருக்கிறதென்பதை உணர்ந்து கொண்ட அரசகுமாரன், "நியாயம் சேனாதிபதி, அப்படியானால் ஒன்று செய்யும்" என்றான்.

"என்ன இளவரசே?"

"நீர் என்னுடன் வாரும் அரண்மனைக்கு..."

"நானா!"

"ஆம்."

"என்னைத் தங்கள் சிற்றன்னையார் அங்கேயே வெட்டிப் புதைத்து விடுவார்கள்."

அரசகுமாரன் இதழ்களில் வெறுப்பு அரும்பியது. "சேனாதிபதி! உம்மைப்பற்றி நான் கேட்ட தகவல்களில் எனக்கு நம்பிக்கை அதிகமாகிறது. மேவாரின் இளவரசனுக்கு உதவ பகிரங்கமாக மறுக்கிறீர். இதற்குத் தக்க பலனை வெகு சீக்கிரம் அடைவீர். ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன், உம்மைப்பற்றி நான் கேள்விப்படும் விஷயங்களில் ஏதாவது துளி உண்மையிருப்பதாக நிரூபிக்கப்பட்டாலும் உம்மைக் கொல்லாமல் விடமாட்டேன். வீரர்கள் மரணத்தை அளிக்கமாட்டேன். மக்கள் காறித் துப்பும்படிக்கு உம்மை இந்த நகர மத்தியில் கட்டி வைத்து உமது தோலை உரித்து உப்பைத் தடவுவேன்... நினைவிருக்கட்டும்" என்று சீறிவிட்டு மாடிப்படிகளில் தடதடவென்று இறங்கிச் சென்றான்.

சேனாதிபதி திகில் வசப்பட்டு நின்றான். வெளியே "டேய் ரகு! கொண்டா புரவியை" என்ற அமரனின் சீற்றம் நிரம்பிய கூச்சல் கேட்டது. அடுத்த நிமிடம் இரண்டு புரவிகள் தடதடவென ராஜ வீதியில் ஓடும் ஒலி காதில் விழுந்தது. வெளியே சென்று சாளரத்தின் மூலம் எட்டிப் பார்த்தான் சேனாதிபதி. அரசகுமாரன் புரவியும் அவன் வீரனின் புரவியும் வெகு வேகமாக வெகு தூரம் சென்று விட்டதைக் கவனித்துப் பெருமூச்செறிந்தான். அந்தப் பெருமூச்சுடன் அரசகுமாரன் தன்னைப்பற்றிக் கூறிய விஷயங்களும் அவன் மனத்தில் எழுந்தன. எழுந்ததால் ஒரு முடிவுக்கும் வந்தான் சேனாதிபதி. தனது பிற்காலம் இளைய ராணியின் பிற்காலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்து

கொண்டான். இத்தனைக்கும் அரசன் கோழைத்தனம் தான் காரணமென்பதையும் புரிந்து கொண்டான். அதனால் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியிலிருந்தும் சஞ்சலத்திலி ருந்தும் விடுதலை பெற அந்த அறையைத் தாண்டி அடுத்த அறை சென்று அங்கிருந்த குவளையிலிருந்த மதுவை அருந்தினான். மதுவை அருந்திவிட்டுச் சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு கைதட்டி இரு வீரர் களை அழைத்து அரசகுமாரன் நடவடிக்கை ஒவ் வொன்றையும் கவனித்துத் தனக்கு அவ்வப்பொழுது தெரியப்படுத்துமாறு உத்தரவிட்டான். பிறகு போதை தலைக்கேற நித்திரையிலாழ்ந்தான்.

சேனாதிபதி நித்திரை செய்த அதே சமயத்தில் அரண்மனையை நெருங்கிவிட்ட அமரசிம்மன், தன் தாய் ஆட்சி செய்ய வேண்டிய சிசோதயர்களின் அந்த அரண்மனையை ஏறெடுத்து நோக்கினான். பெரிய வீரச்செயல்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்த அந்த அரண்மனை, அரசனின் சரச வாழ்க் கைக்கும் சதிக்கும் இலக்காகி ராஜபுதனத்துப் பாடகர் களின் ஏளனத்துக்கும் பரிதாபத்துக்கும் காரணமாகி விட்டதை நினைத்து மனம் நொந்து சில விநாடிகள் புரவிமீது நிலைத்து உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு அரண் மனை பெருவாயிற் கதவுகளை நோக்கிப் புரவியை நடத்தினான். கோட்டை மீதிருந்த வீரர்கள், வந்தவன் யாரென்பதைக் கண்டதும் கதவுகளைத் திறந்து விடவே, புரவி அரண்மனையின் உட்பாதையில் பாய்ந்து சென்றது.

அரண்மனைப் பகுதிகளை அவன் சிறு வயதில் பார்த்ததனாலும் ஓரளவு அவனுக்கு அதன் அமைப்பு சிந்தையில் உறைந்து கிடந்தது. ஆகவே நேராக அரண்மனையின் பிரதான கட்டட வாயிலில் சென்று புரவியிலிருந்து கீழே குதித்தான். அவன் புரவியை இரண்டு வீரர்கள் பிடித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

தனது வீரனை வாயிலிலேயே இருக்கக் கட்டளை யிட்ட அமரன் அரண்மனைப் படிகளில் ஏறிச் சென்று அங்கிருந்த காவலரிடம், "நான் இளையராணியாரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று அறிவித்தான். காவலர் அவனுக்கு எந்தத் தடையும் விதிக்காமலும் பதிலேதும் சொல்லாமலும், "இப்படி வாருங்கள், ராணியார் அந்தப்புரத்திலிருக்கிறார்கள்" என்று கூறி அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

காவலர் போக்கு வியப்பாயிருந்தது அமரசிம்ம னுக்கு. சிறுவயதில் தன்னைப் பார்த்த காவலர் எப்படி தன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். தன்னை அவர்கள் யாரென்று உணராதிருந்தால் தனக்கு அத்தனை மரியாதை காட்டவும் முடியாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். தான் வருவது இளையராணிக்கு ஏற்கனவே தெரிந் திருக்க வேண்டுமென்றும் அப்படித் தெரிந்திருந் தால் அது சேனாதிபதியின் மூலமாகத்தான் தெரிந் திருக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்து கொண்டு காவலனைப் பின்பற்றிச் சென்றான். இப்படி அரண் மனையின் பல கட்டுகளைத் தாண்டிச் சென்ற அமர சிம்மனுக்குக் காவலன் ஒரு பெரிய அறையைச் சுட்டிக் காட்டி உள்ளே செல்லுங்கள்" என்று கூறினான்.

அந்த அறைக்குள் சென்ற அமரசிம்மனை எதிரே ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த கமலாதேவி, "வா அப்பா வா" என்று அன்பொழுக வரவேற்றாள்.

அமரசிம்மன் கண்கள் சிற்றன்னையை ஏறெடுத்து நோக்கின. சிற்றன்னையின் அழகைக் கண்டு அவனே பிரமித்துப் போனான். அத்தகைய அழகிற்குத் தந்தை மனத்தைப் பறிகொடுத்ததில் விந்தையேதுமில்லை என்றே எண்ணி, ஆனால் அந்த அழகில் நஞ்சும் கலந் திருந்ததைக் கண்டான் அமரன். கமலாதேவி அழகிய

வஞ்சகக் கண்கள் அவன் கூரிய விழிகளுடன் கலந்தன ஒரு விநாடி. மறுவிநாடி மலர்ந்தன. அவள் இதழ்களில் மயக்கப் புன்முறுவலொன்றும் படர்ந்தது. "ஆண்டுகள் ஓடி எத்தனை பெரியவனாகிவிட்டாய், இப்பொழுதுதான் உனக்குச் சிற்றன்னையின் நினைப்பு வந்ததா?" என்ற இன்பச் சொற்கள் அவள் இதழ்களிலிருந்து படர்ந்தன. "வா, இப்படி உட்கார்" என்று தன் பக்கத்தில் இடத்தையும் காட்டி, மஞ்சத்தில் சிறிது நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள் இளைய ராணி.

அந்த வஞ்சக வரவேற்பைக் கண்ட அமரன் இதழ்களிலும் முறுவல் படர்ந்தது.

அத்தியாயம் - 4

இளையராணியின் விளையாட்டு

இதழ்களில் புன்முறுவலையும் இதயத்தில் கடுங்கோபத்தையும் கொண்ட அமரன், இளைய ராணி காட்டிய இடத்தில் அமராமல் அவளுக்கு எதிரேயிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். "ஏன் அமரா? சிற்றன்னையின் பக்கத்தில் உட்காரக் கசக்கிறதா உனக்கு?" என்று வேடிக்கையாகக் கேட்பதுபோல் கேட்ட இளையராணியை நோக்கிய அமரன், "இல்லை, ராணியார் அருகில் அமர்ந்தால் ராணியாரை நேரில் கண்ணாரக் காணும் பாக்கியம் கிடைக்காது. தவிர தந்தை உட்கார வேண்டிய இடத்தில் தனயன் உட்காருவதும் சரியாகாது" என்று கூறினான். அத்துடன் கேட்டான்: "நான் வந்த காரியம் என்னவென்று நீங்கள் கேட்கவில்லையே!"

"வந்ததும் வராததுமாகக் காரியத்தைப்பற்றி விசாரிப்பது கண்ணியக் குறைவல்லவா அமரா? நீ உணவருந்தியபின் பேசுவோம்" என்ற இளையராணி, "வா உனக்குத் தயார் செய்து வைத்திருக்கும் அறையைக் காட்டுகிறேன்" என்று கூறி, ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றாள்.

"வேண்டாம் ராணி" என்ற இருப்புச் சலாகை இருப்புச் சலாகையுடன் உராயும் ஒலியில் எழுந்த அமரன் குரல் அவளை அப்படியே உட்கார வைத்தது.

"உன்னிஷ்டம் அமரா! வந்த காரியத்தைச் சொல்" என்று வினவினாள் ராணி.

அமரன் சட்டைப் பையிலிருந்த இரண்டு வளையல்களை எடுத்து இளைய ராணியிடம் காட்டினான். “இவற்றை நீங்கள் அடையாளம் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறி அவளை உற்று நோக்கினான்.

இளைய ராணி அந்த வளையல்களைக் கையில் வாங்கி உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு முகத்தில் குழப்பத்தைக் காட்டி, “யாருடைய வளையல்கள் இவை?” என்றும் கேட்டாள்.

இளைய ராணியின் நடிப்பைக் கண்டு அசந்து போனான் அமரன். உள் உணர்ச்சிகளை அவள் எத்தனை தூரம் அடக்க முடியுமென்பது அவனுக்கே பெரும் விசித்திரமாயிருந்தது. அத்துடன் அவள் பாசாங்கு அவனுக்குக் கோபத்தையும் விளைவிக்கவே, “இவை இன்னாருடைய வளையல்கள் என்பது புரியவில்லை உங்களுக்கு?” என்று சினத்தைக் குரலில் காட்டி வினவினான்.

“புரியவில்லை அமரா! நீதான் சொல்லேன்” என்றாள் இளைய ராணி.

“அவற்றில் அம்பர் ராஜமுத்திரை இருக்கிறது” என்று சுட்டிக் காட்டினான் அமரன்.

“ஆம், இருக்கிறது” என்றாள் கமலாதேவி.

“அதை அணியக்கூடியவர் இங்கு இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா” இம்முறை கேள்வியில் உக்ரம் அதிகமாகியது.

“எனக்கேன் தெரிய வேண்டும் அமரா? அப்படி அம்பர் அரசகுல வளையலை அணியக்கூடிய யாரும் இங்கில்லையே” என்றாள் ராணி.

இளைய ராணி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். அதற்குள் அவளுக்குப் பின்னாலிருந்த கதவு மெல்லத் திறந்து மெல்லிய தேகத்துடனும் பயந்துள்ளும் வதனத்துடனும் ஒரு வாலிபன் நுழைந்து இளைய ராணியின் ஆசனத்தை நெருங்கி அவள் பின்னால் நின்றான். “ஏனம்மா? இது ரஜனியின் வளையல் அல்லவா? இதை எதற்காக நீ கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? கொடு, அவளிடம் கொடுத்து விடுகிறேன்” என்று தனது அசட்டுத்தனத்தைக் காட்டவும் செய்தான்.

கமலாதேவியின் அழகிய கண்களில் சற்றே சினம் ஏறியது. ஒருமுறை திரும்பி அந்த வாலிபனை நோக்கினாள். “ஜஸ்வந்தசிம்மா! உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது?” என்று வினவவும் செய்தாள், குரலிலும் சினத்தைக் காட்டி.

“இளவரசனான நான் எங்கும் போவதையோ வருவதையோ யார் தடுக்க முடியும்?” என்று வினவினான் ஜஸ்வந்த சிம்மன்.

“உள்ளே போகிறாயா இல்லையா?” என்றாள் கமலாதேவி.

“முடியாது.”

“ஏன் முடியாது?”

“அங்கே போனால் ரஜனி விரட்டுகிறாள்.”

இளைய ராணிக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. “ரஜனி விரட்டுகிறாளா! சீ மடையா! வெட்கமாயில்லை உனக்கு?” என்று சீறினாள் இளைய ராணி.

“தேவி! சிதோதய வம்ச அரசகுமாரனை நீங்கள் இப்படி திட்டுவது முறையல்ல” என்று அமரசிம்மன் அவர்கள் சம்பாஷணைக்கு இடையில் புகுந்தான்.

இளைய ராணி அமரசிம்மன்மீது தனது கோபத்தைத் திருப்பினாள். "அமரா! உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயத்தில் தலையிடாதே" என்று சீறினாள் கமலாதேவி.

அமரன் முகத்தில் வியப்பு படர்ந்தது. "எனக்கு சம்பந்தமில்லாத விஷயமா! என் தம்பியைக் கண்டபடி பேசுகிறீர்கள். எந்த ரஜனியை நான் தேடி வந்தேனோ அவளைப்பற்றி ஏதுமே தெரியாதென்கிறீர்கள்! என்ன தேவி! நீங்கள் பேசுவது பெரும் விந்தையாயிருக்கிறதே" என்றான் அமரன் ஏளனக் குரலில்.

அதுவரை சற்றுக் குழம்பியிருந்த உணர்ச்சிகளை இளைய ராணி கட்டுக்குள் கொண்டுவந்து புன்முறுவல் செய்தாள். "உன்னை நாள் கழித்துப் பார்த்ததால் ஒரே குழப்பத்திலிருந்தேன் அமரா! உன் தம்பியைப் பார்த்தாயா...எப்படி இருக்கிறான்?" என்றாள் ஜஸ்வந்தசிம்மனைக் கையால் சுட்டிக் காட்டி.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் அமரனை உற்று நோக்கினான்: "நீ என் அண்ணனா?" என்றும் கேட்டான்.

"ஆம் தம்பி!" என்றான் அமரன்.

"உன் பெயர்தான் அமரனா?" என்றும் கேட்டான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

"ஆம்."

"உன்னைப்பற்றித் தான் இரண்டு நாளாக அரண்மனையில் பேச்சு."

"என்ன பேச்சு?"

"நீ வந்து ரஜனியைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் விடுவாய் என்று எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்."

இளைய ராணிக்கு இதயம் வெடித்து விடும்போல் இருந்தது. ஜஸ்வந்தசிம்மன் அசட்டுத்தனத்தைச் சகிக்க

முடியாமல், "அமரா! இந்தப் பைத்தியம் சொல்வதை நிஜமென்று நம்பாதே! ரஜனியைத் தூக்கிச் செல்ல நீ என்ன அரக்கனா அல்லது இங்கு ரஜனிக்குத்தான் ஏதாவது குறைவா?" என்று கூறிவிட்டு, "டேய் ஜஸ்வந்த், உள்ளே செல். ரஜனியை அனுப்பு இங்கே... அவளே பதில் சொல்லட்டும் அமரனுக்கு" என்றாள்.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் நகரவில்லை. இடித்த புளிபோல் நின்ற இடத்தில் நின்றான். அமரன் அவ்விருவரையும் உற்றுப் பார்த்தான் சில விநாடிகள். "அம்மணி! ஜஸ்வந்தசிம்மனை அனுப்ப வேண்டாம். வேறு காவலரை அனுப்புங்கள், ரஜனியை மீட்டுப்போக வந்திருக்கிறேன் நான். சீக்கிரம் அனுப்பி வையுங்கள் அம்பர் அரசகுமாரியை" என்று கூறினான்.

"மீட்டுப் போகவா? இதென்ன பைத்தியம் அமரா! நான் அவளை ஏதோ சிறை வைத்திருப்பது போலல்லவா பேசுகிறாய். காணாமற்போன அவள் வளையலை யாரோ கழற்றி உனக்கு அனுப்பியதை நிஜமென்று நினைத்து இவ்வளவு தூரம் பிரயாணப்பட்டு வந்தாயோ" என்று ராணி வினவினாள்.

"மகாராணி! இந்த மாதிரி விளையாட்டில் எனக்குப் பழக்கம் கிடையாது. அம்பர் ராஜகுமாரி நேரில் என்னிடம் 'அந்த வளையலை நான் அனுப்பவில்லை' என்று சொன்னாலொழிய இவ்விடத்தை விட்டு அசைய மாட்டேன்" என்றான் அமரன்.

"சரி! உன் ஆசையையுந்தான் கெடுப்பானேன்? இதோ வரவழைக்கிறேன் ரஜனியை" என்று ராணி சொல்லிவிட்டு அவளை அழைத்து வர ஒரு வேலைக்காரனை அனுப்பினாள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உள்ளே நுழைந்த பெண்ணைப் பார்த்தவுடன் அமரன் கோபமெல்லாம் பறந்து,

என்றும் காணாத புதுமையைக் கண்டுவிட்டது போல் அவன் கண்கள் அகன்று மலர்ந்தன. சரியாக மதிப்புப் போடத் தெரியாத மட உலகம் ரஜனியை அழகி என்று லேசாகச் சொல்கிறது. பூலோகத்தில் காண முடியாத அற்புத அழகி ரஜனி என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும் என்று அவன் சிந்தித்தான்.

ரஜனி உள்ளே நடந்து வந்த அமரிக்கையிலேயே அழகு ததும்புவதை அமரன் கண்டான். வசந்த காலத்தில் பூரணமாகப் பூத்துக் குலுங்கும் ஜாதிக்கொடி அசைந்து வருவது போல நடந்து வந்த ரஜனியின் மீது கண்களைப் பதித்திருந்த அமரன், சித்தியின் கண்களும் தன்மீது பதிந்திருந்ததை அறிந்து பார்வையைச் சிறிது அப்புறப்படுத்திக் கொண்டான்.

''ராஜகுமாரி! நீங்கள் அனுப்பிய வளையல்களைக் கண்டு என் கடமையைச் செலுத்த வந்தேன். நீங்கள் என்னுடன் வரத் தயாரா?'' என்று கேட்டான் அமரன்.

அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தை வருமுன்னே இளைய ராணி புன்சிரிப்புடன் இடைமறித்து, ''ரஜனி! உன்னை ஏதோ நாங்கள் சிறை வைத்திருக்கிறோமாம், உன்னை மீட்க வந்திருக்கிறானாம் அமரன். என்ன வேடிக்கை பார்த்தாயா?'' என்றாள். அப்பொழுது அமரன் முகத்தில் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த புகைச்சலை இளைய ராணி கண்டு கபடமாகச் சிரித்தாள். தன் சம்பாஷணையில் இளைய ராணி குறுக்கிட்டதே அவன் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது. அவள் ஏளனமாகச் சிரித்தது அதை நன்றாக விசிறி ஜ்வாலையும் கிளப்பியது. ''மகாராணி! இந்த நாட்டிய வித்தையெல்லாம் பார்க்க நான் இங்கு வரவில்லை. காரியமாக வந்திருக்கிறேன். ஒழுங்காகக் காரியம் கவனிப்போம்!'' என்று அமரன் அதட்டலான குரலில் இரைந்தான்.

''அப்படியானால் காரியத்தைக் கவனிப்போம் அமரா'' என்று இளைய ராணியும் கோபத்துடன் பேசிக் கையைத் தட்டினாள். அடுத்த நிமிடம் அக்கம்பக்கத்திலிருந்த அறைகளிலிருந்து ஆயுதபாணிகளாக அம்பர் வீரர்கள் அமரனைச் சூழ்ந்து நெருங்கினர்.

இம்மாதிரியான ஆபத்தான நிலைமையில் அமரசிம்மன் பலமுறை அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த ஆபத்தை அவன் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. இளைய ராணி நிலைமையை நிதானிப்பதற்கு முன்னமே அமரனின் மூளை அதி துரிதமாக வேலை செய்தது. அமரனின் இடது கை ரஜனியின் இடுப்பைச் சுற்றி தன் பக்கமாக இழுத்துக் கொண்டது. வலது கை மின்னல் வேகத்தில் எழுந்து கத்தியை உருவி ஜஸ்வந்தசிம்மன் கழுத்தைக் குறிபார்த்துத் தடவியது.

''ஐயோ!'' என்று ஜஸ்வந்தசிம்மன் கதறினான்.

''அடே! ஒரு அடி பின்னால் நகர்ந்தால் கத்தி கழுத்தில் பாய்ந்துவிடும்! நகராதே. மகாராணி! அந்த அம்பர் நரிகள் ஆயுதங்களை உடனே கீழே எறியட்டும். ஒரு வினாடி தாமதமானால் பிள்ளையின் உயிர் கணவேகத்தில் எமலோகம் பறந்துவிடும், சத்தியம்'' என்று அமரன் ஆவேசத்துடன் கூவினான்.

அரண்மனையின் உயர்ந்த சுவர்களும் அவன் சொன்னதை ஆமோதிப்பன போல் 'சத்தியம் சத்தியம்' என்று நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன.

அத்தியாயம் - 5

கோபமும் சாந்தமும்

பிள்ளையின் உயிர் சக்களத்தி மகனின் கத்தி முனையில் ஊசலாடுவதை இளைய ராணி கண்டு நிமிஷ நேரம் செயலற்று அதிர்ந்து போனாள். கோபம், அவமானம், பிரமை முதலிய பல உணர்ச்சிகள் அவள் உள்ளத்தில் அலை அலையாக எழுந்து மோதி பிரள யத்தில் அகப்பட்ட துரும்பு போல் அவளை ஆட்டித் தூக்கி எறிந்து கொண்டிருந்தன. 'ஜஸ்வந்தசிம்மன் பின்னுக்குப் பாய்ந்து தன்னை ஏன் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது?' என்ற சீற்றம் ஒரு பக்கம். 'கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் என் வெற்றியைத் தோல்வி யாக மாற்றிவிட்டானே அமரன்; சக்களத்திக்கல்லவா இப்படிப்பட்ட பிள்ளை பிறந்தான்' என்பதில் பொறாமை கலந்த அவமானம் ஒரு பக்கம், 'நிலைமை மீட்க முடியாமல் நம் கையை மீறிவிட்டதே' என்பதால் ஏற்பட்ட பிரமை ஒரு பக்கம் அவளை வாட்ட ஆரம் பித்தன.

இளைய ராணி ஒரு விநாடி சுற்றும் முற்றும் பார்த் தாள். அந்தக் கபடப் பார்வையைக் கோபத்தால் தீட்சண்யமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த அமரனின் கண்கள் இடையில் தடுத்தன. மகாராணியின் சிந்தனை எந்தத் திசையில் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை அமரன் அறிந்து கொண்டான். அவன் குரல் மீண்டும் பயங்கரமாக ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. "மகாராணி! சந்தேகமே வேண்டாம். இந்த அம்பர் கூலிகள் ஒரு அடி முன்னே எடுத்து வைத்தால் அடுந்த விநாடி பிள்ளையின் பிரேதத்தை நீர் மடியில் தாங்க வேண் டியதுதான்'' என்றான். அதுவரையில் மேலோட்டமாக ஜஸ்வந்தசிம்மன் கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்த கத்தி சிறிது அழுந்தவும் ஆரம்பித்தது.

"அம்மா! அவர்களைக் கத்தியைக் கீழே போடச் சொல். அண்ணா, வேண்டாம்! நான் உன் தம்பி'' என்று கதறினான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

"இந்த ரகசியத்தை உன் அம்மாவிடம் சொல்லு. தம்பி! நான் உன் அண்ணன் என்பதை மறந்து எவ் வுளவு பேர் என்னைச் சுற்றி நெருங்குகிறார்கள் பார்'' என்று அம்பர் வீரர்களைக் காட்டி இடிபோல் சிரித்தான் அமரசிம்மன். அவன் இடது காலும் இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி ஜஸ்வந்தசிம்மனின் வலது காலை அசைய முடியாமல் உரமாக மிதித்துக் கொண்டது.

எதிரியிடம் செல்லாத கோபத்தை இளைய ராணி தன்னுடைய ஆட்களின்மேல் திருப்பினாள். "எதற்காக ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு மரம்போல் நிற்கிறீர் கள்? அம்பரில் உங்களுக்கென்ன தீவட்டி பிடிக்கும் உத்தியோகமா? எறியுங்கள் கீழே!'' என்று சீறினாள்.

அம்பர் வீரர்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே எறிந்த பின்புதான் ரஜனியின் இடுப்பிலிருந்த தன் கையைத் தளர்த்தினான் அமரன். இந்த நாடகம் நடந்த இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களில் ரஜனியின் நிலைமை எப்படி யிருந்தது? அமரன் பெயரைத்தான் அவள் கேள்விப் பட்டிருந்தாள். அவனைப் பார்த்தது கிடையாது. முன் பின் பாராத ஒரு புருஷனால் எதிர்பாராத சமயத்தில் முரட்டுத்தனமாக கட்டி இழுக்கப்பட்ட ஸ்திரீயின் மனோ உணர்ச்சிகள் எப்படியிருக்க முடியும்? "அடடா, நம்மாலல்லவா சுத்த வீரனான இந்தப் புருஷன் இளையராணியின் வலைக்கு சிக்கிவிட்டான்?'' என்று நினைப்பதைத் தொடர்ந்து மின்னல்போல் வந்த "ஐயோ! ஜஸ்வந்தசிம்மன் போய்விட்டானே'' என்று

அனுதாபங் கலந்த பீதியும், முதல் முதலாகப் புருஷனின் ஸ்பரிசம் ஏற்படும்போது ‘ஐயோ, இதென்ன’ என்று மேலுக்கு அங்கலாய்த்தாலும் உள்ளூர ஏற்படும் உவகை தோய்ந்த வெட்கமும் அவளைப் பிடித்து வாட்டவே, அவள் பேச முடியாமலும் எதிரேயிருந்தவர்களைப் பார்க்கக் கூசியும் கண்களை நிலத்தில் ஓட்டினாள். மனது மாத்திரம் மேலெழுந்து நாடகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. அமரன் கை தளர்ந்ததும் அவளும் சிறிது விலக ஆரம்பித்தாள்.

“ராஜகுமாரி! அபாய காலங்களில் சமூகத்தின் சாதாரணக் கட்டுப்பாடுகளைக் கவனிப்பது முட்டாள்தனம். நீங்கள் சிறிது நகர்ந்தால் காரியம் கெட்டுப் போகும். என் வாள் வீச்சின் எல்லைக்குள் இருக்கும் வரையில்தான் உங்களுக்குப் பந்தோபஸ்து. நகர வேண்டாம்!” என்று அமரன் எச்சரித்தான். பிறகு “ரகூ! ரகூ!” என்று சேவகனைக் கூப்பிட்டான்.

ஏகத்தாறாகச் சைன்னியம் வைத்து நடத்தும் சமயங்களில் சேனாதிபதி எவ்வளவு ஒழுங்காகவும் திட்டமாகவும் காரியத்தை நடத்தவேண்டுமோ அவ்வளவு திட்டத்துடன் வேலையை முடிக்க ஆரம்பித்தான் அமரசிம்மன்.

“ரகூ! அதோ அந்த ஆயுதங்களைப் பொறுக்கிக் கட்டி ஒரு மூலையில் வை. அவர்களை வரிசையாக நிறுத்து.ராஜகுமாரி! இளைய ராணியிடமிருந்து அரண்மனைச் சிறையின் சாவியை வாங்குங்கள்” என்று அங்கிருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு உத்தரவு கொடுத்தான். “தம்பி! என் அருகில் வா” என்று ஜஸ்வந்தசிம்மனை மட்டும் அருகில் இழுத்துக் கொண்டான். உருவின கத்தி உருவியபடியே இருந்தது.

நிபுணனால் இயக்கப்படும் யந்திரங்கள்போல் அவரவர்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்து முடித்தார்

கள். “இனி நாம் கிளம்பலாம். ஒரே ஒரு வேலை மட்டும் பாக்கியிருக்கிறது ராஜகுமாரி! என் இளைய தாயாரைத் தயவுசெய்து அந்த ஆசனத்தில் உட்கார வைத்து அத்துடன் சேர்த்துக் கயிற்றினால் கட்டிவிடுங்கள்” என்று ரஜனிக்கு மீண்டும் உத்தரவிட்டான்.

என்ன இருந்தாலும் பெண் மனமல்லவா? ரஜனி சிறிது யோசித்தாள். “ராஜகுமாரி! யோசிக்க அவகாசமில்லை. உங்கள் நிலைமையில் எனது இளைய தாயார் இருந்தால் இந்தப் பணியை இத்தனை நேரம் நான் சொல்லாமலே செய்திருப்பார்கள்” என்று எச்சரித்தான்.

ரஜனி அரைகுறை மனத்தோடுதான் இளையராணியைக் கட்டினாள். “ரகூ! இந்த அம்பர் நரிகளை ஓட்டிக் கொண்டு முன்னால் போ. நான் தம்பியை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். அவர்களில் ஒருவன் திரும்பினாலும் தம்பிக்குத் தர்ப்பணம் செய்யும் பாக்கியத்தை சம்பாதித்துக் கொள்கிறேன், போ” என்று உத்தரவிட்டான் அமரன். அம்பர் வீரர்கள், அவர்களைத் தொடர்ந்து சிறைச் சாவிகளுடன் ரகு, அவனுக்குப் பின்னால் ராஜகுமாரி, அவளுக்குப் பின்னால் நிராயுதபாணியான ஜஸ்வந்தசிம்மன், அவனுக்குப் பின்னால் உருவின கத்தியுடன் அமரன். இத்தகைய ஓர் ஊர்வலம் கோட்டைக்குள்ளிருந்த சிறைச்சாலையை நோக்கிக் கிளம்பியது.

வெகுதூரம் வாய் திறவாதிருந்த இளைய ராணி அமரன் போகும்போது ஒரே ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொன்னாள், “அமரா! அடுத்த தடவை நீ இந்தக் கோட்டைக்குள் நுழைந்தால் உயிருடன் வெளியில் செல்லாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று.

அமரன் கோபம் அப்பொழுது சிறிது தணிந்திருந்தது. ஆகையால் சிறிது ஹாஸ்யமும் அவன்

பேச்சில் கலந்தது. 'சிறிய தாய் இவ்வளவு கருணை வைத்திருப்பதற்கு மிகவும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும். நான் மறுதடவை வருவதிருக்கட்டும்; இந்தத் தடவை உங்கள் பிள்ளை உயிருடன் கோட்டைக்கு திரும்ப வேண்டுமே, அதற்காகக் கடவுளைப் பிரார்த்தியுங்கள்'' என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டான் அமரன்.

இந்த சம்பவங்கள் நடந்த அரை ஜாமத்திற்குப் பிறகு மேவார் தலைநகருக்கு வெளியே ஹாராவளித் தொடரின் சாரலில் அண்ணனும் தம்பியும் பிரிந்தனர்.

''தம்பி! அரண்மனைக்குச் சௌக்கியமாகத் திரும்பி போ. உன் மேல் எனக்குக் கோபமில்லை. ராஜபுதனத்தில் ஒரு ராஜபுத்திரன் செலுத்த வேண்டிய தர்மத்தைச் செலுத்தினேன். நீ போனவுடன் அம்பர் வீரர்களை சிறையிலிருந்து விடுவித்துவிடு. இந்தா சாவி, முடியுமானால் ராஜ்ய ஆசையிலிருந்து தாயாரை திருப்பப் பார்'' என்று அமரன் தம்பிக்குப் புத்தி சொன்னான்.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் ஒரு கையை நீட்டிச் சாவியை வாங்கிக் கொண்டான். ஆனால், பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. மௌனமாக நின்றான்.

அமரன் மேலும் பேச ஆரம்பித்தான்: ''குடும்பச் சண்டையாலும், தாயாதிக் காய்ச்சலாலும், பெண்ணாசையாலும் ராஜபுதனம் க்ஷீணசை அடைந்துவிட்டது தம்பி! ராணி சம்யுக்தை காலத்திலிருந்து இன்றுவரை இதே கதைதான். இந்தப் பாரத நாட்டை ஆள வேண்டிய மேவார் ஏன் சிற்றரசாக இருக்கிறது? சுதந்திரக் கொடி ஏந்திய பிரதாபசிம்மன் ஏன் கானகத்தில் குடிசையில் மாண்டான். இந்த தேச மக்களின் அல்பத்தனம், சுயநலம், குடும்ப விரோதம் இவைதான் காரணம். இதையெல்லாம் தாயாருக்குச் சொல்லு!

மேவாருக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தால் அவள் காதில் ஏறட்டும்'' என்று சொல்லிவிட்டு, ரஜனியைத் தன் குதிரையில் ஏற்றிக்கொண்டு தானும் ஏறினான்.

ரகுவும் தயாரானான். இரு புரவிகளும் ஹாராவளி மலைத்தொடரில் பாய்ந்து சென்றன. அவை கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் ஜஸ்வந்தசிம்மன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்! கையிலிருந்த சாவியை ஒரு முறை பார்த்தான். ''அம்மா கோபித்துக் கொள்வாள். போக வேண்டும்'' என்று எண்ணியவண்ணம் பெருமூச்சு விட்டு நகரத்தை நோக்கித் திரும்பினான். அவன் என்ன செய்வான், பாவம்? அம்மா வளர்த்த பிள்ளை, தன் எண்ணங்கள் ஈடேற அவனைத் தன் மேற்பார்வையாகிற நிழலிலே வளர்த்தாள் இளையராணி! நிழலடித்த செடியானான் ஜஸ்வந்தசிம்மன், அவன் உடலோ உள்ளமோ வளர்ச்சியடையவில்லை.

மலைப் பிராந்தியத்தின் கரடுமுரடான பாதைகளில் குதிரை தாவியும் இடறியும் நடந்து சென்றபோது ஆட்டத்தினால் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான புருஷ ஸ்பர்சம் ரஜனியின் உடலில் சொல்லவொண்ணாக் கூச்சத்தை உண்டு பண்ணியது. அவ்வப்பொழுது குதிரை லகானைப் பிடித்து இழுப்பதால் அவள் மெல்லிய தேகத்தை அணைத்து அணைத்துப் பிடித்த அமரனின் நீண்ட கைகள் மட்டும் மைதீட்டிய கருவிழிகளுக்கு இலக்காயின. ரஜனி தனது நிலைமை பற்றி என்னென்னவோ யோசித்தாள். ''இளைய ராணியின் தூண்டுகோலால் ஜஸ்வந்தசிம்மன் எனது அருகில் நெருங்கும் போதெல்லாம் அவனைத் துரும்பிலும் கேவலமாக நடத்தினேனே, எந்தத் துணிவைக் கொண்டு இவருடன் தனிமையில் வந்தேன்? அப்பா ஒப்புக்கொண்ட கல்யாணம், அத்தை முறையாக வேண்டிய கமலாதேவி சம்மதித்த சம்பந்தம் அது எனக்கு ஏன் பிடிக்கவில்லை? இவ்வளவு நெருக்கமாக

இவருடன்... ஐயோ நினைக்கக்கூட வெட்கமாயிருக்கிறதே'' என்று பலவாறு யோசித்தாள்.

தன்னையே பல கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டாள். விடைகள் கோவையாக வரவில்லை. விடை கண்டுபிடிக்காத விந்தைதான்! இயற்கை சில பேரைப் பார்த்ததும் விரும்புகிறோம். சிலரைப் பார்த்ததும் வெறுக்கிறோம், மனிதனின் சின்னஞ்சிறு மூளையிலிருந்து இவற்றுக்கு விடை கிடைப்பதில்லை. ஆகவே ரஜனியும் காரணம் கண்டுபிடிக்க வெகுநேரம் தன் மனத்துடன் போராடிவிட்டுத் தலையைச் சிறிது நிமிர்த்தி, அஞ்சன விழிகளை எதிரேயிருந்த நிலப் பரப்பின்மீது ஓட்டினாள். சந்திரகிரியின் தடாகத்துக் கருகில் குதிரை வந்து விட்டதை உணர்ந்தாள்.

தலையைச் சிறிது திருப்பி, ''சந்திரகிரி போலிருக்கிறதே'' என்று அமரனைக் கேட்க இதழ்களைச் சிறிது அசக்கினாள். வாயை முழுதும் விட்டுக் கேட்க வெட்கமாயிருந்தபடியால், சொற்கள் குறைந்த தொனியில் ஏதோ ரகசியம் பேசுவதுபோல் வெளிவந்தன.

அத்தியாயம் - 6

சந்திரகிரித் தடாகம்

அமரன் கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டான். இத்தனை நேரம் மேவார் தலைநகரிலிருந்து தன் தாயாரிருக்குமிடத்துக்கும் அம்பர் நாட்டுக்கும், பிறகு குதிரைமீது தன்னருகில் உட்கார்ந்திருந்த பெண்ணுக்குமாகத் தாவித் தாவிச் சென்று கொண்டிருந்த அவன் மனம் மெள்ள இருந்த இடத்தில் நிலைக்கவே அவன் சிறிது தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து, ''ஆம் ராஜகுமாரி! அதோ தெரிகிறது சந்திரகிரித் தடாகந்தான். அதற்குச் சிறிது தூரத்தில்தான் சத்திரம் இருக்கிறது. அதில் சிறிது நேரம் நாம் தங்கலாம்'' என்றான். குதிரையும் மெள்ள மெள்ள பிரும்மாண்டமான சந்திரகிரித் தடாகத்தை அடைந்தது.

ஹாராவளிப் பிராந்தியத்திலிருந்த மிக அழகிய தடாகங்களில் சந்திரகிரித் தடாகமும் ஒன்று. மலைகளுக்கிடையில் தங்கியிருந்த அதன் பளிங்கு போன்ற ஜலம் சந்திர வெளிச்சத்தில் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. தடாகத்தின் ஓரமாக வளர்ந்திருந்த புஷ்பச் செடிகள் காற்றில் ஆடி முத்து முத்தாய் மலர்களை ஜலத்தில் உதிர்த்து விட்டிருந்தன; சந்திரகிரித் தடாகத்தின் கரைகளில் அமரன் இறங்கி ரஜனியையும் குதிரையை விட்டு இறக்கினான்.

''எத்தனை நாழியிருக்கும் ரகு!'' என்று அமரன் கேட்டான்.

ரகு குதிரையிலிருந்து இறங்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்தான. ''பன்னிரண்டு நாழிகைக்கு மேல் இருக்கும் ராஜகுமார்!'' என்றான்.

"சத்திரம் திறந்திருக்குமா?"

"சொல்ல முடியாது ராஜகுமார், திறக்காவிட்டால் தங்கள் பெயரைச் சொன்னால் திறந்து விடுகிறார்கள்."

"நாம் இங்கிருப்பது யாருக்கும் தெரியக்கூடாது ரகு. இன்னும் நாம் மேவார் எல்லையிலேயே இருக்கிறோம். ஜஸ்வந்தசிம்மன் அரண்மனைக்குப் போனவுடன் இளைய ராணி நம்மைப் பிடிக்க ஆட்களை அனுப்பாதிருப்பாளென்று நினைக்கிறாயா? இத்தனை நேரம் அவர்கள் ஏன் நம்மைத் தொடர்ந்து வரவில்லை என்று ஆச்சரியமாயிருக்கிறது" என்றான் அமரன்.

ரஜனியும் அதைப்பற்றித்தான் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ரகு குதிரைகளைச் செடியில் பிடித்துக் கட்டினான். "ராஜகுமாரி! சிறிது நேரம் இதோ இந்தச் செடிக்கருகில் உட்காருங்கள். சத்திரம் திறந்திருக்கிறதா என்று ரகுவைப் பார்த்து வரச் சொல்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ரகுவை சத்திரத்துக்கு அனுப்பினான் அமரசிம்மன்.

ரஜனி படுக்கவில்லை. தரையை முந்தானையால் தட்டிவிட்டு ஒருக்களித்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். நடு ஜாமத்தில் யாருமற்ற அத்வானத்தில் வாழ்க்கை அலையால் திடீரென்று மோதப்பட்ட அந்த இருவரும் என்ன பேச முடியும்! மௌனமாயிருப்பதென்றால் எவ்வளவு நேரந்தான் மௌனமாயிருப்பது? இதற்கெல்லாம் பரிகாரம் செய்ய இயற்கை எத்தனை விசித்திரங்களைச் சிருஷ்டித்து இருக்கிறது! அதோ இருந்தாற்போலிருந்து ரஜனி சிரிக்கும் அந்த அர்த்தமற்ற சிரிப்பு. "என்ன ராஜகுமாரி?" என்று அமரன் கேட்டதும் "என் விதியை நினைத்துச் சிரித்தேன்" என்று விதியின்மேல் பாரத்தைப் போட்டு, புருஷனைப் பேச்சுக்கிழுக்கும் அந்த பெண்மையின் சாகசம், "எப்படிப் பிறந்தாலும் பெண்ணாக மாத்திரம் பிறக்கக் கூடாது ராஜ்குமார்"

என்று பெண்மையின் சக்தியை உணர்ந்தும் உணராதது போல் அதை இழித்துச் சொல்லி, யுவதிகள் செய்யும் பாசாங்கு—அப்பா! இயற்கை இவர்களுக்கு என்ன சக்திகளைக் கொடுத்திருக்கிறது! என்ன மிருதுவான, ஆனால் பலமான சக்திகள்!

அரசன் பிள்ளையானால் என்ன அமரனும் சாதாரண மனிதன்தானே! ரஜனியின் பேச்சுக்கள் அவன் மனதை இளக்கிவிட்டன. அவன் கைகள் அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் அவளை ஸ்பரிசித்தன. "ராஜகுமாரி! நீங்கள் பெண் ஜென்மம் எடுத்ததை நொந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. இதோ இந்த உடலில் உயிர் இருக்குமளவும் உங்களுக்குத் துன்பம் இழைக்க யாராலும் முடியாது" என்றான்.

"அதை அறியாமலா இருக்கிறேன் ராஜ்குமார். நான் இளைய ராணியின் கைதியாயிராமல் இங்கிருப்பதே அதற்கு அத்தாட்சியாயிற்றே" என்றாள் ரஜனி.

அமரன் பதில் சொல்லவில்லை. ரஜனி வீண் புகழ்ச்சி செய்வதற்காகப் பேசக்கூடியவள் அல்ல என்பதை உணர்ந்திருந்தான். ஆனால் தன் முன்னிலையிலேயே ஒரு பெண் புகழும்போது வீரனாயிருப்பவன் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

அவன் மௌனத்தைக் கண்ட ரஜனி, "என்ன ராஜ்குமார்! என்மேல் கோபமா, பேசமாட்டேனென்கிறீர்களே" என்றாள். பெண்களே இப்படித்தான். பேச ஆரம்பிக்கும் வரையில் வெட்கம். பேச ஆரம்பித்துவிட்டாலோ வாயை மூட சாதாரண ஆண்மகனால் முடியாது. வெட்கம் என்ற ஒரு வாய்ப்பூட்டை மாத்திரம் இயற்கை அவர்களுக்கு சிருஷ்டித்திராவிட்டால் இரவும் பகலும் பெண்களின் கூச்சலாலேயே உலகம் இடிந்து போயிருக்கும்.

"கோபமென்ன எனக்கு. நான் என்ன கோபக்காரனா?" என்றான் அமரன்.

"அதில் சந்தேகம் வேறு இருக்கிறதா உங்களுக்கு? அப்பா! நீங்கள் இளைய ராணி முன் போட்ட கூச்சலைப் பார்த்தபோது நானே பயந்து உள்ளே ஓடிவிட இருந்தேனே" என்றாள் ரஜனி.

"நல்லவேளை! ஓடாதிருந்தீர்களே ராஜகுமாரி! என்று சொல்லிச் சிரித்தான் அமரன்.

"என்ன ராஜ்குமார்! வர வர மரியாதை ரொம்ப ஜாஸ்தியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே" என்று ரஜனி சொன்னாள்.

"இல்லை ராஜகுமாரி! நீ சொல்கிற மாதிரிதான் என் தாயாரும் சொல்கிறாள்" என்று அமரன் பதில் சொன்னபோது நீங்கள் என்பது 'நீ' என்று மாறியது ரஜனிக்குப் பெரிதும் திருப்தியளித்தது.

"உங்கள் தாயார் என்ன சொல்வார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"நீ முன்கோபிடா. இந்தக் கோபம் இருக்கிற வரையில் உருப்பட மாட்டாய் என்பாள், தவிர..."

"தவிர, என்ன சொல்லுங்களேன்...கேட்போம்"

"வேறென்ன இருக்கிறது? என் கோபத்தைத் தணிக்கக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்பாள். முரட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு கால்கட்டுப் போட்டால் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும் என்பது அவள் எண்ணம்" என்று ஏதோ அதை விளையாட்டாகச் சொல்வதுபோல் சொன்னான். ஆனால் தாயார் சொன்னதில் எவ்வளவு அர்த்தம் இருக்கிறது என்பதை அவன் அறியாமலா இருந்தான்? வழிநெடுக யோசித்தது

அதைப் பற்றித்தானே. இளைய ராணி அம்பர் வீரர்களைக் கூப்பிட்ட சமயத்தில் சாதாரண சமயமாயிருந்தால் பல வீரர்களை வெட்டிச் சாய்த்திருப்பான் அமரன். 'இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் இவளுக்கு அபாயம் நேரிடப் போகிறதேயென்றல்லவா துணிச்சலாகச் சண்டையில் இறங்கவில்லை. என் கோபத்துக்கு இவள் பெரிய அணையாக வந்து சேர்ந்தாளே என்று நினைத்தான். ஓர் உண்மையையும் தெரிந்துகொண்டான். "கோபத்தில் கண்மண் தெரியாமல் சண்டையில் இறங்கியிருந்தால் பலாபலன் எப்படியிருக்குமோ? புத்திக்கு நிதானம் கொடுத்துக் கோபம் கண்களை மறைக்காமல் செய்தது இவள் நினைப்பல்லவா" என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். தாயார் சொன்னதில் பெரிய தத்துவம் இருக்கிறது. அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் ஆண்மையின் முரட்டுத்தனம், கோபம் இவற்றுக்கு அணை போட்டுத் தடுப்பது பெண்மை. அதுதான் சாந்தத்துக்கு அஸ்திவாரம்! வாழ்க்கைக்குப் பெண்மையின் உதவி இன்றியமையாதது. இந்த உண்மைகள் மிகவும் தெளிவாக அமரன் மனதில் எழுந்து நின்றன. அந்த ஆதரவையும், சாந்தத்தையும் தேடிச் செல்வதுபோல் அவன் வலது கரம் ரஜனியின் அழகிய உடலை நாடி மெல்ல நகர்ந்தது.

நினைப்புதான் உடலுக்கு உணர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. மற்ற சமயங்களில் தேகம் வெறும் மரக்கட்டைதான். இத்தனை நாழி ராஜகுமாரியின் தேகம் தன்மேல் நெருங்கிப் படும்படியாக அணைத்துப் பிடித்துக் குதிரையில் ஏறி வந்ததில் அமரனை இவ்வளவு இன்ப உணர்ச்சிகள் ஊடுருவித் தாக்கவில்லை. அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம் நினைப்பு எங்கெங்கோ மாறி மாறிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. பெண்ணிடம் பாசம் ஏற்பட்டதால் தன் சுபாவத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல், தாயாரின் புத்திமதிகள், எதிரிகள் தொடருவார்களே என்ற

ஆராய்ச்சி, இந்தத் துறைகளில் மனது அலைந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதே 'அவள் பெண் நாம் ஆண்' என்ற நோக்கம் மேலெழுந்து புருஷனின் புலன்களையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி ஒரே மார்க்கத்தில் திருப்பிவிட்டிருந்ததால், அமரன் தன்னைச் சுவர்க்கத்திலிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டான். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு தைரியமாக ரஜனியைத் தொட்டுத் தூக்கிக் கீழே இறக்கிய அவனுடைய கை, பயந்து நடுங்கி மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து அவள் கையைத் தொட்டது. ரஜனி வெட்கத்தால் ஒதுங்குகிற தோரணையில்தான் ஒருக்களித்துக் கொண்டாள். ஆனால், அவள் தேகத்தின் ஒரு பகுதி அப்புறம் நகர்ந்தாலும் மற்றொரு பகுதி அமரனுக்கு வெகு அருகில் திரும்பியது. வெகு அபாயமான கட்டத்துக்கு காதல் தன்னை இழுத்துச் செல்வதை அறிந்த அமரனின் மனது படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. ரஜனியின் குனிந்த தலையிலுள்ள புஷ்பத்திலிருந்து வாசனையைக் கவர்ந்து வந்த தென்றல் அவன் முகத்தில் மெல்லெனத் தாக்கியது. அவன் வேட்கைக்குத் தானும் உதவ இஷ்டப்பட்டது போல் சந்திரன் மேகத்திரைக்குள் மிதந்து சென்றான். வெளிச்சம் சிறிது மங்கியது. அமரன் மனத்திற்குள்ளே எழுந்துகொண்டிருந்த தாகம் வேகமாகப் பொங்க ஆரம்பித்தது. ரஜனியும் தேகத்தை ஏனோ சிறிது நெளித்துக் கொண்டாள். புதுத்தம்பதிகளின் லீலைகளை மறைந்திருந்து பார்த்துச் சிரிக்கும் சின்னப் பெண்களைப் போல சந்திரகிரி தடாகத்தின் சின்னஞ்சிறு அலைகள் பாறையின்மீது 'களுக் களுக்'கென்று மோதிப் பரிகசித்தன.

அத்தியாயம் - 7

சேனாதிபதியின் சதி

அமரன் சிறிது நிதானித்தான். பிரளயமாகப் பெருகிக்கொண்டிருந்த இயற்கை உணர்ச்சிகளை மனோதிடமாகிற அணையைக்கொண்டு தடைசெய்ய முயன்றான். பரம்பரையாக அவன் வம்சத்தில் ஊறி வந்திருக்கும் உன்னத உணர்ச்சிகளெல்லாம் அவன் இன்ப வேட்கையோடு போராட எழுந்து நின்றன. "அமரா! உன் பாதுகாப்பைக் கோரி உன்னை நம்பி வந்த ஒரு பெண்ணின் மீதா இச்சை வைக்கிறாய்? இதுதானா நீ இத்தனை நேரம் பேசிய க்ஷத்திரிய தர்மத்தின் அர்த்தம்? வேண்டாம், விடு அந்தக் கையை" என்று உள்ளூர ஓர் எச்சரிக்கை எழுந்து ஒலித்தது. அமரன் கையை இழுத்துக்கொண்டிருப்பான். அவள் விரல்களுடன் மெல்ல மெல்ல விளையாடிப் பின்னிக் கொண்டிருந்த விரல்களைக் கழற்றி எடுக்க முயன்றான். ஆனால் அவள் விரல்கள் அதற்கு இடம் கொடுத்தால்தானே!

கொடி பற்றிக்கொண்டு ஏறுவதற்காகத்தான் கழியை நடுகிறோம். கொடி படர்ந்து கழியைச் சுற்றி வளைத்துப் பலமாகப் பிடித்துக்கொண்ட பிறகு பூமியில் ஊன்றிய கழி உளுத்து ஆடிப்போய் விட்டாலும் கொடியின் பற்றுதலிலிருந்து அது விடுபட முடிவதில்லை அல்லவா? அந்த நிலைமைதான் அமரனுக்கும் ஏற்பட்டது அவன் சொந்த தர்மத்தை நினைத்து அகல முயன்ற சமயத்திலும் அவள் விடுவதாயில்லை.

"இவரைவிட எனக்கு வேறு யார் ஆதரவு? என்று நினைத்தாள். இளைய ராணியிடமிருந்து தப்ப இவ்வளவும் செய்தேன், ஆகையால் அவளுக்கு உடந்தையாக

மேவார் சிம்மாசனத்தை அபகரிக்கச் சூழ்ச்சி செய்யும் தந்தையிடமும் போக முடியாதே. எங்குதான் செல்வது?'' என்ற யோசனைகள் அவளை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன. ''அமரன் அழைத்துச் செல்லும் இடத்திற்கும் போகலாம். மேவாரின் பட்டமகிஷியிடம் போகலாம். அப்புறம் என்ன?'' இந்தக் கடைசி கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் திகைத்தாள்.

மேவாரின் பட்டமகிஷியின் பணிப்பெண்ணாகச் செல்வதை அந்தக் காலத்திலிருந்த ராஜபுத்ர ஸ்திரீகள் பெரிய கௌரவமாக மதித்து வந்தார்கள். ஆனால், ரஜனிக்குப் பட்டமகிஷியின் நிழல் அவ்வளவு ஆறுதலைத் தருவதாகத் தோன்றவில்லை. தான் ஏதோ பெருத்த அனாதையாகி விட்டதாக நினைத்தாள். இம்மாதிரி சமயங்களில் பெண்கள் மனதுக்கு சாந்தியை அளிக்கக் கூடியது அவள் கை பிடித்த புருஷனின் ஆதரவுதான். அந்த ஆதரவைத்தான் ரஜனியின் மெல்லிய விரல்கள் கோரின. அவற்றின் அன்புப் பிணைப்பிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள அமரனின் விரல்கள் சக்தியற்றவையாயின. சற்றுமுன் கத்தியை உரமாகப் பிடித்த அதே விரல்கள் அவள் மலர்க்கரத்தில் கூசி நடுங்கி என்னென்னவோ இன்ப வேதனைகளை அனுபவித்தன. தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடிவாக முயன்றான். மௌனத்தால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளைப் பேச்சினால் திருப்பப் பார்த்தான்.

''ராஜகுமாரி! சத்திரத்துக்கு அப்பொழுதே போன ரகு ஏன் இன்னும் திரும்பவில்லை?'' என்று கேட்டான். என்ன அர்த்தமற்ற கேள்வி! ரகு சத்திரத்துக்குப் போன விஷயம் இவனுக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவு தானே ராஜகுமாரிக்கும் தெரியும்? அசந்தர்ப்பமான நிலைமைகளிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள மனிதனுக்கு உதவுவதற்கென்றே கடவுள் இத்தகைய அர்த்தமற்ற கேள்விகளைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் போலும்!

''போன இடத்தில் எப்படியிருக்கிறதோ? பார்த்துக் கொண்டுதானே வர வேண்டும்?' என்று ரஜனி ஆறுதல் சொன்னாள்.

''சத்திரம் வெகு அருகில்தானிருக்கிறது, ராஜகுமாரி'' என்று விளக்கிச் சொன்னான் அமரன்.

சத்திரம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறதென்று அவன் கவலைப்படவில்லை! ஏதோ பேச்சை வளர்க்க வேண்டுமே! அதற்காக அவளுக்கு அனாவசியமான தகவல்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவளும் பதில் சொல்லவேண்டிய மரியாதைக்காக, ''அப்படியா'' என்று கேட்டு வைத்தாள்.

இந்தச் சங்கடத்தை நிவர்த்திக்க நல்ல வேளையாக ரகு வந்து சேர்ந்தான்.

''என்ன ரகு! சத்திரத்தில் இடம் அகப்படுமா?'' என்று அவன் கேட்டான்.

''ரொம்ப கஷ்டமாகிவிட்டது ராஜகுமார்! முதலில் இடமேயில்லை என்று சிப்பந்திகள் சாதித்து விட்டார்கள்! அப்புறம் ஒரு பெரியவர்—அவரை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது. அவர் வந்து சிபாரிசு செய்த தன் மேல் இடங்கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டார்கள்'' என்றான் ரகு.

''சரி போகலாம் வா. குதிரைகளை அவிழ்த்துக் கொள்'' என்றான் அமரன். குதிரைகளை அவிழ்த்தவுடன் ராஜகுமாரியை ஒரு குதிரையில் ஏற்றினார்கள். இரண்டு குதிரையின் கடிவாளங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு ரகு முன்னால் நடந்தான். ரஜனி ஏறியிருந்த குதிரையின் முதுகின்மேல் ஒரு கையை வைத்துக் கொண்டு ரஜனிக்குப் பக்கத்தில் அமரன் நடந்து சென்றான். அப்படிக் குதிரைக்கு வெகு அருகில் நடந்து சென்றதால் ஓரிரண்டு சமயங்களில் அவள் கால் அமரன் மார்மேல் தாக்கியது, அவள் காலை மடக்கிக்

கொள்ளப் பார்த்தாள். அவன் அதைக் கெட்டியாகத் தன் கைகளில் பிடித்து விளையாட்டாக மார்பின்மேல் அணைத்துக் கொண்டான்.

அவள் ரொம்ப வெட்கத்துடன் "இதென்ன ராஜகுமார்?" என்றாள். "இதுவா? இது ஒரு ராஜகுமாரியின் கால்" என்றான் அமரன். இந்த விளையாடலில் சத்திரம் வந்துவிட்டதுகூடத் தெரியவில்லை அவர்களுக்கு.

சத்திரத்துக்கு வந்ததும் ரகு தனக்குச் சிபாரிசு செய்த பெரியவரைத் தேடினான். அவன் அகப்படவில்லை. அப்பொழுதுதான் அவர் வெளியே போனதாகவும், அவர்கள் இறங்கலாமென்றும் சிப்பந்திகள் சொன்னார்கள். சத்திரத்தின் முன் அறையில் பிரயாணிகள் இறங்கினார்கள். குதிரைகளை எதிரேயிருந்த மரத்தடியில் கட்டிவிட்டு ரகுவும் உள்ளே வந்தான்.

"ராஜகுமாரி! சற்று நேரம் இளைப்பாறுங்கள்!" என்றான் அமரன்.

"நீங்கள்?" என்று கேட்டாள் ராஜகுமாரி.

"நாங்கள் இளைப்பாறுவதற்கு இது சமயமல்ல! இந்த நிமிஷத்திலும்கூட இளைய தாயார் நம்மை அழைத்துச் செல்வதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாம். நீங்கள் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு அமரனும் ரகுவும் கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே சென்றார்கள்.

ரகு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அமரன் சின்னக் குழந்தைதான். குழந்தை முதல் ரகுவே அமரனை வளர்த்தான். ஒவ்வொரு ராஜபுத்ரர் குடும்பத்திலும் இம்மாதிரி உண்மை ஊழியர்கள் அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்தார்கள். கூலிக்கு மாரடிக்கும் வேலைக்காரர்களும் ஏழையைச் சுரண்டும் எஜமான்களும் அப்பொழுது மிகவும் குறைச்சல். வேலை செய்யச் சேருபவன் குடும்பத்தில் ஒரு பாகஸ்தனாகி விடுகிறான்.

அவன் கலியாணம் கார்த்தி எல்லாவற்றையும் எஜமானே கவனித்துக் கொண்டான். எஜமான் குழந்தை குட்டிகளை, வேலைக்காரன் கவனித்துக் கொண்டான். ஏதோ, எஜமான், வேலைக்காரன் என்று பெயரளவில் இருந்த தாரதம்மியத்தைத் தவிர வேறு வித்தியாசமே கிடையாது.

ஆகையால் ரகு குழந்தையைப் படுக்க வைக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் தகப்பனாரைப்போல அறை வாசற்படிக்கெதிரிலிருந்த இடத்தைத் தட்டலானான்.

"நான் படுத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை ரகு! நீ வேண்டுமானால் படுத்துக்கொள்" என்றான் அமரன்.

"என்ன ராஜகுமார்! ஊரிலிருந்து பிரயாணப்பட்டது முதல் இன்றுவரை கண்ணை மூடவில்லை, உடம்பு என்னத்திற்கு ஆகும்?" என்று ரகு கேட்டான்.

அமரன் பதில் சொல்லவில்லை. குழந்தையிலிருந்து அமரன் பிடிவாதக்காரன். அது ரகுவுக்கும் தெரியும். மேலே ஏதும் சொல்லாமல் நின்றான். அமரன் வாசற்படிக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

நாழிகை ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்தது. ஊரெங்கும் நிசப்தம், சத்திரத்திலிருந்த பிரயாணிகளில் இரண்டு பேர் மட்டும் சத்திரத்தின் கைப்பிடிச் சுவருக்கப்பால் நின்று கொண்டு ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"ஏனடா! கொஞ்ச நாழிக்கு முன் யாரோ ஒரு பையனும் கிழவனும் ஒரு பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்களே, யாரடா அது?" என்றான் ஒருவன்.

"யார் கண்டது? எல்லாம் தறிகெட்டுப் போன காலத்திலே யார் யாரோ யார் யாரையோ இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறான், யாரப்பா கண்டுபிடிக்கிறது இந்தச் சனியனையெல்லாம்?"

"பெண் நன்றாயிருக்கிறாளடா!" என்றான் முதலில் பேசியவன்.

"நன்றாயிருக்கிறதாலேதான் இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்" என்று பதில் சொன்னான் மற்றவன்.

"பையன் ஒன்றும் அவ்வளவு நன்றாயில்லையே. அவன் மூஞ்சியும் மோரக்கட்டையும் காலிப்பயல் மாதிரி இருக்கிறானே, இவனோட ஏன் வந்தாள் அந்தப் பெண்?"

"என்ன எழவோ! இந்தப் பெண்களுக்கே காலிப் பயல்கள் மேலேதான் இஷ்டம். அந்த ஜென்மத்துக்கே புத்தி வக்கிரம்."

இந்தச் சம்பாஷணையை அசாத்திய பொறுமையோடு அமரன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அடுத்த ஒரு வார்த்தை அவன் பொறுமையைக் குலைத்து விட்டது.

"நல்ல ஜாதியாயிருக்காது. நல்லதாயிருந்தால் இப்படி ஓடி வருமா?" என்று மற்றவன் பதில் கொடுத்தான்.

ஜாதிப் பேச்சு அமரனை எழுப்பிவிட்டது. ஜாதிச் சண்டை ஹிந்து இரத்தத்தில் ஊறின விஷயம். அமரன் ரகுவைக் கூப்பிட்டு, "ரகு! நீ இந்தக் கதவை விட்டு நகராதே, ராஜகுமாரியையும் எழுப்ப வேண்டாம். நான் இந்தப் பயல்களை விசாரித்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் அந்த இருவரையும் நோக்கிச் சென்றான்.

அமரன் வருவதைக் கண்ட அந்த இருவரில் ஒருவன், "அடே! அதோ அவனே வருகிறான்" என்றான்.

"வரட்டுமே, எனக்கென்ன பயமா?" என்றான் மற்றவன்.

அமரன் அவர்களுக்கருகில் வந்து, "அடே நீங்கள் யார்?" என்றான் அதிகாரத்துடன்.

இருவரும் அமரனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. மற்றவனைத் திரும்பிப் பார்த்து "அதிகாரம் வேறே பலமாயிருக்கப்பா" என்றான். இருவரும் சிரித்தார்கள்.

அமரனின் கோபம் சிகரத்தை அடைந்துவிட்டது. அவர்கள் இருவர் இடுப்பிலும் கத்தி தொங்குவதைக் கண்டான். ஆனால் அவன் தன் கத்தியை உருவவில்லை. முதலில் பேசியவன் கன்னத்தில் 'பளார்' என்று அறைந்தான். அவன் கத்தியை உருவவே அமரனும் தன் கத்தியை உருவினான்.

மற்றொருவன் அவர்களுக்கிடையில் நின்றுகொண்டான். "தம்பி! சண்டை போடுவதானால் இங்கு வேண்டாம். சத்திரத்தில் ஜனங்கள் விழித்துக் கொள்வார்கள். காவற்காரர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டால் உனக்கும் கஷ்டம், அதோ அந்தத் தோப்புக்குப் போனால் சண்டை போடலாம்! சந்திர வெளிச்சமும் இருக்கிறது" என்றான்.

அமரனும் சம்மதித்து அவர்களுடன் சென்றான். தோப்புக்கருகில் அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவர்களில் ஒருவன் அமரன் முகத்தை ஊன்றிக் கவனித்து, "என்ன இது" ஆச்சரியத்துடன் கூச்சலிட்டான்.

"என்னப்பா?" என்றான் மற்றவன்.

"இது நமது ராஜகுமார் அமரசிம்மன் போலிருக்கிறதே!" என்றான்.

"வேறு யார் என்று நினைத்துக் கொண்டீர்கள் மடையர்களா?" என்றான் அமரன் கடுங்கோபத்துடன்.

"ராஜகுமார்! யாரோ என்று நினைத்தல்லவா கண்டபடி உங்களைப் பேசிவிட்டோம்! சத்திரத்துக்கருகிலேயே ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக்கூடாதா?"

என்று இருவரும் நடுங்கிக்கொண்டே சொன்னார்கள். தங்கள் கத்திகளையும் அரசகுமாரன் பாதத்தில் எறிந்து விட்டார்கள்.

அமரன் கண்கள் அவர்களைக் கோபத்துடனும் இகழ்ச்சியுடனும் பார்த்தன. அவன் கால்கள் கத்தி களை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டுச் சத்திரத்தை நோக்கித் திரும்பி விரைந்தன. சத்திரத்தில் அறை வாசற்படியில் ரகு இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான். உள்ளேயிருந்த ராஜகுமாரியைக் காணவில்லை.

எதிரிகளின் சூழ்ச்சியில் கோபம் தன்னைக்கொண்டு போய் அமிழ்த்தி விட்டதை அமரன் அறிந்து கொண் டான். தன்னைச் சத்திரத்திலிருந்து இழுத்துச் செல்வ தற்கே மேற்படி நாடகம் நடத்தப்பட்டதென்பதை நினைக்க, அவன் மனதில் துக்கம் பெருகியது. தன் கோபத்தைப் பெரிதும் நொந்துகொண்டான்.

ரகுவை மெள்ளத் தூக்கி மார்பில் சாத்திக்கொண்டு அவன் காயத்தைப் பரிசீலித்தான். மார்பில் கத்தியின் காயம் ஆழமாக இருந்தது. தன் அரைக் கச்சையால் காயத்தைத் துடைத்து இரத்தத்தை நிறுத்தினான். ரகு மெள்ளக் கண் விழித்து ராஜகுமாரனைப் பார்த்தான்.

“ராஜகுமார்... நான் பார்த்த கிழவன்... நமது சேனாதிபதி... ஜெயபாலன்...ராஜகுமாரிக்கு ஆபத்து... சீக்கிரம் செல்லுங்கள்” என்று தட்டுத் தடுமாறிச் சொன்னான். “உன்னைவிட்டு எப்படிப் போவேன் ரகு?” என்றான் அமரன். என்றுமே அவன் கண்டிராத சோகம் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது. ராஜகுமாரியைத் தொடர்ந்து செல்வதா? தகப்பனுக்கும் மேலாகத் தன்னை வளர்த்த ரகுவைச் சிகிச்சை ஏது மின்றி அங்கேயே சாகவிட்டுப் போவதா? என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நொந்துபோய் உட்கார்ந்து விட்டான்.

அதே இரவில் இரண்டு நாழிகைகளுக்குப் பின்னால் சேனாதிபதி ஜெயபாலன் இரு அம்பர் வீரர்களுக்கு இரண்டு பெரிய பண முடிப்புகளைக் கொடுத்து, “இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் வீரச்செய லுக்கு என் பரிசு இது” என்று கூறினான்.

சேனாதிபதி தங்களை இகழ்கிறானென்பதை வீரர் இருவரும் புரிந்துகொண்டார்கள். “எங்கள் வீரமா!” என்று அவர்களில் ஒருவன் வியப்புடன் கேட்டான்.

“ஆம்! எதிரியைச் சதி செய்து அழைத்துச் சென்று அவன் காலில் கத்தியை எறிந்து தப்புவது வீரமில் லையா?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி அதிக இகழ்ச்சியுடன். அத்துடன், “இத்தகைய வீரம் அம்பர் நாட்டில் அதிகம்” என்று சொல்லம்பு தொடுத்தான்.

அம்பர் வீரனும் விடவில்லை, “அந்த வீரம் பலிக்க ஆணி வேர் வேண்டும்” என்று விளக்கினான் தாழ்மை யுடன்.

“ஆணி வேரா!” சேனாதிபதியின் குரலில் விஷமம் பரிபூரணமாக இருந்தது.

“ஆம்.”

“எதைச் சொல்கிறாய்?”

“தங்கள் யுக்தியை. தங்கள் திட்டம் பலமாக ஊன்றியவுடன் சல்லிவேர்போல் நாங்கள் பக்கவாட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டோம். ஆகையால்...”

“ஆகையால் என்ன?” சேனாதிபதியின் சொற் களில் சீற்றம் ஒலித்தது.

“ஆகையால் தங்கள் வீரமும் குறைந்ததல்ல...” என்று சொற்களை முடிக்காமல் விட்டான் அம்ப வீரன். குழைந்து தலைவணங்கவும் செய்தான்.

சேனாதிபதி நிதானமிழந்தான் "இந்தக் குழைவு வேண்டாம், வீண் வேஷத்தை நான் விரும்பவில்லை. என்னை ஏதாவது சொல்ல இஷ்டமிருந்தால் நேரில் சொல்லிவிடு" என்று சீறினான் சேனாதிபதி.

"அதிலும் தங்களை ஜெயிக்க முடியாது" என்று குறிப்பிட்டான் அம்பர் வீரன்.

"எதில்?"

"வேஷத்தில். தாங்கள் அந்தக் கிழவேஷம் போடா விட்டால் இன்றிரவு எதுவும் நடந்திருக்காது."

அதற்குமேல் சேனாதிபதி எதுவும் பேசவில்லை. ராணியின் சலுகையில் அம்பர் வீரர்கள் எதையும் பேச முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டபடியால், "சரி சரி, போங்கள். வெகுமதிதான் கிடைத்துவிட்டதே!" என்றான் சேனாதிபதி.

அம்பர் வீரர்கள் தலை வணங்கிச் சென்றார்கள். சேனாதிபதி தீர்க்காலோசனையில் இறங்கினான். அடுத்து ராணி என்ன கட்டளையிடுவாளோ என்று ஏங்கினான்.

ராணியின் கட்டளை மறுநாளே வந்தது. அமரன் எங்கிருந்தாலும் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தும்படி உத்தரவு வந்தது. உத்தரவைக் கொண்டு வந்தவன், வேறொரு செய்தியையும் கொண்டு வந்தான். ரஜனியை இளைய ராணி கடுங்காவலில் வைத்துவிட்டாள் என்ற செய்தி தான் அது.

அத்தியாயம் - 8

காதின் விசேஷம்

அம்பர் வீரர் இருவரால், சேனாதிபதி உதவியால் சத்திரத்திலிருந்து அபகரிக்கப்பட்டுக் கொண்டு வரப் பட்ட ரஜனியை இளையராணி தனது அறையிலேயே சந்தித்தாள். அவள் முகத்தில் கோபம் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. "காதலனிடமிருந்து பிரிந்துவிட்டாயா?" என்று அவள் கேட்டபோது, அவள் அழகிய உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன.

ரஜனி இளைய ராணியை தைரியத்துடன் ஏறெடுத்து நோக்கினாள். "பிரியவில்லை; பிரிக்கப்பட்டேன்" என்று அலட்சியமாகப் பதிலும் சொன்னாள்.

"இப்பொழுது புரிந்துகொள். என்னிஷ்டமின்றி மேவார் எல்லையை நீ தாண்ட முடியாதென்பதை" என்று சீறினாள் இளைய ராணி.

கேவலம் பெரிதும் கண்களில் துளிர்த்த பார்வையைக் கமலாதேவி மீது ரஜனி வீசினாள். "புரிந்து கொண்டேன், அது மட்டுமல்ல நான் புரிந்து கொண்டது. அவரின்றித் தனித்திருந்த சமயத்தில் சேனாதிபதியைக் கொண்டு என்னை அபகரித்த கோழைத்தனத்தைக் கூடப் புரிந்து கொண்டேன்" என்று கூறினாள் ரஜனி வெறுப்பு மண்டிய குரலில்.

"ரஜனி?" இளைய ராணியின் குரல் கிறீச்சிட்டது.

"என்ன ராணி... சே சே! அப்படிக்கூட உங்களை அழைக்கக் கூடாது..." என்ற ரஜனியை ஏறெடுத்து

நோக்கிய இளைய ராணி "ஏன் அழைக்கக்கூடாது, நான் மேவாரின் ராணியல்லவா?" என்று வினவினாள்.

"ராஜாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் அவர் காம இச்சைக்கு இலக்காகுபவர்களெல்லாம் ராணியென்றால் நீங்களும் ராணிதான். ஆனால் மேவாரில் ராணியென்ற பெயருக்குப் பொருள் உண்டு. அந்த ராணிகள் பெரும் தியாகிகள். வரலாற்றில் இடம் பெற்றவர்கள்" என்றாள் ரஜனி. அவள் குரலில் பெரும் பெருமை இருந்தது; தோற்றத்தில் தோரணையிருந்தது.

இளைய ராணி சிறிது நேரம் இடிந்து உட்கார்ந்து விட்டாள். பிறகு கூறினாள். மெல்ல சமாளித்துக் கொண்டு உறுதியான குரலில், "ரஜனி! அமரன் ஏதோ உன்னை இரண்டு ஜாமத்துக்குக் கடத்திச் சென்றுவிட்டானென்பது பற்றிப் பெருமைப்படாதே! அவன் இனி உன்னை அணுக முடியாது. தவிர அவன் இந்தப் பகுதியில் இருந்தால் பிடித்துக் கொன்றுவிடவும் சேனாதிபதிக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் அவனை மறந்துவிடு. உனக்குக் கணவன் ஜஸ்வந்தசிம்மன். உங்கள் இருவருக்கும்தான் மேவார் அரியணை, இதில் சந்தேகம் வேண்டாம்" என்றாள்.

ரஜனி இளைய ராணியை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினாள். "சிங்கம் சிங்கத்தைதான் மணக்கும் ராணி, நரியை மணக்காது. தவிர மனப்பால் குடிக்க வேண்டாம். எல்லோருக்கும் மேவார் அரியணை இடங் கொடுக்காது" என்றும் தெரிவித்தாள், இளையராணியின் குரலைவிட உறுதியான குரலில்.

"பார்ப்போம் ரஜனி" என்று பதிலிறுத்த இளைய ராணி காவலரைக் கூப்பிட்டு, "அரசகுமாரியை மேல் தளத்து தனி அறையில் அடைத்து வையுங்கள்; இரவும் பகலும் இருவர் காவல் இருங்கள். என் உத்தரவின்றி

எவரும் உள்ளே நுழையக்கூடாது. யாரும் இவளுடன் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது" என்று உத்தரவிட்டாள்.

ரஜனி பதிலேதும் பேசவில்லை. இளைய ராணியை நோக்கி கர்வமும் அலட்சியமும் நிரம்பிய பார்வையை வீசிவிட்டுக் காவலருடன் சென்றாள்.

இந்தச் சம்பவங்கள் நடந்த மூன்றாம் நாள் மேவார் ரகசியமாக யுத்தக்கோலம் போட்டுக் கொள்ளத் துவங்கியது. இளைய ராணியின் தூண்டுதலின்மேல் பகிரங்கமாக அமரசிம்மனை விரோதம் செய்துகொண்டபின் ராதோர், சிசோதய வீரர்களிடமிருந்து தான் எத்தகைய உதவியையோ கருணையையோ எதிர்பார்க்க முடியாதென்பது சேனாதிபதிக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. அவர்களை ஏதோ காரணத்தைச் சொல்லி வெளியூருக்கு அனுப்பியதே புத்திசாலித்தனமாகப் போய்விட்டது என சேனாதிபதி நினைத்தான். "அரசர் வரும்வரையில் அம்பர் வீரர்களைக் கொண்டுதான் நாம் தலைநகரையும் ராஜகுமாரியையும் காப்பாற்ற வேண்டும் மகாராணி!" என்று ஜெயபாலன் கமலாதேவிக்கு யோசனை சொன்னான்.

"அதற்கென்ன? அப்படியே செய்வோம். தலைநகரத்தின் பிரவேச ஸ்தலங்களில் மாத்திரம் வேவுகாரர்களை வைப்போம். அரண்மனையை அம்பர் வீரர்கள் காவல் புரியட்டும். ராதோர், சிசோதய வம்சத்தில் சேராத ராஜபுத்திர வீரர்களாகச் சிலபேரை அக்கம் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து பொறுக்கிச் சேர்த்துக்கொள்வோம். அமரன் ராதோர்களைக் கூட்டி வந்தால், அரண்மனைக்கெதிரிலேயே அவர்களைச் சந்திப்போம்" என்றாள் இளைய ராணி.

''நல்ல யோசனைதான்'' என்று சேனாதிபதியும் சம்மதித்தான்.

''ராஜகுமாரியைக் காவல் புரியச் சரியான காவலாள் ஒருவன் வேண்டும்'' என்றாள் இளைய ராணி.

''ராஜகுமாரிக்குக் காவல் எதற்கு? இத்தனை வாயிற்படிகளையும் வீரர்களையும் தாண்டியா ராஜகுமாரி தப்பிப் போகமுடியும்?'' என்றான் சேனாதிபதி.

''சேனாதிபதி! உமது புத்தி இவ்வளவு கட்டை என்று எனக்குத் தெரியாது! இந்த அரண்மனையில் நாம் யாரையும் நம்ப முடியாது. தவிர ராஜகுமாரி பந்தோபஸ்தாயிருக்கும் வரையில்தான் நமது நிலைமையும் பந்தோபஸ்தாயிருக்கும். அமரன் நமது வீரர்களையும் மீறி, அரண்மனைக்குள் புக நினைத்தால் ரஜனிக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதாகப் பயமுறுத்தி அவனை எட்டவே நிற்க வைக்கலாம்'' என்றாள் இளைய ராணி.

இவள் பெண்தானா அல்லது சனிபகவானே இவள் வேஷத்தில் வந்து மேவாரை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறானா என்று சேனாதிபதி யோசிக்கலானான். எப்படி இருந்தாலென்ன? சனியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டபின் சனிப்பிரீதி செய்தால்தான் பிழைக்கலாம் என்று தனக்குள் முடிவு செய்துகொண்டான். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மிகப் பயங்கரமான ஒரு ராஜபுத்திர வீரனையும் ரஜனியைக் காவல் காப்பதற்காக அழைத்து வந்தான்.

இளைய ராணிக்கே அவனைப் பார்க்கும்போது அருவருப்பாயிருந்தது, ''அதோ அவன்தானே!'' என்று தூரத்திலிருந்தே கேட்டாள்.

''ஆம் மகாராணி! கிட்டே கூப்பிடட்டுமா?'' என்றான் சேனாதிபதி.

''வேண்டாம் வேண்டாம். நம்பிக்கையான மனிதன் தானே?'' என்றாள் ராணி.

''பெரிய வீரன் என்று நமது சேனாதிபதியே எழுதியனுப்பியிருக்கிறார்.''

'யார் நமது உப சேனாதிபதியா?''

''ஆம் மகாராணி! அரசர் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தலைநகர் திரும்புவாராம். அந்தக் கடிதத்தை இவன்தான் கொண்டு வந்தான்.''

இளைய ராணி அவனைப் பார்த்தாள். நல்ல வயதேறியவனும் நிதானத்துடன் நிற்க முடியாமல் தள்ளாடியவனுமான அவன் எப்படிக் காவல் புரிய முடியும் என்று எண்ணினாள். அந்தச் சமயத்தில், ''டேய் இளைய ராணிக்குத் தலைவணங்கு'' என்ற உத்தரவிட்டான் சேனாதிபதி.

கண்களுக்கு மேலே கையைக் கொண்டுபோய் மெள்ளப் பார்க்கத் துவங்கிய அந்த வயோதிகன் ''எங்கிருக்கிறார்கள் மகாராணி?'' என்று வினவினான்.

இளைய ராணியின் கோபம் எல்லை கடந்தது. ''இந்தக் குருட்டுக் கிழவன்தான் உங்களுக்கும் உப சேனாதிபதிக்கும் கிடைத்தானா?'' என்று வினவினாள் கமலாதேவி.

''இவனுக்குக் கண் மட்டும்தான் பழுது...'' என்று இழுத்தான் சேனாதிபதி.

''காவலனுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கிய உறுப்பு ஒன்றுதான் பழுது போலிருக்கிறது.''

''இவனுக்கு அது தேவையில்லை.''

''ஏன்?''

"சற்றுப் பொறுங்கள் ராணி!" என்ற சேனாதிபதி "டேய் கிழவா! அங்கு யாரோ நடக்கிறார்கள்" என்று சற்று எட்டச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு வீரனைக் காட்டினான். அடுத்த விநாடி ஒரு பெரும் அதிசயம் நடந்தது. கிழவன் இடையிலிருந்த குறுவாள் மின்னல் வேகத்தில் வீரன் பாதக் குறட்டின் ஒலி கேட்ட திசையில் சென்றது. வீரன் 'ஐயோ' என்று அலறிக் காலைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

இளைய ராணி பிரமித்தாள். சேனாதிபதி சொன்னான்: "இவனுக்குக் கண்தான் பழுதே தவிர காது பழுதில்லை" என்று. "இவனிருக்குமிடத்திலிருந்து பத்தடி தூரம் வருமுன் வருபவர் தன்னை யாரென்று அறிவித்துக் கொள்வது நல்லது" என்று விளக்கினான் சேனாதிபதி.

அத்தியாயம் - 9

கிழவனைக் காணவில்லை

இளைய ராணி அந்தக் கிழவனைக் கண்டு பிரமித்தாள். ஒலியைக் கொண்டே வாளெறியக்கூடிய அவன் திறனைக் கண்டு பிரமித்தாள். ஆகவே காவலுக்கு அவனை அழைத்து வந்த சேனாதிபதியின் திறமையைப் பெரிதும் பாராட்டினாள். "உமக்கும் புத்தியிருக்கிறது சேனாதிபதி" என்று கூறவும் செய்தாள்.

"அது எத்தன்மையதென்று போகப் போக அதிகமாகப் புரியும்" என்று அடக்கத்துடன் பதில் சொன்னான் சேனாதிபதி. அந்த அடக்கத்தில் பொருள் அதிகமாகப் புதைந்து கிடப்பதைப் புரிந்துகொண்ட இளைய ராணி, காவலர் இருவரை விளித்து அந்தக் கிழவனுக்கு ரஜனியின் அறையைக் காட்டிக் காவல் புரியத் திட்டப்படுத்தும்படி உத்தரவிட்டாள். காவலர் சென்றபின் சேனாதிபதியைக் கேட்டாள், "உபசேனாதிபதியிடமிருந்து வேறென்ன செய்தி வந்தது?" என்று.

"அரசர் ராகிப் பண்டிகைக்குத் திரும்பி விடுவதாக உபசேனாதிபதி எழுதியிருக்கிறார்" என்றான் சேனாதிபதி.

"போர் நிலை சரியாகிவிட்டதா அரசர் அதற்குள் திரும்ப?" என்று வினவினாள் ராணி ஏளனத்துடன்.

"நாமாகப் போருக்குச் செல்லவில்லை, மொகலாயச் சக்கரவர்த்திக்காகச் சென்றோம்; அரசரை அங்கு வைத்திருப்பதும் அனுப்புவதும் சக்கரவர்த்தி இஷ்டம்" என்று சேனாதிபதி கூறினான்.

"உமக்கும் அரசருக்கும் சொந்தமாக இஷ்டம் எதுவும் கிடையாதா?"

"இல்லை."

"சக்கரவர்த்தி சொல்கிறபடி ஆடுவீர்கள்?"

"வெளியில் போனால் சக்கரவர்த்தி, இங்கிருந்தால் ராணியார்,"

சேனாதிபதியின் ஏளனம் புரியாதிருக்கவில்லை கமலா தேவிக்கு. இருப்பினும் அதைப்பற்றி மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் பேச்சை மாற்றி, "ராகிப் பண்டிகைக்கு அரசர் வருவதானால் அதற்குள் பல காரியங்களை முடிக்க வேண்டும் சேனாதிபதி" என்றாள்.

சேனாதிபதி மீண்டும் விஷமத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, "அரசரால் தங்களுக்கு எப்போதும் எந்தத் தடங்கலுமில்லையே தேவி" என்றான்.

"இதுவரையிருந்ததில்லை, இனிமேல் இருக்கும்" என்றாள் ராணி.

"ஏன்?"

"அவருக்கு ஒரு தலைமகன் இருக்கிறான், அதுவும் வயது வந்தவன். பெரிய வீரனுங்கூட. அவனை மக்கள் மதிக்கிறார்கள்."

"அதனால்?"

"அரசரையும் மீறிக் காரியங்கள் நடக்கும். அரசர் அதற்குக் குறுக்கே நிற்க முடியாது, அமரன் பேச்சுத்தான் மக்களிடை எடுபடும்."

"அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ராணி?" என்று வினவிய சேனாதிபதியின் சொற்களில் சற்று அதைரியம் துளிர்த்தது— ராணி ஏதோ விபரீத திட்டத்துக்கு அடிகோலுகிறாள் என்ற நினைப்பினால்.

"அரசர் வருவதற்குள் ரஜனிக்கும் ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கும் திருமணம் முடியவேண்டும்" என்ற ராணி சிறிது நிறுத்தினாள்,

"அவ்வளவுதானா?" என்று கேட்டான் சேனாதிபதி.

"இல்லை சேனாதிபதி, அமரனும் அழிக்கப்பட வேண்டும். அவனிருக்கும்வரை என் மகனுக்கு அம்பர் மகளும் கிடைக்கமாட்டாள். அரசும் கிடைக்காது" என்றாள் இளையராணி.

சேனாதிபதி அவளைப் பயத்துடன் பார்த்தான். "பெரிய ஆபத்தான திட்டம் தேவி" என்று மென்று விழுங்கினான்.

"ஆம் சேனாதிபதி, ஆபத்தான திட்டந்தான். ஆபத்தில்லாமல் வெற்றியில்லை" என்று கூறினாள் ராணி. அத்துடன் வேறொன்றும் சொன்னாள்: "நாளை இங்கு வாரும், நானும் ரஜனியும் இருக்கையில் அமரன் பிடிபட்டதாகக் கூறும்" என்று தெரிவித்தாள் ராணி.

"அதனால் என்ன பயன்?" என்று சேனாதிபதி கேட்டான்.

"அமரனைக் கொல்வதாகப் பயமுறுத்துவோம்."

"பயமுறுத்தினால்...?"

"அவனைக் காக்க எதுவும் செய்வாள் ரஜனி யென்று நினைக்கிறேன்."

ஒப்புக்கொள்வதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் சேனாதிபதி.

மேலும் சொன்னாள் ராணி: "அப்படி அவள் என் மகனைத் திருமணம் செய்துகொண்டால் அம்பர் அரசன் நமது பக்கம் பலமாகச் சாய்வான். மேவாரின் பலத்தைப் பிறகு நாம் ஒரு கை பார்க்கலாம். அது மட்டுமல்ல சேனாதிபதி, அமரன் விஷயத்தைச் சொல்லி அரசரை மிரட்டி ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கு இளவரசுப் பட்டமும் சூட்டலாம்..."

இளைய ராணியின் திட்டத்தைக் கேட்டுப் பிரமிக்க வில்லை சேனாதிபதி. அரசைக் கைப்பற்ற அவள் வகுத்துள்ள சதித் திட்டம் அவளுக்குள்ள மனப்பாங் குக்குச் சரியானது என்றே தீர்மானித்துக் கொண்டான், "இருப்பினும் இவள் மக்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட வில்லையே, சிசோதய வீரர்கள் இருக்கும் நினைப்பே இவளுக்கில்லையே. வீரர்களை மீறி, மக்களை மீறி, மன்னனும் ஏதும் செய்ய முடியாதே" என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாலும் அதை வெளியிட்டுப் பேசா மல் விடைபெற்றுக் கொண்டான் ராணியிடமிருந்து.

அவன் சென்றபிறகு ராணி தனது மகனை அழைத் தாள். "ஜஸ்வந்தசிம்மா! ரஜனியின் அறைக்குப் போய் அவளை சமாதானப்படுத்து" என்றாள்.

ஜஸ்வந்தசிம்மனின் கண்களில் பயம் துளிர்த்தது. "எப்படிச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும்?" என்று வின வினான்.

"அதையும் நான்தான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமா?" என்றாள்.

"எனக்கு வேறு யாரம்மா சொல்லிக் கொடுப்பார் கள்?" என்று குழைந்தான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

ராணியின் கண்களில் கோபம் துளிர்த்தது. "டேய் முட்டாள்" என்றழைத்தாள்.

"ஏனம்மா?"

"நீ ஏன் எனக்குப் பிறந்தாய்?"

"எனக்கெப்படியம்மா தெரியும்?"

"உண்மை, என் விதி எப்படியென்று உனக்கெப் படித் தெரியும்?" என்று சலித்துக்கொண்ட ராணி "சரி சரி; நீ போய் ரஜனி என்ன செய்கிறாளென்று பார்த்து வா" என்றாள்.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் மறு பேச்சுப் பேசாமல் சென் றான் மாளிகை மாடியில் ரஜனியிருந்த அறையை நோக்கி. அறைக்குள் பத்தடி தூரத்தில் இருக்கும்போது "யாரது?" என்று குளறலான பயங்கரக் குரல் கேட்டது.

ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கு அந்தக் குரலைக் கேட்டே குலை நடுக்கமெடுத்தது. குரல் கொடுத்த உருவத்தைக் கவனித்ததும் பயம் அதிகமாயிற்று. குரலைவிட அங் கிருந்த கிழவன் உருவம் மிகப் பயங்கரமாக இருந்தது, தலையிலிருந்து தொங்கிய நரை மயிர்களால் மிருகம் போலிருந்த கிழவனின் பஞ்சடைந்த கண்கள் எழுந் தன, ஜஸ்வந்தசிம்மனை நோக்கி. பிறகு தாழ்ந்தன. கிழவன் வாயிலில் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தான்.

தன்னைக் கண்டு கிழவன் பயந்துவிட்டதாக நினைத்து ஜஸ்வந்தசிம்மன் மெள்ள அணுகினான் அறையை. அறை வாயிற்படியில் காலெடுத்து வைத் ததும், 'ஐயோ ஐயோ' என்று அலறினான் ஜஸ்வந்த சிம்மன். அவன் கழுத்து கிழவனின் இரும்புப் பிடியில் சிக்கியிருந்தது.

அவன் சத்தத்தைக் கேட்ட காவலர் ஓடி வந்தனர். மெள்ளக் கிழவன் பிடியிலிருந்து அவனை விடுவித் தனர். "டேய் கிழவா! இவர் ஜஸ்வந்தசிம்மர்" என்று கூறினான் ஒரு காவலன்.

கிழவன் கண்கள்மீது கையை வைத்துப் பார்த் தான். பிறகு தலை வணங்கினான்.

"இவரை ஏன் கழுத்தை நெரித்தாய்?" என்று சீறினான் இன்னொரு காவலன்.

"யாரையும் விடவேண்டாமென்று சொன்னார்கள்" என்று குளறினான் கிழவன்.

"இவர் அதற்கு விலக்கு" என்றான் மற்றொரு காவலன்.

''சரி'' என்றான் கிழவன். பிறகு ஜஸ்வந்தசிம்மன் உள்ளே போக வழிவிட்டு விலகி நின்றான்.

ஆனால் ஜஸ்வந்தசிம்மன் உள்ளே செல்லவில்லை: கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டு கோபத்துடன் சென்றான் தாயிடம். ''முதலில் அந்தக் கிழவனை வேலையிலிருந்து அகற்று'' என்றும் சீறினான்.

''ஏனடா?'' என்று வினவினாள் இளையராணி.

நடந்ததைச் சொன்ன ஜஸ்வந்தசிம்மன், ''அவன் இருக்கும்வரை நான் ரஜனியின் அறையை நாடமாட்டேன்'' என்று திட்டமாகக் கூறினான்.

''அத்தகைய வீரன் நமக்குக் கிடைத்தது அதிர்ஷ்டம்'' என்றான் இளைய ராணி.

''அதிர்ஷ்டமானால் வைத்துக்கொள். என்னைப் போகச் சொல்லாதே அவனிருக்குமிடத்துக்கு'' என்று கூறிவிட்டு, ''அதிர்ஷ்டமாம் அதிர்ஷ்டம். யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?'' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு சென்றான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

இளைய ராணியும் சிந்தித்தாள் அந்த அசட்டுப் பிள்ளையைப்பற்றி, ''இந்த முட்டாளைப் பெற்றதைவிட அந்த அமரனை நான் பெற்றிருக்கக் கூடாதா?'' என்றும் நொந்துகொண்டாள், ''நல்ல வேளை கிழவன் கிடைத்தான். இல்லையேல் அந்த அமரனிடமிருந்து ரஜனியையும் இந்த அரண்மனையையும் காக்க முடியாது'' என்று தன்னுள் கூறிக் கொண்டாள்.

அதே சமயத்தில் வேறொரு நாடகம் ரஜனியின் அறையில் நடந்து கொண்டிருந்தது. நடுநிசியில் சத்தப்படாமல் கிழவன் ரஜனியின் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவள் மஞ்சத்தண்டை சிறிது நின்று அவளைக் கவனித்தான். பிறகு அவள் அழகிய கன்னங்களைத் தடவவும் செய்தான்.

அத்தியாயம் - 10

சொல்லித் தெரிவதில்லை...?

குற்றத்தினால் விளையும் தீமையின் அளவு, அக்குற்றத்தைச் செய்பவன் வாழ்க்கைத்தரம், அவனுக்குச் சமூகத்தில் உள்ள செல்வாக்கு, இவற்றையே பெரிதும் பொறுத்திருக்கிறது. ஏழை செய்யும் குற்றம் அவனை மட்டுமே பாதித்து, தன் கொடூர ஆட்சியை அவன்மீது மாத்திரமே செலுத்திவிட்டு அகன்றுவிடுகிறது. பிரபுவாயிருப்பவன் குற்றம் செய்தால், அது சமூகத்துக்கே பெருந்தீங்கை விளைவித்து, அவனைச் சேர்ந்தவர் சேராதவர், குற்றத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர், படாதவர் எல்லாரையும் ஒன்றாக வாட்டுகிறது. குறி பார்த்து எறியப்படும் சிறிய கவண்கல் தனது லட்சியத்தை மாத்திரந்தான் தாக்கும். ஆனால் ரஸ்தாவைப் பதனிடுவதற்காக இழுக்கப்படும் பெரிய பாறாங்கல் உருளையோ அங்குள்ள கல், கட்டிகளைத் தவிர இடையே வாழும் புழு, பூச்சி, புல், பூண்டு எல்லாவற்றையும் நசுக்கி மாய்க்கிறது.

ஏழை இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரனாயிருந்தால் அதனால் ஏற்படும் அவதி அவனோடு போய்விடுகிறது, அதே குற்றத்தை மன்னன் செய்தால் தேசத்தில் ராஜீயக் கிளர்ச்சிகள், சதிகள், உள்நாட்டுச் சண்டை முதலியன ஏற்பட்டு, அரசன் குற்றத்தில் சம்பந்தப்படாத பிரஜைகளையும் மாய்த்து, அவர்கள் இரத்தத்தையும் பூமியில் சிந்துகிறது.

சமூக நோய்களுக்கும் தனி மனிதன் நோய்களுக்கும் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. சில ஜுரங்கள்

ஒரு மனிதனைப் பிடித்தால், அவனை மட்டும் துன்
பத்திற்குள்ளாக்குகின்றன. இன்னும் சில நோய்கள்
பிறத்தியாருக்கும் தானாகவே தொத்திப் பரவுகின்றன.
சின்ன மனிதன் வீட்டில் சண்டை ஏற்பட்டால் அக்கம்
பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் கவனிக்கமாட்டார்கள். கவ
னித்தாலும் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். ராஜா வீட்டுச்
சண்டையானால் அப்படி முடியுமா? தொத்து நோய்
மாதிரி அது சமூகத்தில் பரவுகிறது. இந்தப் பக்கம்
பாதிப் பேர்; அந்தப் பக்கம் பாதிப் பேர் சேர்ந்து
கொள்ளுகிறார்கள். ஜனங்கள் பெருவாரியாக மாள்
கிறார்கள். அந்த விபரீதத்துக்குத்தான் நமது பெரியவர்
கள் "யுத்தம்" என்ற கண்ணியமான பெயரைச் சூட்டி
யிருக்கிறார்கள்.

பெரிய வீடுகள், பற்றி எரிவதற்கு எங்கோ அகஸ்
மாத்தாகப் பிடித்துக்கொள்ளும் சிறிய பொறி காரணமா
யிருப்பதுபோல மேவாரின் பெரிய போர்களுக்கெல்
லாம் அந்நாட்டு அரசர்களின் குடும்பச் சண்டைகளே
காரணமாயின, அத்தகைய ஒரு சிறு பொறி மீண்டும்
மேவார் அரண்மனையில் தலையெடுக்க ஆரம்பித்தது.
இளைய ராணியின் ஜாக்கிரதையும் பொறாமையும்,
பேராசையும் பெரிய சூறாவளியாகக் கிளம்பி, அந்தப்
பொறியை ஜ்வாலைவிட்டுப் பிரகாசிக்கும்படி விசிறத்
தொடங்கியது. அந்த ஜ்வாலையில் நாமும் தீய்ந்து
சாம்பலாகிவிடுவோமே என்ற கவலையே இல்லாமல்
இளைய ராணி தனது 'அழிவு வேலையை'ப் பூர்த்தி
செய்யக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டாள். கிழவன் ராஜ
குமாரியிடம் பேசிய பேச்சுக்கள் அவள் உறுதியைப்
புலப்படுத்தின.

அன்றிரவு மகாராணிக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.
மனதில் கவலை மிதம்மீறி ஏறியிருந்ததால் படுக்கையில்
புரண்டு கொண்டேயிருந்தாள். ஜன்னலுக்கு வெளியே
தெரிந்த சந்திர வெளிச்சம் ஊரிலுள்ள ஜனங்களுக்கு

எல்லாம் சந்தோஷத்தை அளித்தாலும் அவர்கள்
எல்லோரையும்விடப் பெரிய அந்தஸ்தில் இருந்து
கொண்டு ஹம்ஸதூளிகா மஞ்சத்தில் புரண்டு கொண்
டிருந்த இளையராணியின் மனதுக்கு எச்சாந்தியையும்
அளிக்கவில்லை. 'இன்றிரவு சந்திர வெளிச்சம்;
நாளைக்கு மறுநாள் ராகிப் பண்டிகை; ஊரெல்லாம்
ஒரே அமர்க்களமாயிருக்கும்' என்ற நினைப்புக்கூட
கமலாதேவியின் கவலையைத் தளர்த்த முடியவில்லை.
'அமரன் இன்னும் வெளியிலிருக்கிறான், ராதோர்
சிசோதய துருப்புக்களும் வெளியிலிருக்கின்றன' என்ற
எண்ணமே அவள் மனத்தில் தலைதூக்கி நின்றது.
போதாக்குறைக்கு அரசரும் திரும்பி வருகிறார் என்ற
செய்தி கிடைத்தது. அரசர் திரும்பி வந்தால் நிலைமை
என்ன என்பதைப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினாள்.
'அமரன் வந்து ரஜனியை என்னுடன் அனுப்பு என்று
கேட்டால், அரசர் எப்படி மறுக்க முடியும்? அவள்
வளையல் அனுப்பின நாள்முதல் ராஜபுத்ர தர்மப்படி
அவன் அவளுக்குக் காவலனாகி விட்டான். அரசர் என்
சொல்லைக் கேட்டு அவளை அனுப்ப மறுத்தால், ராஜ
புத்திரர்கள் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை மீறியதாக அரசன்மீது
திரும்பி விடுவார்களே' என்றெல்லாம் யோசிக்கலா
னாள். எல்லாவற்றையும்விட அவள் அதிகமாகப் பயந்
தது அடுத்து வரும் ராகிப் பண்டிகையைப் பற்றித்தான்.

ராகிப் பண்டிகையன்று ராஜபுதனம் கோலாகலமாக
விளங்கும். முக்காடிட்ட பெண்களும் ஆயுதம் தரித்த
ராஜபுத்திர வீரர்களும் கூட்டம் கூட்டமாகத் தெருவில்
நடமாடுவார்கள். கோயில்கள், தெருக்கள் எங்குமே
கூட்டத்துக்குக் குறைவிருக்காது. அரசர் அரண்
மனையும் பொது விதிக்கு விலக்கானதல்ல. ஏராளமான
ஜனங்கள் தங்குதடையின்றி அரண்மனைக்குள் பிரவே
சிப்பார்கள். பிச்சைக்காரர்கள், பண்டாக்கள் இவ
களின் கோஷம் அரண்மனையை அதிரச் செய்யும்

இந்தத் திருவிழாவன்று கூட்டத்தைத் தடுக்கவோ ஓர் ஒழுங்குக்குள் ஜனங்களைக் கொண்டு வரவோ யாராலும் முடியாது. மேவாரின் அரசரல்ல, அவரைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இளையராணியான தன்னால்கூட முடியாது என்பதைக் கமலதேவி சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். இம்மாதிரி ஒருநாளில் அமரன் அரண்மனைக்குள்ளே வர நினைத்தால் அவனை எப்படி தடை செய்வது என்றுதான் ராணி யோசித்தாள். 'அரசர் திரும்புவதானால் ராதோர் வீரர்களைத் தலைநகருக்குப் புறம்பில் அதிகநாள் வைத்திருக்கச் சேனாதிபதி துணிய மாட்டானே! எதற்காக வீரர்களை அங்கு அனுப்பினாய் என்று அரசர் கேட்டால் சேனாதிபதி சரியான விடை சொல்ல முடியாதே' என்றும் நினைத்தாள். இம்மாதிரியே தன் செய்கைகளின் பலாபலன்கள், ராஜ்ய ஆசையால் படிப்படியாகத் தனக்கு நேர்ந்து வரும் கஷ்டங்கள் இவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் கொண்டே ராணி புரண்டாள். புரண்டு படுப்பதிலும் அலுப்புத் தட்டவே, மஞ்சத்திலிருந்து இறங்கி அறையை விட்டு உப்பரிகையின் வெளித்தாழ்வாரத்துக்கு வருவதற்காகக் கதவை லேசாகத் திறந்தாள். திறந்தவள் தன் அறைக்கு எதிரே இருந்த ரஜனியின் அறையின்மீது ஒரு வினாடி கண்ணைச் செலுத்தினாள். அப்பொழுதுதான், கிழவன் தன் இருப்பிடத்தைவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே ரஜனியின் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவன் ரஜனி கட்டிலை நோக்கிச் செல்லத் தன் முதுகைத் திருப்பியதும் இளையராணி தன் அறையைவிட்டு வெளியே வந்து மறுபுறம் இருந்த சுவரோடு சுவராக ஒட்டிக்கொண்டு ரஜனி அறையில் நடக்கும் நாடகத்தைக் கவனிக்கலானாள்.

கிழவன் ரஜனியின் கட்டிலை அடைந்ததும் ஒரு நிமிஷம் பேசாமல் நின்றான். பிறகு அவள் கன்னங்

களைத் தடவிக் கொடுத்தான். ரஜனி தூங்கவில்லை. அவள் இருந்த ஸ்திதியில் தூக்கம் எப்படிவரும்? ஆகையால், அவன் தொட்டவுடனே விழித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றாள். அவள் கண்களில் ஜொலித்த கோபத்தைக் கண்டு கிழவன் சிரித்தான். "அப்பா! என்ன கோபம்!" என்று பரிகாசமும் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

குரல் தெரிந்த குரலாயிருந்தது. "ஆம்! சந்தேகமேயில்லை" என்று ராஜகுமாரி மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். கோபத்தால் கூர்மையாக விழித்த கண்களை ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் தழுவிக்கொண்டு மலரச் செய்துவிட்டன.

"என்ன ராஜகுமார்! நீங்களா! நிஜந்தானா? இளையராணி என்னைக் காவல் செய்ய உங்களையா நியமித்தார்?" என்றாள் ரஜனி.

"என் சிறிய தாயை முட்டாளென்று நினைத்துக் கொண்டாயா ரஜனி? உன்னைக் காவல் செய்ய யார் தகுதி என்று அவர்களுக்குத் தெரியாதா?" என்று சொல்லிவிட்டு அமரசிம்மன் சிரித்தான்.

சிரிப்பின் சத்தம் எங்கே வெளியில் கேட்டுவிடப் போகிறதோ என்று ரஜனி பயந்துபோனாள். அவனிடம் சரேலென்று நெருங்கி, தன் மலர்க்கரத்தால் அவன் வாயைப் பொத்தி, "இதென்ன சிரிப்பு வேண்டியிருக்கிறது? சமயா சமயமில்லாமல் உங்களுக்குக் கோபம் போய் சிரிப்பு வந்திருக்கிறதேயொழிய இரண்டின் பலனும் சமமாய்த்தான் இருக்கும் போலிருக்கிறது" என்று ரஜனி எச்சரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

"அப்பாவே தேவலை போலிருக்கிறதே ரஜனி" என்றான் அமரன்.

"எப்படி?"

"அப்பாவை இரண்டாம் பெண்டாட்டி வந்த பிறகுதான் அடக்க ஆரம்பித்தாள். பிள்ளை ஆரம்பத்திலேயே அடங்க வேண்டியிருக்கும் போலிருக்கிறதே."

"சரி போதும் போதும்! இந்த வேஷமும் இதுவும். எனக்குச் சகிக்கவில்லை."

"எனக்கு மாத்திரம் சகிக்கிறதென்று நினைக்கிறாயா ரஜனி! நான் இதுவரை வேஷம் போட்டது கிடையாது. உனக்காக வேஷம் போடுகிறேன். சேனாதிபதியிடம் பல்லைக் காட்டி வேலை கேட்கிறேன். என்ன என்னவோ செய்கிறேன். நாலு நாளில் இப்படி அடங்கிப் போன மனிதனை இதற்குமுன் பார்த்திருக்கிறாயா ரஜனி?" என்று கொஞ்சினான் அரசகுமாரன்.

ரஜனி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து கொண்டாள். அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மை என்று அவளுக்குத் தெரியும், அவன் வெகு அருகில் வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அருவருக்கத்தக்க அவன் வேஷமோ அவனிருந்த ஸ்திதியோ அவளுக்கு எத்தகைய வெறுப்பையும் தரவில்லை. வேண்டியவர்களிடத்தில் குறையிருப்பதை அறியாதிருப்பது மனித இயற்கைதானே!

"நீங்கள் எப்படி இங்கு வேலைக்கு வந்தீர்கள்?" என்று ராஜகுமாரி கேட்டாள்.

"சத்திரத்தில் உன்னைச் சேனாதிபதி தூக்கிப் போய்விட்டதை மூர்ச்சையாயிருந்த ரகு சொன்னான். அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது முதல் கடமையாயிற்று. நான் வெகு அருகிலேயே இருக்கிறேனென்பதையும் எந்த நிமிஷத்திலும் திரும்புவேனென்பதையும் அறிந்த சேனாதிபதி, ரகு சரியாகத் தாக்குண்டானா என்பதைக் கவனியாமலேயே அவனை அரைகுறையாகக் காயப்படுத்திவிட்டு, உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். நான் திரும்பிவந்ததும் முதலில் ரகுவை ஒரு வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

அவர் சில மூலிகைகளை வைத்துக் கட்டினார். ரகு மறுநாள்கூட பலஹீனமாய்த்தான் இருந்தான்..."

"ஐயோ பாவம்!" என்று ராஜகுமாரி பச்சாதாபப்பட்டாள்.

அமரன் மேலே கதையைச் சொல்லலானான்: "அதற்கடுத்த நாள் சிறிது குணமடைந்தான். உன்னைக் காப்பாற்றுவதில் ரகுதான் என்னைவிட அதிகத் துடிப்பாய் இருந்தான். 'ராஜ்குமார்! நீங்கள் தலைநகருக்குச் செல்லுங்கள்! நான் ராதோர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்; மேவார் தலைநகரைப் பொசுக்கிவிடுவோம்' என்றான். நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் முரசொலிகளும் தண்டோராக்களும் கேட்டன. என் தகப்பனார் திரும்பி வருவதை தண்டோராக்காரன் பறைசாற்றினான். அரசர் இரண்டு காதங்களுக்கப்பால் கூடாரத்தில் தங்கியிருந்தார். நான் அவரிடம் செல்லவில்லை. உபசேனாதிபதியிடம் சென்றேன்..."

"ஏன்?"

தகப்பனார் இளைய ராணிக்கு எதிரான எந்தப் பேச்சையும் கேட்கமாட்டார். தவிர, நிலைமை இங்கு எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிப் பெரிதும் சந்தேகமாயிருந்தது. ஆகையால், உபசேனாதிபதியிடம் சென்றேன். அவனுக்கும் இந்த சேனாதிபதிக்கும் உள்ளூர விரோதம். ஆனால், அந்த விரோதத்தைச் சின்னஞ்சிறு காரியங்களில் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் அவனிடமிருந்து சிபாரிசு கடிதம் வாங்கி வந்தேன்."

"வேறெந்த இடத்திலாவது காவலுக்குப் போட்டிருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?"

"அதற்காகத்தான் நான் கிழவன், கண்ணில்லாதவன் என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டேன். சதிகாரர்கள் மனோபாவம் நேர்வழியில் நடக்காது ரஜனி

உன்னைச் சிறை வைத்தவர்கள் நீ வெளி உலகத்தோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதை விரும்பமாட்டார்கள். ஆகையால், உன்னுடன் பேச்சுவார்த்தை வைத்துக் கொள்ளாத மனோதிடமுள்ளவனையே விரும்புவார்கள். அப்படி இருக்கும்போது இயற்கையிலேயே சக்தியில்லாதவன் கிடைத்தால் அதிருஷ்டந்தானே!'' என்றான் அமரன்.

''நீங்கள் நினைத்தபடிதான் நடந்திருக்கிறது. நன்றாகக் காவல் வைத்தார்கள்...''

''பாலுக்குப் பூனையைக் காவல் வைத்த மாதிரி!''

இரண்டு பேரும் மெதுவாகச் சிரித்தார்கள். ''உஸ்'' என்று இருவரும் எச்சரித்துக்கொண்டு ஒருவர் வாயை மற்றொருவர் மூடினார்கள்.

இரண்டு நிமிஷங்கள் கழிந்தன. அந்த இரண்டு நிமிஷங்கள் இளைய ராணிக்கு எத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை அளித்துவிட்டன என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை.

''ரஜனி! ரகு இன்னும் ஒரு நாளில் வந்துவிடுவான் ராதோர் வீரர்களுடன். அதற்கப்புறம் உனக்கு விடுதலைதான். கொஞ்சம் பொறு'' என்று அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னான்.

''அந்த ஒருநாள் அவகாசத்தை எதிரிகள் உனக்குக் கொடுக்க வேண்டுமே அமரா?'' என்று இளையராணி அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொன்ன பதில் அவர்கள் ஆறுதலைக் கெடுக்க வந்த அம்புபோல் இடையே பாய்ந்தது.

அமரனும் ரஜனியும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். சற்று தூரத்தில் கோபப் பார்வையுடன் ராணி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பின்னால் ஏராளமான அம்பர் வீரர்கள் உருவின கத்திகளுடன் நின்றார்கள். தாழ்

வாரத்தில் அதிகமாக இருந்த இருளை அகற்றப் பெரிய பெரிய பந்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அவற்றின் ஜுவாலையை வெளியிலிருந்து பார்த்தவர்கள் அரண்மனை தீக்கு இரையாகிவிட்டதோ என்று சந்தேகித்தார்கள்.

காரியம் மிஞ்சிவிட்டதென்பதை அமரன் தெரிந்துகொண்டான். வாளை எடுத்துப் போர் புரிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பது நன்றாகப் புலப்பட்டது. அறையிலிருந்த சாளரத்தால் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். இளைய ராணியின் சௌகரியத்துக்காக மலைப் பாறையைக் குடைந்து அரண்மனையை அடுத்தாற்போல் அரசர் நிர்மாணித்திருந்த சிறிய அகழி கிடுகிடு பாதாளத்திலிருந்தது.

எதிரிகளை வரவேற்பதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை என்பதை நன்றாக உணர்ந்துகொண்ட அமரன் தன் கேடயத்தை எடுத்துக்கொண்டு கத்தியையும் உருவினான்.

ரஜனியின் அறையை இந்தச் சண்டைக்கு எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று அமரன் ஆராய்ந்தான். அவள் படுத்திருந்த கட்டிலை இழுத்து அறை வாசற்படிக்குக் குறுக்கே போட்டு அதை ஓர் அரணாகச் செய்துகொண்டான்.

''அவன் ஏற்பாடுகளை முடித்துக்கொண்ட பிறகுதான் நீங்கள் சண்டைக்குக் கிளம்புவீர்களா?'' என்று இளைய ராணி சினந்து கொண்டதும் அம்பர் வீரர்கள் அமரனை நோக்கி முன்னேறினார்கள். பயங்கரமான சண்டை மூண்டு விட்டது.

அமரன் வாள் கரகரவென்று நாலா பக்கத்திலும் ஏககாலத்தில் சுழன்றது. முன்னால் காலடி வைத்த இரண்டு வீரர்கள் பூமியில் உருண்டு விட்டார்கள். அமரன் தோளிலும் சிறிது காயம் பட்டு இரத்தம்

வெளியே தெரியத் தொடங்கியது. இன்னும் இரண்டு பேர் கட்டிலை அணுகினார்கள். ஒருவன் மார்பில் அமரன் வாள் சரேலெனப் பாய்ந்தது. அவன் குப்புறக் கட்டிலின்மேல் சாய்ந்தான். அவன் கையிலிருந்த வாளை அமரன் பிடுங்கி, "ரஜனி இந்த வாளை எடுத்துக் கொள்! இப்படி அருகில் வா!" என்றான். அவள் காதில் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டே எதிரே தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த ஆட்களைச் சமாளித்தான். ரஜனி அறையில் உட்புறம் சென்று மஞ்சத்திலிருந்த விரிப்புகளை எடுத்து நீளக் கட்டினாள். சாளரத்தின் உட்பக்கம் நீட்டிக் கொண்டிருந்த பாறாங்கல்லில் அதை இறுகக் கட்டித் துணியை வெளிப்பக்கம் தொங்கவிட்டாள். இது முடிந்ததும் திரும்பி வந்து, "தயாராகிவிட்டது" என்று அமரனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

அமரன் சண்டையில் முன்னேறுவதுபோல் திடீரென மஞ்சத்தின்மீது தாவினான். முன்னேறிய வீரர்கள் திடீரெனப் பின்னுக்குப் பாய்ந்தார்கள். அமரன் பின்னால் திரும்பிச் சாளரத்துக்காகச் சென்றான். அவன் யோசனையை ஒருவாறு ஊகித்துக்கொண்ட அம்பர் வீரர்கள் அவனைத் தொடர முன்னேறினார்கள். ரஜனி கத்தியும் கையுமாய் அவர்களைத் தடுத்து நின்றாள். அவளை நிராயுதபாணியாக்குவதா அவர்களுக்குப் பெரிய காரியம்? ஒரு நிமிஷத்தில் ரஜனியின் கத்தி அவள் கையிலிருந்து பறந்தது. அம்பர் வீரர்கள் அறைக்குள் நிரம்பிவிட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சாளரத்தின் அருகில் சென்று, நீளத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த துணியை அவிழ்த்துவிட்டான். அதைப் பிடித்து இறங்கிக்கொண்டிருந்த அமரன் தடாலென்று அகழியில் விழுந்த சப்தம் அறையில் இருந்தவர்களுக்கு நன்றாகக் கேட்டது. "அகழிக்கு ஓடுங்கள்! அவனைப் பிடித்து வாருங்கள்!" என்று இளைய ராணி கடுங்கோபத்துடன் கூச்சலிட்டாள்.

அமரனைத் தங்களாலானவரை தேடிவிட்டு வந்த சேவகர்கள் அவன் அகப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். 'ராகிப் பண்டிகை வந்து ராதோர்களும் வந்துவிட்டால், நம் கதி என்ன?' என்று இளைய ராணி நினைத்து நடுங்கினாள். 'அதற்கு முன்பே ரஜனியின் கல்யாணத்தை நடத்திவிட்டால் என்ன?' என்ற யோசனை மனத்தில் உதித்ததும் இளைய ராணி பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பலவந்தமாக 'ரஜனியின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்டால் பல பிரச்சினைகள் அதனால் தீர்ந்துவிடும்' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

ஆகையால், மறுநாள் ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கு யோசனை சொன்னாள்: "மகனே! அந்தப் பெண்ணிடம் சென்று அவள் மனத்தைத் திருப்பப் பார். உன்னால் அவளுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அந்தஸ்தை எடுத்துச் சொல். இல்லாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தையும் சொல்" என்றாள்.

"முடியாது! முடியாது! என்னால் முடியாது!" என்றான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

"ஏன் முடியாது?" என்று வினவினான் ராணி.

"எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது"

"கழுத்தை நெரித்த உன் தமையன் போய்விட்டானடா!"

"அவன் போனால் என்ன, ரஜனியே கழுத்தை நெரிப்பாள்."

ராணிக்குக் கோபம் தலைக்கேறிவிட்டது. "போகாவிட்டால் உன் கழுத்தை நான் முறிப்பேன்" என்று கூவினாள்.

வேறு வழியின்றி இரண்டாம் முறையாக ஜஸ்வந்தசிம்மன் பலிக்குச் செல்லும் ஆடுபோல் ரஜனியின் அறையை நோக்கிச் செல்ல ஒப்புக்கொண்டான்.

அத்தியாயம் - 11

ரஜனியின் சபதம்

ஆடு மிகவும் சாதுவான பிராணி. கொஞ்சம் அதட்டினால்கூடப் பயப்படும். சாதாரண காலங்களில் அதை அதிகமாகச் சட்டை செய்பவர்கள் கிடையாது. ஆனால் அம்மன் கோயில் திருவிழாவன்று அதைக் காவு கொடுப்பதற்குச் சமயம் வந்தாலோ அதற்கு நடக்கும் உபசாரத்தைச் சொல்லி முடியாது. நன்றாகக் குளிப்பாட்டுவார்கள். நெற்றியில் குங்குமம் இட்டுக் கழுத்தில் மஞ்சள் நீரைக் கொட்டி, மாலையும் போட்டு அலங்கரிப்பார்கள். இப்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆடு மேளதாளத்துடன் காவுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படும்.

இவ்வளவு வைபோகம் அன்று ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கும் நடந்தது. இளைய ராணி தோழிகளை விட்டு அவனை நன்றாக அலங்கரிக்கச் சொன்னாள். ராஜபுதனத்திலேயே பிரதான ராஜ்யமாக விளங்கிய மேவார் ராணாவின் அரண்மனையில் எந்தெந்த உயர்ந்த ஆடைகள் கிடைக்குமோ அவற்றையெல்லாம் அவனுக்கு நன்றாக அணிவித்தார்கள். இவற்றின்மேல் லேசாகத் தடவப்பட்ட வாசனைத் திரவியங்களின் இரண்டொரு துளிகள் அவன் சென்றவிடத்திலெல்லாம் பரிமளமான வாசனையையும் கூட்டி வந்தது. இந்த மாதிரி வாசனையுடன் வீரத்தனம் என்ற வாசனையும் சிறிது கலந்திருந்தால், ரஜனி ஜஸ்வந்தசிம்மனை அவ்வளவு தூரம் வெறுத்திருக்கமாட்டாள். வீரமே இல்லாத பேடியான மனிதன் வெளிவேஷத்தால் தன் முட்டாள்தனம் இன்னும் அதிகமாக விளங்க உள்ளே நுழைந்தால் அவளுக்கு எப்படித்தான் இருக்கும்?

ருத்திராகாரமான கோபம் அவள் மனத்தில் பொங்கி எழுந்தது. அதுவும், 'இவனுக்குச் சுயமாக எந்த யோசனையும் கிடையாது. ஒரு ஸ்திரீயின் பேச்சுப்படி ஆடுகிற மடையன்' என்பதை அறிந்திருந்த அவளுக்குக் கோபத்துடன் வெறுப்பும் பரிதாபமும் கலக்கவே அவனைத் தண்டிக்கலாமா வேண்டாமா என்ற யோசனையில் பிரம்பைச் சிறிது நேரம் தனக்குப் பின்னால் ஒளித்துக்கொண்டாள். ஆயினும் கோபம் சிறிதும் தணியாதிருக்கவே இரண்டு கைகளும் அந்தப் பிரம்பைப் பிடித்தும் உருவியும் வளைத்தும் ஏதேதோ செய்து துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

உள்ளே நுழைந்த ஜஸ்வந்தசிம்மன் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றான். ரஜனியை முதலில் பார்த்த கண்கள் அவள் முகத்தில் கொழுந்துவிட்டுப் பிரகாசித்த கோப ஜ்வாலையைக் கண்டு தரையை நோக்கின. மனிதர்கள் சந்தித்தால் விரோதிகளாயிருந்தால்கூட நீண்ட நேரம் பேசாமலிருக்க முடிவதில்லை. யாராவது ஒருவர் பேச்சை ஆரம்பிக்க வேண்டுமே என்ற சம்பிரதாயத்திற்காக, "என்ன ஜஸ்வந்த்! எங்கே வந்தாய்?" என்று கேட்டாள் ரஜனி.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் ரஜனியைவிட மூன்று நான்கு வருஷங்கள் பெரியவன். ரஜனி மேவாருக்கு வந்த முதல் இரண்டொரு நாள் ஜஸ்வந்தசிம்மனுடன் அதிகமாகப் பழகாமலும் பேசாமலும் இருந்து வந்தாள். பிறகு அவன் எப்படி நடத்தப்படுகிறான் என்பதையும் இயற்கையின் அவசியத்தால் அவன் ஓரளவு ஆள் மாதிரி மாறிவிட்டானேயொழிய அவன் உண்மையில் உள்ள வலுவோ, உடல் வலுவோ இல்லாத சவலைக் குழந்தைக்குச் சமானம் என்பதையும் அறிந்து கொண்

டாள்; அது முதல் அவனுடன் சகஜமாகப் பழக ஆரம்பித்தாள். இளைய ராணி, ரஜனிக்கு ஏற்பட்ட இந்த அன்பை முதலில் விபரீதமாக அர்த்தம் செய்துகொண்டாள். தன்னுடைய திட்டம் பலப்பட்டு உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைத்தாள். ஆனால், காலக் கிரமத்தில் உண்மை விளங்கிவிட்டது. ரஜனி ஜஸ்வந்த சிம்மனைக் குழந்தைக்கும் கேவலமாக மதிக்கிறாள் என்பதை அறிந்தவுடன் கனவில் தான் கண்ட கோட்டை தவிடுபொடியாக உடைந்து கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். அது முதல் ரஜனியின் வாழ்க்கையிலும் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படலாயின.

இந்தக் கட்டுப்பாடுகளோ இளைய ராணியின் தொடர்ச்சியான பயமுறுத்தலோ ரஜனியின் மனத்தில் எத்தகைய மாறுதலையும் செய்ய முடியவில்லை.

இன்று அவன் உள்ளே நுழைந்தபோதும் அதேவித உணர்ச்சிகளே அவள் மனத்தில் இருந்தன. தான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் வராதிருக்கவே அதே கேள்வியைக் கொஞ்சம் அழுத்தந்திருத்தமாக ரஜனி இரண்டாம் முறை திருப்பினாள்.

ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவளை அவன் சாதாரணமாகப் பெயர் சொல்லித்தான் அழைப்பது வழக்கம். அதற்குக் காரணம் ரஜனி கொடுத்த இடந்தான். "பாவம்! அப்பாவி. அவன் எப்படி கூப்பிட்டால் என்ன?" என்று இருந்துவிட்டாள். ஆகையால், "ரஜனி" என்று அவன் ஆரம்பித்து இழுத்த போதும் அவள் பேச்சு முறையைக் கவனிக்காமல், "ரஜனிக்கு என்ன, சொல்லேன் ஜஸ்வந்த்" என்று கடுமையாகப் பேசினாள்.

"அம்மா உன்னைப் பார்த்துவிட்டு வரச் சொன்னாள்" என்று மீண்டும் ஜஸ்வந்தசிம்மன் இழுத்தான்.

அவளுடன் மேற்கொண்டு விஷயத்தைச் சொல்லப் பயமாயிருக்கவே, தன் உடையைத் தட்டித் தடவிச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு அதனுடன் விளையாட ஆரம்பித்தான்.

"அம்மா அனுப்பினாளா? எதற்காக?" என்று ரஜனி கேட்டாள்.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் சிறிது சமாளித்துக் கொண்டான். ரஜனியை மணம் செய்துகொண்டால், தான் மேவார் சிம்மாசனத்தில் எப்படி உட்காரலாம்; எப்படி எல்லோரும் தன் அடியில் பணிந்து தன் உத்தரவுக்காகக் காத்திருப்பார்கள் என்று இளையராணி காட்டிய ஆசைகளையெல்லாம் மீண்டும் ஒரு முறை தன் கண் முன்னால் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, சிறிது தைரியத்தையும் வரவழைத்துக் கொண்டான்.

"இல்லை, ரஜனி! நீ என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால், நம் இரண்டு பேருக்கும் நல்லது என்று அம்மா சொல்கிறாள்!"

"அப்படியா?"

"ஆமாம் ரஜனி, நீ வேண்டுமானால் அம்மாவைக் கேட்டுப் பாரேன்!"

"வேண்டுமானால் அம்மாவைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிட்டுப் போ!"

"அம்மா சொல்கிற யோசனைக்கு உனக்கு ஏதாவது ஆட்சேபணை உண்டா என்று கேட்கலாம் என்றுதான் வந்தேன்."

"அதுவும் அம்மாவுக்கே தெரியுமே ஜஸ்வந்த். அதையும் அம்மாவைக் கேட்டே தெரிந்துகொள்கிறது தானே!"

"என்னவோ நான்தான் உன்னை நேரில் கேட்க வேண்டும் என்று அம்மா சொன்னாள்."

"கேட்டாயிற்றா இல்லையா?"

"ஆயிற்று."

"போயேன்..."

"நீ ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லையே ரஜனி"

இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்கிறதென்று ரஜனிக்கே தெரியவில்லை. இதுவரை சொன்ன பதில்களிலேயே தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியிருந்தும் மீண்டும் இப்படிக் கேட்கிறானே என்று நினைத்தாள். "நான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாது" என்று பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்ல வேண்டுமாம் என்பதை நினைத்தபோது தன்னை அறியாமலே அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இரண்டு கைகளால் முதுகுப் பக்கத்தில் மறைத்துப் பிடித்திருந்த பிரம்பைப் படுக்கையில் எறிந்துவிட்டு மஞ்சத்தில் தானும் தடாலென்று விழுந்து சிரித்தாள்.

"அது எதற்கு ரஜனி?" என்று ஜஸ்வந்தசிம்மன் பிரம்பைக் காட்டிக் கேட்டான்.

"உனக்குப் பதில் சொல்வதற்காக வைத்திருந்தேன் ஜஸ்வந்த்!" என்றாள் அவள்.

இதைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அவ்வளவு முட்டாளாக எந்த மனிதனும் இருக்க முடியாதல்லவா? அதன் அர்த்தம் ஜஸ்வந்தசிம்மனுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. தாயின் வளர்ப்பினால் என்னதான் கெட்டுவிட்டாலும் உடம்பில் ஊறியிருந்த ராஜபுத்திர இரத்தம் சிறிது கொதிக்கத்தான் செய்தது! அவனையும் அறியாமல் அவன் முகத்தில் கோபம் ஊரலாயிற்று.

"ரஜனி! என்னை எதற்காக இப்படி நடத்துகிறாய்? நான் உன்னை என்ன செய்தேன்?" என்று கேட்டான்.

அதே கேள்வியை ரஜனியும் கேட்டுக்கொண்டாள். "ஆம்! இவன் நம்மை என்ன செய்தான்?" என்று நினைத்தாள். ஆனால், அவனுக்குப் பதில் சொல்லும்போது மட்டும் சிறிது கடுகடுப்பாகவே, "தாய் தகப்பன் செய்யும் பாவத்தின் பலனைப் பிள்ளைகள் அநுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும் ஜஸ்வந்த்!" என்றாள்.

ஜஸ்வந்த் நிதானமிழந்து விட்டான். மிகவும் பயங்காளியான மனிதன்கூட மதுவைக் குடித்துவிட்டு மயக்கத்தில் இருக்கும்போது கொடூர பாஷையில் இறங்கிவிடுகிறான். கொடூரச் செயல்களுக்கும் மயக்கம் அவனை அழைத்துச் செல்கிறது. திரும்பத்திரும்பக் குத்தப்பட்ட ஜஸ்வந்தசிம்மன் மனத்தையும் கோபத்தால் மயக்கம் கவர்ந்து கொண்டது.

"என் பொறுமைக்கும் எல்லையுண்டு ரஜனி! அதை மறக்காதே!" என்றான்.

உண்மையில் ஜஸ்வந்தசிம்மன்தானா இப்படிப் பேசுகிறான் என்று ரஜனியே அசந்து போனாள்.

"பொறுமை மீறினால் என்ன செய்துவிடுவாய்?" என்றாள். அடுத்து வந்த பேச்சுக்கள் அவளைத் திக்பிரமை அடையச் செய்துவிட்டன.

"என்ன செய்வேன் என்பதைச் சீக்கிரம் தெரிந்து கொள்வாய் ரஜனி! உண்மையில் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. ராஜ்ய நன்மைக்கு நமது விவாகம் அவசியம் என்று

அம்மா சொன்னதால் சம்மதித்தேன். இல்லாவிட்டால் பெண் தன்மையே இல்லாத உன்னைப் போன்ற பிடாரியிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ள நான் இஷ்டப்பட மாட்டேன்! உன் இஷ்டத்தையும் கேட்பது தர்மம் என்றுதான் உன்னைக் கேட்க வந்தேன். வாயை அதிக மாக விடுமுன்பு நான் ஆண்பிள்ளை என்பதையும் கொஞ்சம் நினைவில் வைத்துக்கொள்'' என்றான்.

''நல்லவேளை அதை ஞாபகப்படுத்தினாய் ஜஸ் வந்த். நீ ஆண்பிள்ளை என்கிற விஷயம் இத்தனை நாளாக எனக்குத் தெரியாது! நீ என்ன ஆண்பிள்ளை, தென்னம் பிள்ளையாயிருந்தாலும் எனக்குக் கவலை யில்லை. உன் இஷ்டப்படி நடக்க எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. உன் தாயின் பயமுறுத்தலுக்கே அசையாத நான், உன் பயமுறுத்தலுக்கு அசையப் போவ தில்லை!'' என்றாள் ரஜனி. அவள் முகத்தில் தாங் கொணா அருவருப்புத் தாண்டவமாடியது. அவனைப் பார்த்த அந்தக் கண்களில் இகழ்ச்சி பூரணமாகப் பிரகாசித்தது.

''ரஜனி, எனக்கு மிதம் மீறிக் கோபமூட்டாதே! ண்டபடி பேசாதே! பெண்களுக்கு வாய் ஜாஸ்தி யன்று எனக்குத் தெரியும்!'' என்று சொல்லிக் காண்டே கட்டிலில் இருந்த அவளுக்கு வெகு அருகில் ஸ்வந்தசிம்மன் வந்து விட்டான்.

ரஜனிக்கும் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. வாய் மாத்திரமென்ன ஜஸ்வந்த், கைகூடத்தான் ஸ்தி!'' என்று பிரம்பை எடுத்து அவன்மீது வீசி ாள்.

விர் என்று விழுந்த அடி ஜஸ்வந்தசிம்மனை ஒரு லக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டது. ரஜனி கோப

வெறியில் மீண்டும் மீண்டும் பிரம்பை வீசினாள். அந்த வீச்சினின்று தப்ப அப்புறமும் இப்புறமும் குதிக்க ஆரம்பித்தான் அவன். பிரபல பரத நாட்டியக்காரர்கள் கூட வெட்கப்படும்படியான அவ்வளவு ஆட்டம் ஆடி விட்டான் ஜஸ்வந்தசிம்மன்.

ரஜனி கோப வெறியில் அளவுக்கதிகமாக அவனை ஆட்டிவிட்டதால், ஜஸ்வந்தசிம்மன் என்றுமில்லாத துணிச்சலுடன் அவள்மீது பாய்ந்துவிட்டான். அந்த அதிர்ச்சியில் பின்வாங்கிக் கால் இடறிக் கீழே விழுந்த ரஜனியின் கையில் இருந்த பிரம்பையும் சரேலெனப் பிடுங்கிக்கொண்டு, ''இப்பொழுது என்ன சொல்கிறாய் ரஜனி!'' என்று பிரம்பை ஓங்கினான். அடுத்த வினாடி அவன் கண்கள் பிரமாதமான பயத்தால் விழித்தது விழித்தபடி நிலைத்தன. அடிக்க ஓங்கிய பிரம்பைத் தாழ்த்தியபடி பின்வாங்கினான்.

''அடே ஜஸ்வந்தசிம்மா! உன் அல்ப உயிருக்கும் கேடு காலம் வந்துவிட்டது. இதோ அதைப் போக்கி அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரிய பெரிய ஆசைக் கோட்டைகளைக் கட்டி வரும் உன் தாயின் எண்ணத்தில் மண்ணைப் போடுகிறேன். பத்மினி உதித்த இந்த ராஜபுத்திர நாட்டுப் பெண்கள் உன் அட்டகாசத்துக்கு அடங்கி விடுவார்களென்றா நினைத் தாய்? இந்தா இதை வாங்கிக் கொள்'' என்று தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த உடைவாளைக் கையில் ஓங்கியவண்ணம் அவனை நோக்கி நகர்ந்தாள் ரஜனி.

ஜஸ்வந்தசிம்மன் அலறிவிட்டான். ''ரஜனி! இதென்ன பைத்தியம்! கீழே போடு அந்தக் கத்தியை. நீ எப்படியாவது ஒழிந்து போ'' என்று கதவை நோக்கிப் பின்வாங்க ஆரம்பித்தான்.

"ஜஸ்வந்தசிம்மா! நீ உயிருடன் இந்த அறையை விட்டு வெளியேறப் போவதில்லை. உன்னிடம் நான் பரிதாபம் வைத்ததால்தான் இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கும் ஆளானேன். ஆனால் அந்தக் கஷ்டம் முடியும் காலம் வந்துவிட்டது. என் கஷ்டம் மாத்திரமல்ல; மேவார் ராஜ்யத்தைப் பிடித்த சனியும் தொலையப் போகிறது. வா இப்படி. எங்கே போகிறாய்?" என்று அவனைத் தொடர்ந்தாள் ரஜனி. அழகிய அவள் கண்களில் குரூரம் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஜஸ்வந்தசிம்ம னுக்கு வெகு அருகில் அவள் வந்து கையை ஓங்கிவிட்டாள். மிகுந்த பயத்தால் ஜஸ்வந்தசிம்மன் முகம் வியர்த்தது, கையிலிருந்த பிரம்பு நழுவியது. தன்னை எதிர்நோக்கிய விதிக்குக் கீழ்ப்படியத் தயாரானான். அந்த சமயத்தில் 'கிரீச்' என்று கதவுப் பக்கத்திலிருந்து வந்த ஓர் அலறலைக் கேட்டு ரஜனி திரும்பினாள். அவ்வளவுதான் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அவள் கையை இளைய ராணி இறுகப் பிடித்துவிட்டாள். பலமான அந்தப் பிடியில் ரஜனியின் கை துவள ஆரம்பித்தது. அதிலிருந்த கத்தியும் 'டங்' என்று கீழே விழுந்தது.

உண்மையில் கதவுக்கருகிலிருந்து அலறியது இளைய ராணிதான். பிள்ளைக்கு மணக்கோலம் அணிவிக்கத் தான் செய்த ஏற்பாடு பிணக்கோலத்தில் முடியும் என்ற நினைப்பினால் தாயின் இரத்தம் கொதித்து அப்படி அலறலைக் கிளப்பியது. அவ்வளவு துரிதமாக இளைய ராணி உள்ளே நுழைந்து தடுத்திரா விட்டால் ஜஸ்வந்தசிம்மன் கதி அதோ கதியாகியிருக்கும். இளைய ராணி அந்த அறைக்கு அருகில் வந்து வெகு நாழிகையாகி விட்டது. வெளியிலிருந்தே எல்லா சம்பாஷணைகளையும் கேட்க முயன்றாள். காதில் ஒன்றும் விழவில்லை. ஜஸ்வந்தனும் ரஜனியும் கோபம் மேலிட்டு உரக்கப் பேசின பேச்சுக்கள்

மட்டும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி அவள் காதில் விழுந்தன. சரியான சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்ததால் பெரிய ஆபத்தைத் தடுக்க முடிந்தது.

இரண்டு ஸ்திரீகளும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஒருவர்மீது மற்றொருவருக்கு எவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் என்பதைக் கண்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டின.

"இந்த நிலையில் இருக்கும்போதும் உன் பிடிவாதமும் முரட்டுத்தனமும் போகவில்லையே" என்றாள் இளைய ராணி.

"இந்த நிலையில் நீங்கள் என்னை வைத்திருப்பது தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்பது உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா மகாராணி?" என்றாள் ரஜனி.

"ரஜனி, உன் நன்மையை உத்தேசித்துச் சொல்கிறேன் கேள். நான் உனக்கு அத்தை முறையாக வேண்டும். என்னைவிட உன்னிடம் மற்றவர்களுக்கு அதிக அக்கறை இருக்க முடியாது" என்று ராணி முடிப்பதற்குள் ரஜனி இடைமறித்து, "அதுதான் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறதே மகாராணி" என்றாள்.

"ரஜனி! உன் ஹாஸ்யச்சுவை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. சமயம் சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் உதயமாகும் ஹாஸ்யத்தால் பெரும் தீமைகள் விளையும்; ஞாபகம் வைத்துக்கொள். திரௌபதி துரியோதனனைப் பார்த்துச் சிரித்ததால் பாரத யுத்தம் வந்தது. ஆகையால் அதிக நகைச்சுவைக்கு இடம் கொடுத்து விடாதே. ஊரார் பார்த்துச் சிரிக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிடுவோம்" என்று புத்திமதி சொல்ல ஆரம்பித்தாள் இளைய ராணி.

ரஜனி அதற்கும் மசிகிற வழியாய்க் காணவில்லை. இளைய ராணியும் பொறுமையை இழந்தாள். "ரஜனி.

அமரன் மீண்டும் ஏதாவது வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வருவான் என்று துள்ளாதே. யார் வந்தாலும் உள்ளே விட வேண்டாம் என்று படைகளுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறேன். கோட்டைக் கதவு சாத்தப்பட்டிருக்கிறது, அமரன் ராதோர் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாலும் கோட்டைக் கதவுகளை உடைக்க முடியாது!'' என்று தான் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை விவரிக்கலானாள்.

“வாஸ்தவம் மகாராணி. நாளைக்கு ராகிப் பண்டிகையாயிற்றே. கோட்டைக் கதவை மூடி வைத்தால் ஜனங்கள் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டார்களே'' என்றாள் ரஜனி.

அதை நினைத்தவுடன் இளைய ராணிக்குத் திகிலாய்ப் போய்விட்டது. “பாழாய்ப் போன ராகிப் பண்டிகை! இதை ஏற்படுத்தினவர் யாரோ!'' என்று உரக்கவே சொல்லி நொந்து கொண்டாள். எதிரியின் மனக்கசப்பு ரஜனிக்கும் சிறிது தைரியத்தைக் கொடுத்தது.

ஆனால் எதிலும் தெய்வ சம்மதம் ஒன்றிருக்கிறதல்லவா? தெய்வம் அப்பொழுது ரஜனிக்கு பக்கத்தில் இல்லை போலிருக்கிறது. அந்த அறைக்குள் முன்னெச்சரிக்கை இன்றித் திடீரென்று நுழைந்த அம்பர் வீரன் ஒருவன் இளைய ராணியை நோக்கி வணங்கி, ‘மகாராணி, இளவரசர் அகப்பட்டுவிட்டார், அவரைக் கைது செய்துவிட்டோம். தங்கள் ஆக்ஞை என்னவென்று சேனாதிபதி கேட்டுவரச் சொன்னார்'' என்றான்.

இரண்டு ஸ்திரீகளும் ஆச்சரியத்தால் ஏககாலத்தில்-

“என்ன!''

“ஆம் மகாராணி! அமரசிம்மன் நேற்றிரவு அகழியில் விழுந்ததும் மறைந்துவிட்டார். அந்த இருட்டில்

பந்தங்கள் வைத்துத் தேடியும் அகப்படவில்லை. ஆனால் அவர் நகரக்கூடிய ஸ்திதியில்கூட இல்லை. சண்டையில் தோளில் ஈட்டி பாய்ந்ததால் நீந்த முடியாமல் அகழியின் ஓரமாக மெல்ல நீந்திச் சென்று அங்கிருந்த செடிகளுக்கருகில் கரையில் மூர்ச்சையாய்விட்டார். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு பாராக்காரன் பார்த்து விஷயத்தைத் தெரிவித்ததன்மேல் நாங்கள் இளவரசரைக் கோட்டைச் சிறைக்குக் கொண்டு வந்தோம். இப்பொழுதுதான் கண் விழித்தார்'' என்றான் சேவகன்.

ரஜனியின் கண்களில் நீர் தேங்கிற்று; அவள் உடம்பு முழுவதும் வேதனை செய்தது. மிகுந்த பரிதாபத்துடன் கொஞ்சும் பாவனையில் அவள் இளைய ராணியைப் பார்த்து, ‘மகாராணி! ஒரு நிமிஷம் ராஜகுமாரைப் பார்க்கலாமா?'' என்றாள்.

இளையராணியின் கண்களில் வெற்றிக் குறி தோன்றியது. “என்ன பிரயோசனம் ரஜனி! உச்சி வேளையில் அவனைச் சிரச்சேதம் செய்துவிட உத்தரவிடப் போகிறேன்'' என்றாள்.

“என்ன! ராஜகுமாரையா! உங்களுக்கு மூத்த பிள்ளை முறையிலிருக்கும் அவரையா கொல்லப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் என்ன பெண்தானா மகாராணி? அவர் மீது கையை வைத்தால் ராஜபுதனம் உங்களை என்ன செய்யும் தெரியுமா மகாராணி? வேண்டாம், மகாராணி வேண்டாம், இந்தப் பாதகச் செயலில் இறங்காதீர்கள்'' என்று கதறினாள் ரஜனி.

“ரஜனி! அவன் ஒருவன் என் காரியங்களில் தலையிடாதிருந்தால் மேவார் சரித்திரத்தில் இவ்வளவு சிக்கல்கள் ஏற்பட்டிரா. அவிழ்க்கமுடியாத சிக்கலை அறுத்துத்தான் எறிய வேண்டும். சிக்கலுக்கு அஸ்திவாரமான

மனிதனை இன்றோடு களைந்துவிடுகிறேன்'' என்றாள் ராணி. அவள் கண்களில் விரோதமும் குரூரமும் தாண்டவமாடின.

ரஜனி அவள் காலில் விழுந்தாள். ''மகாராணி! அவரைக் காப்பாற்றுங்கள்! ஐயோ! என்னை நம்பி யல்லவா இந்த ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்? மகாராணி! காப்பாற்றுங்கள்'' என்று கதறினாள்.

மகாராணியின் உள்ளத்தில் பரிதாபம் சிறிதும் எழ வில்லை. ''நீதான் வளையல் அனுப்பி அவனை இங்கு வரவழைத்தாய் ரஜனி! அவனை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்'' என்றாள் மகாராணி.

''வழியைக் காட்டுங்கள் மகாராணி! எதைச் சொன் னாலும் செய்கிறேன்'' என்று மனமுடைந்து ரஜனி கதறினாள்.

''ஜஸ்வந்தசிம்மனை நீ மணக்க வேண்டும்! அவன் கட்டும் தாலி உன் கழுத்தில் ஏறின மறுகணம் அமரன் விடுதலை அடைவான். இல்லாவிட்டால்... அதுவும் ஒரு விதத்தில் விடுதலைதான். அது இன்று பிற்பகலே நடக்கும்'' என்றாள் மகாராணி.

ரஜனி பூமியிலிருந்து எழுந்தாள். கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ''உங்கள் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும் மகாராணி! விவாகத்துக்கு ஏற்பாடு செய் யுங்கள்'' என்று ராணியை ஏறெடுத்துப் பார்த்தே சொன்னாள்.

அந்தப் பெண்ணின் தைரியத்தை ராணிகூட உள் ளுக்குள் மெச்சிக்கொண்டாள். பிள்ளை அசடாயிருந் தாலும் மேவாரை ஆளத் தனக்குப் பின்னால் இவள் பிள்ளைக்குப் பெரிதும் உதவியாயிருப்பாள் என்று ராணி அந்தச் சமயத்தில் நினைத்தாள்.

''அப்படியானால் நாளைக்கே முகூர்த்தத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன் ரஜனி! உனக்கு சம்மதந்தானே!'' என்றாள்.

'ஆம்' என்பதற்கு அறிகுறியாக ரஜனி தலையை அசைத்தாள். அவளுக்கிருந்த அத்தனை தைரியமும் ராணியும் ஜஸ்வந்தசிம்மனும் அறையைவிட்டு வெளி யேறியதும் பறந்துவிட்டது. 'ஐயோ! ரஜனி! உன் அதிருஷ்டம் இவ்வளவுதானா?' என்று படுக்கைமேல் விழுந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

அத்தியாயம் - 12

ராகியின் பிச்சைக்காரன்கள்

ராஜபுதனத்திலேயே வெகுகாலம் வசித்து அங்குள்ள ஜனங்களின் பழக்க வழக்கங்களில் பெரிய ஆராய்ச்சிகள் செய்த கர்னல் டாட், ராகிப் பண்டிகையைப்பற்றிப் பெரிதும் புகழ்ந்து எழுதுகிறார். 'கஷ்டப்படும் பெண்களைக் காப்பாற்றுவதற்கென்றே ஒரு பண்டிகை; அதில் பெண்களுக்குத் தரப்படும் சுதந்திரம், அதில் ராஜபுத்திர வீரன் காட்டும் தன்னலமற்ற வீரம், இதற்கிணை நாகரிகம் மிகுந்ததாகச் சொல்லப்படும் ஐரோப்பாவின் எந்த நாட்டுச் சரித்திரத்திலும் காண முடியாது' என்று டாட் சொல்லுகிறார். 'சில சமயங்களில் பெண்கள் தங்கள் வளையல்களைத் தோழிகள் மூலம் அனுப்பிவிடுவார்கள்; தாங்கள் யாருக்காகச் சண்டை போடுகிறோம் என்பதை அறியாமலே ராஜபுத்திரர்கள் உதவிக்கு வருவார்கள்; பிரதிபலனாக அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைக் காணும் பாக்கியங் கூடச் சில சமயம் அவர்களுக்குக் கிட்டாது' என்று டாட் தம்மையும் மறந்து புகழ்ந்திருக்கிறார்.

அத்தகைய ராகிப் பண்டிகையும் வந்ததும், சாதாரண நாளில் அரசர் மாளிகையில் திருமணமென்றால், டங்கா பேரி, மேளச் சத்தங்கள் ஊரைப் பிளந்துவிடும்! ஆனால் ராகிப்பண்டிகையன்று ஊரில் கிளம்பிய சத்தம் அரண்மனை மேளத்தைக் காதில் கேட்க முடியாமல் அடித்தது. எங்கு பார்த்தாலும் பண்டாக்களின் பஜனை கோஷமும் எல்லாத் தெருக்களிலும் பிச்சைக்காரர்கள் பாடிய நாமாவளிகளும் காதைப் பிளந்தன. குதிரை வீரர்கள் அதிவேகமாகத் தெருக்களில் பறந்து சென்றனர். பெரிய வெள்ளிச் சிலம்புகளை அணிந்த பெண்கள் கூட்டங் கூட்டமாகத் தெருக்களில் நடப்பதால் ஏற்பட்ட 'கலீர் கலீர்' என்ற ஒலி பூமாதேவியே எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்து விட்டதுபோல் நாலா திசைகளிலும் பரவலாயிற்று.

இளையராணி தன் கனவைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் அவசியமான ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்து கொண்டிருந்தாள். உள்ளே மணப்பந்தல் ஜோடிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அரண்மனை வாயிலில் காவலைப் பலப்படுத்தியிருந்தாள். "கோட்டை வாசலைத் திறந்து வையுங்கள்; பிச்சைக்காரர், பண்டாக்கள் இவர்களைத் தடை செய்ய வேண்டாம். ஆனால் சந்தேகப்படும்படியான ஆசாமி யார் வந்தபோதிலும் உடனே கைது செய்துவிடுங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டிருந்தாள். உள்ளே புரோகிதர்களின் வேத கோஷமும் பலமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வெளியே பிச்சைக்காரர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அரண்மனை மண்டபத்தில் ஒரு தூணுக்கருகில் பெரிய கொப்பரை. அது நிறையத் தானியங்களை வைத்திருந்தார்கள். மகாராணி தன் இரு கைகளாலும் தானியத்தை வாரித் தானம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

எந்த ராஜாத்தியாக இருந்தாலும் இம்மாதிரிப் பண்டிகைக் காலங்களில் அவள் சாதாரண கிருகணியாகி விடுகிறாள். ஏழைகள் அநுஷ்டிக்கும் அத்தனை தர்மத்தையும் அவர்கள் அநுஷ்டிக்கத்தான் வேண்டும். உயர்ந்ததான ஹிந்து சமூகத்தில் இந்த தர்மங்கள் கையாளப்பட்டு வந்ததற்குச் சரித்திரத்தில் ஆதாரங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

ராணி பிச்சை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பிச்சைக்காரர்கள் மேலும் மேலும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சேனாதிபதி வந்து, "அம்மணி! கல்யாணம் நடக்காது போலிருக்கிறதே!" என்றான்.

"ஏன்?" என்றாள் ராணி. பிச்சை போடுவதை நிறுத்திச் சிறிது நிமிர்ந்து நின்றாள்.

"கொஞ்சம் உள்ளே வந்தால் சொல்கிறேன்" என்றான் சேனாதிபதி.

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள். "ராம், ராம், ஹரேராம்" என்று பண்டாக்கள் கோஷித்துக் கொண்டே அரண்மனை வெளிச்சதுக்கத்தில் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உள்ளே சென்றதும், "மீண்டும் என்ன தொல்லை?" என்று ராணி கேட்டாள்.

"மணப்பந்தலுக்கு வருமுன்பு ராஜகுமாரி அமரனைப் பார்க்க விரும்புகிறாள். அவனிடம் ஜஸ்வந்தனை மணக்கும் உண்மைக் காரணத்தைத் தெரிவித்த பின்புதான் மணப்பந்தலுக்கு வருவாளாம். பாவம்! ஜஸ்வந்தசிம்மன் வெகு நாழியாக மணையில் உட்கார்ந்து புரோகிதர்கள் போடும் புகைச்சலில் கண்ணவிந்து கஷ்டப்படுகிறார்" என்று சேனாதிபதி பரிதாபப்பட்டான்.

"அமரனை நாம் எங்கிருந்து கொண்டு வருவது சேனாதிபதி?" என்றாள் இளையராணி. அந்த வழி தெரியாமல்தான் சேனாதிபதியும் விழித்தான்.

கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளில் தெரியும் என்பதுதான் பழமொழி. சேனாதிபதியின் புளுகு மறுநாளே அம்பலத்துக்கு வரும் என்பதை ராணி முதலில் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"அமரன் அகப்பட்டுவிட்டதாகப் பொய் சொல்லி ரஜனியைக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதப்படுத்தி விடுவோம். விஷயம் மீறிய பிறகு ராஜகுமாரி என்ன செய்ய முடியும்?" என்று யோசனை சொன்னவன் சேனாதிபதிதான். "நீங்கள் ராஜகுமாரியிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் இருங்கள்; நான் ஆளிடம் விஷயத்தைச் சொல்லியனுப்புகிறேன்" என்று சேனாதிபதிதான் முதல் நாள் நாடகத்தை நடத்தி வைத்தான். அந்த மோச வலையில் ரஜனியும் சிக்கிக் கொண்டாள். ஆனால் அது இப்படித் திரும்பும் என்று சேனாதிபதி கண்டானா?

ராணியும் ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தாள். தோல்வியால் ஏற்படும் கோபத்தையெல்லாம் சேனாதிபதியின் மீதிலேயே திருப்பினாள். "சேனாதிபதி! உன்னை நம்பி இந்த ஏற்பாட்டில் நான் இறங்கினேனே, என்னைத்தான் சொல்லவேண்டும். சீ, என் எதிரில் நிற்காதே போ" என்று கூச்சலிட்டாள்.

வெளியே கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்த பிச்சைக்காரர்கள் உள்ளேயும் நுழைந்தார்கள்.

"யாரடா இவர்களை உள்ளே விட்டார்கள்?" என்று ராணி அதட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே தெருக்களில் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் பலமாகக் கேட்டது. பக்கத்தில் தங்கக் கொப்பரையில் தானியங்களை ஏந்தி நின்ற வேலைக்காரன் பிச்சைக்காரரைப் பார்த்ததும் மகாராணியிடம் கொப்பரையை நீட்டினான். அதிலிருந்து தானியத்தை எடுத்து ஒரு பிச்சைக்

காரனுக்குப் போடப்போன ராணி, அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். எங்கோ அவனைப் பார்த்த ஞாபகம் வந்தது.

"யார்! இவனா!" என்று உள்ளே எழுந்த கேள்வியில் ஏற்பட்ட திகில் அவள் முகபாவத்திலும் பிரதிபலித்தது. "சேனாதிபதி, கோட்டைக் கதவைச் சாத்த உத்தரவு போடுங்கள். சதி நடக்கிறது! சீக்கிரம்!" என்று கூவினாள்.

இதற்குள் வெளியே குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் வலுத்தது. "ராதோர்கள்! ராதோர்கள்" என்ற கூச்சலும் கேட்டது.

"கோட்டைக் கதவை மூடச் சமயமில்லை மகாராணி" என்று எதிரேயிருந்த பிச்சைக்காரன் இடி இடி என்று சிரித்தான். "யார்? ரகு! அமரன் வேலைக்காரனா? நீ பிழைத்துவிட்டாயா?" என்று ராணி மிரண்டாள்.

'உங்கள் துரதிருஷ்டம், பிழைத்துவிட்டேன்!' என்று ரகு சொன்னான்.

"இவனைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்" என்று ராணி உத்தரவிட்டாள். ரகு மீண்டும் சிரித்தான். அவள் திரும்பிப் பின்னாலிருந்த மண்டபத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த விபரீதத்தைக் கண்டபிறகுதான் அவன் சிரிக்கும் காரணத்தை உணர முடிந்தது.

பிச்சை வாங்க வந்தவர்கள் தங்கள் நீள அங்கிகளிலிருந்து பிச்சுவாக்களை உருவிக் காவல் காத்து நின்ற வீரர்களை நிராயுதபாணிகளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"மகாராணி! அவர்கள் அத்தனைபேரும் சிசோதய வீரர்கள். அவர்களை அம்பர் நாட்டுப் படை முழுவதும் வந்தாலும் சமாளிக்க முடியாது" என்றான் ரகு.

ராணி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். "மகாராணி, எங்கு பார்த்தாலும் பிரயோசனம் இல்லை. உங்கள் கட்டளையைக் கேட்கக்கூடிய ஆள் இப்போது அரண்மனையில் கிடையாது" என்றான் ரகு.

இதற்குள் ராதோர் வீரர்களும் வந்துவிட்டார்கள். கோட்டைச் சதுக்கத்தில் நுழைந்த குதிரைகளின் 'சட சட'வென்ற குளம்புகளின் சப்தமும் நிஜப் பிச்சைக்காரர்களின் பஜனைச் சத்தமும் சிசோதயர்களின் வெற்றிச் சிரிப்புமாக அரண்மனையில் குழப்பம் பெரிதும் அதிகரித்துவிட்டது.

ராதோர் வீரர்களால் அரண்மனை சூழப்பட்டது. உள்ளே சிசோதயர்கள் ஆதிக்கம்! இந்த நிலைமையில் மகாராணியின் செல்வாக்கைப் பற்றி கேட்க வேண்டியதில்லை. இருந்த போதிலும், "அமரன் எங்கே?" என்று விசாரித்தாள். அந்தச் சமயத்திலும் அவளுக்கிருந்த நிதானத்தையும் மன உறுதியையும் கண்டு ரகு ஆச்சரியப் பட்டான்.

"இதோ அம்மா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே குதிரையிலிருந்து இறங்கினான் அமரன்.

"அமரா! இது வெற்றிதான். சண்டையில் ஒருமுறை ஓடினாயல்லவா? நீயும் க்ஷத்திரியனா?" என்று சீறினாள் ராணி.

"ஓடாமலிருந்தால் உங்களுக்குச் சௌகரியமாயிருந்திருக்கும். என்ன செய்யட்டும் மகாராணி! என்

கௌரவம் மாத்திரம் அபாயத்தில் இருந்தால் எதிர்த்தே சண்டை செய்து மாண்டு உங்கள் மனதிற்குச் சந்தோஷத்தை அளித்திருப்பேன். ஆனால், ஒரு பெண்ணின் கௌரவமும் கலந்திருந்தது மகாராணி!'' என்று பையிலிருந்த இரண்டு வளையல்களை எடுத்துக் காட்டினான் அமரன். சிசோதயர்களின் கைதியாயிருந்த சேனாதிபதி ஜெயபாலன், தான் முதல் முதல் அந்த வளையல்களைப் பார்த்ததிலிருந்து நடந்த சம்பவங்களை மனத்தில் கோக்க ஆரம்பித்தான். அவன் கதையை முடிப்பதற்குள் அரண்மனை அமரன் வீரர்களின் வசமாகி விட்டது.

அடுத்த சம்பவங்கள் தாம் ராகிப் பண்டிகையின் விமரிசையை நினைப்பூட்டுகின்றன. பிரம்மாண்டமான மேவார் மாளிகையில் வீரர்கள் அணிவகுத்து நின்றார்கள். இளவரசரும் அம்பர் அரசகுமாரியும் மெத்தைப் படிகளிலிருந்து இறங்கி வருகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன், ''மகாராஜா! பராக்' என்ற ராதோர், சிசோதய வீரர்களின் வீர கர்ஜனை, ராஜ தம்பதிகள் கீழே வந்ததும் வீரர்கள் வாள்களை ஒருமிக்கத் தாழ்த்தும் அபூர்வக் காட்சி. இடையே நுழைந்த யௌவன மாதர் ஆரத்தி சுற்றுகிறார்கள். வெளியே வந்ததும் பண்டாக்கள் ஆசி...இத்தனை வைபவங்களுக்கிடையே அமரன் பிரயாணமாவதை ராஜா ஜெயசிம்மன் உப்பரிகையிலிருந்து களிப்புடன் பார்க்கிறார். வழக்கம்போல் இளைய ராணி அவர் பக்கத்தில் இல்லை. ஆனால், அரசர் அப்பொழுது பட்டமகிஷியைப் பற்றித்தான் நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

இரண்டாம் முறையாக அந்தப் பழைய மூன்று பிரயாணிகள் மட்டும் சந்திரகிரித் தடாகத்தை நோக்கிப் பயணமானார்கள். இளவரசர் உத்தரவுப்படி அவர்களை யாரும் பின் தொடரவில்லை.

''ராதோர், சிசோதய வீரர்களை ஏன் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டீர்கள்?'' என்று ரஜனி, கேட்டாள். அப்பொழுது இருவர் குதிரைகளும் ஆராவளித் தொடரில் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. ரகு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

''இரண்டு காரணங்கள்'' என்றான் அமரன்.

''என்னவோ?'' என்றாள் ரஜனி.

''முதலில் தாயிடமிருந்து புறப்படும்போது எப்படி தனியாகப் புறப்பட்டேனோ அப்படியே மீண்டும் படாடோபமில்லாமல் போய் அவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது ஒரு காரணம்...''

''உம்...''

''ஏகக் கும்பல் இருந்தால் நமக்கு இடைஞ்சலாயிருக்குமே என்பது மற்றொரு காரணம்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அமரன் அவள் கன்னத்தைத் தொட்டான்.

''ஐயோ, இதென்னப் பட்டப் பகலில்! அதோ ரகு வேறே...'' என்று எச்சரித்தாள் ரஜனி. அந்த முரடன் அதற்கெல்லாம் மசியவில்லை.

இதற்குள் சந்திரகிரித் தடாகமும் வந்துவிட்டது. ''இங்கே சற்று இளைப்பாறுகிறீர்களா? நான் போய்ச் சத்திரத்தில் இடம் இருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்'' என்றான் ரகு. அவன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்பது தெரிந்ததும் தெரியாதவன் போல, ஆமாம் ரகு! பார்த்துவிட்டு வா'' என்று அமரன் அவனைத் துரத்தினான்.

ரஜனியும் அமரனும் தடாகத்தின் ஓரமாயிருந்த செடி மறைவில் இளைப்பாற உட்கார்ந்தார்கள். உட்கார்ந்த அமரன் சும்மாயிருக்கக் கூடாதா?

“தெரியுமே எனக்கு. இதற்காகத்தான் அந்த ரகுவையும் அனுப்பிவிட்டீர்கள். ஐயோ...அப்படிப் பிடிக்காதீர்கள்...வலிக்கிறது...இன்னும் முரட்டுத்தனம் போகவில்லையே,’ என்று பொய்க் கோபம் கலந்த உவகை ததும்பும் சொற்கள் ரஜனியின் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன.

★